www.burmeseclassic.com

မွေအမြဲစာပေစာစဉ်

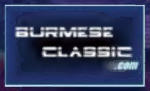

ရဝေနွယ်

(အင်းမ)

ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား

ဒုတိယအကြိမ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

ရဝေန္တယ်(အင်းမ)

www.yawainwe.net

ဖြန့်ဝေရေး

နေလစာပေ

အမှတ်(၂၁၆)၊ ၃၁-လမ်း(ထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၀၃၈၂၃

ပင်ရင်း

New Day

အမှတ်(၁၄၈)၊ လမ်း - ၅၀(ထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၂၀၁၄၃၇၊ ၂၉၈၆၄၂

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၀၀၆/ ၂၉၀၃(၁၂)
၇၇၆/ ၂၀၀၃(၁၂)
ပထမဲ့အကြိမ်
၂၀၀၁-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
ဒုတိယအကြိမ်
၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ဖေဖော်ဝါရီလ
၃,၀၀၀
ဗဂျီလင်းဝက္ကာ
အေဇက်
New Day
ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊
ရာပြည့်စာပေ
အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉-လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။
ဒေါ်ခင်အေးမြင့်
ရာပြည့်အော့ဖ်ဆက်
အမှတ်(၁၉၉)၊ လမ်း(၅၀)
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
ကိုမြင့်
၆၀၀ ကျပ်
နေလစာပေ
အမှတ်(၂၁၆) ဥသလမ်း(ထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ရန်ကုန်။

BURMESE CLASSIC .com

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ — စာမျက်နှာ

ကာ။ စာရေးသူရဲ့အမှာ
၁။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၁) — ၁၁
(အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်အရှင်မောဂ္ဂလာန်)
၂။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၂) — ၁၉
(မဟောသဓနှင့်အမတ်လေးယောက်)
၃။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၃) — ၃၃
(တောင်ဗီလာဆရာတော်နှင့်
ရွှေဥမင်ဆရာတော်)
၄။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၄) — ၄၅
(မောင်းထောင်သာသနာပိုင်
ဆရာတော်နှင့်တောင်ငူမင်းသား)
၅။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၅) — ၅၇
(တိလောကဂုရုဆရာတော်နှင့်
အမည်မသိဒကာမတစ်ယောက်)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၆။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၆) (ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းနှင့် အဘယစစ်သူကြီး)	၆၇
၇။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၇) (ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓနှင့် နန်းမတော်မယ်နှ)	၈၃
၈။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၈) (ဘုရားအလောင်းသိဒ္ဓတ္ထနှင့်ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦး)	၉၇
၉။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၉) (အရှင်ဓမ္မာစာရနှင့်မင်းကြီးစွာစော်ကဲ)	၁၁၅
၁၀။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၁၀) (နန်းကျောင်းဆရာတော်နှင့်သဲတိုးမင်းကြီး)	၁၂၉
၁၁။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၁၁) (စံကင်းဆရာတော်နှင့်နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲ)	၁၃၅
၁၂။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၁၂) (မဏိသာရမဥ္ဇူသာကျမ်းပြု ဆရာတော်နှင့်ပုဂံသားရဟန်းတော်)	၁၄၅
၁၃။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၁၃) (မစိုးရိမ်ဆရာတော်နှင့်ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့် လူပျံတော်ပတ္တမြားဦးမောင်မောင်)	၁၅၅
၁၄။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၁၄) (ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓနှင့်နန်းမတော်မယ်နှ)	၁၆၇

စာရေးသူရဲ့ အမှာ

(၁)

ဒီစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးစွာကျေးဇူးစကားဆိုရချင် တာက ဦးဇင်းဦးဇာဂရ(ကံထွန်းသစ်)ကိုပါ။

(၂)

တစ်နေ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခုမှာ ဦးဇင်းဦးဇာဂရ (ကံထွန်းသစ်)နဲ့တွေ့တော့ 'ဦးဇင်းလေးရေ ... ဘာသာရေး မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထွက်မယ်၊ တပည့်တော်က တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာအဖြစ်ကူညီပေးရမယ်၊ အဲဒါ ဦးဇင်းလေးအနေနဲ့ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုယူပြီး ပင်တိုင်ရေးပါ'တဲ့။

ဦးဇင်းကံထွန်းသစ်ဆိုတာက ရဟန်းအချင်းချင်း အရင်ကော စာပေအရင်ကော အစ်ကိုတစ်ပါးလို ခင်နေရတဲ့ ဦးဇင်းတစ်ပါးပါ။

ဒီတော့ ဘာရေးရမလဲ ...?

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပထမဦးဆုံး ခေါင်းထဲဝင်လာတာက ရှေးရှေး ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ အတွေးစကားတွေပါ။ ဒီစကားတွေဟာ ရင်ထဲမှာ အစဉ်သဖြင့် တသသနဲ့ စံထားစရာ စကားလုံးတွေအဖြစ် ကိန်းအောင်းနေခဲ့တဲ့စကားတွေပါ၊ ဒါကြောင့် ကောက်ကာငင်ကာပဲ 'ဘဝနေထိုင်နည်းကို အထောက်အကူဖြစ်စေတဲ့ ရှေးဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့စကားနဲ့ စကားဖြစ်ပေါ်လာပုံ သမိုင်းကြောင်းတွေကိုရေးမယ်၊ 'ရွှေစကားများ'လို့ နာမည်ပေးမယ်ဘုရား'လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဦးဇင်းက –

'ဟာ ... ကောင်းတယ်ဦးဇင်းလေး၊ အင်း... ဒါပေမယ့် ...'

ဦးဇင်းက စကားပြောနေရင်း ရပ်သွားတယ်၊ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ဦးခေါင်းက 'အထက်ကို မသိမသာ မော့သွားတယ်၊ မိမိကလဲ အသာကလေးငြိမ်နေပေးလိုက်ပါတယ်၊ တဒင်္ဂတော့ စကားဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်သွားတယ်လေ့၊ ခဏကြာတော့ မှိတ်ထားတဲ့မျက်စိက ပြန်ပွင့်လာပြီး ဦးခေါင်းလဲ နဂိုအတိုင်းပြန်မတ်လာပါတယ်၊ ပြီးမှ ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပါတယ်။

'ရွှေစကားများဆိုတဲ့ နာမည်က ရိုးပါတယ်၊ "ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား"လို့ ပေးလိုက်'တဲ့။

ဦးဇင်းက ကဗျာဆရာပီပီ ခေါင်းစဉ်ကို ကဗျာဆန်ဆန် ရွေးပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မဂ္ဂဇင်းမှာ လစဉ်ထည့်ပေးရဲ့သာမက စာမူခေါင်းစဉ်ကိုပါရွေးချယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဦးဇင်း ဦးဇာဂရ (ကဲထွန်းသစ်)ကို အတိုင်းထက်အလွန် ကျေးဇူးစကား ဆိုပါရစေ။

နောက် မရွေးမနှောင်းကာလမှာပဲ မိမိရဲ့ ပထမဆုံး လုံးချင်းစာအုပ်ဖြစ်တဲ့ 'ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား'ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေပေးခဲ့တဲ့ ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်က သူရဇ္ဈမဂ္ဂဇင်းအတွက် စာမူတောင်းလာပြန်တော့လဲ တခြား စာမူများနဲ့အတူ 'ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား' ဆောင်းပါးငါးပုဒ် ရေးပေးဖြစ်လိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီအတွက် ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက် မိသားစုကိုလဲ ထပ်ဆင့် ကျေးဇူးစကားဆိုပါရစေ။ မိမိစာအုပ်ကို အရည်အသွေးမီမီ စက္ကူချောနဲ့ထုတ်ဝေနိုင်ဖို့ အတွက် နဝကမ္မဝတ္ထုဂွေမှတည်လှူဒါန်းပေးတဲ့ အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)ရဲ့ ကျေးဇူးကိုတော့ အထူးပြောစရာမလိုတော့ပါ။ ဘဝထဲကသမိုင်းကျေးဇူး တစ်ခုအဖြစ် ရင်ထဲမှာရှိနေတော့မှာပါ။

(၃)

မြတ်သတိဝါဒီ သဒ္ဓမ္မမဂ္ဂဇင်းမှာဖော်ပြခဲ့တဲ့ စာမူ (၉)ပုဒ်၊ သူရဇ္ဈမဂ္ဂဇင်းမှာဖော်ပြခဲ့တဲ့ စာမူ (၅)ပုဒ် အားလုံးပေါင်း (၁၄)ပုဒ်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်အနေနဲ့ ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီဓမ္မစာစုတွေဟာ ရေးချင်တာနဲ့ရေးသင့်တာကို တာဝန်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ရေးလိုက်တာပါ။ ဒီစာစုတွေဖတ်ပြီး စာဖတ်သူအတွက် တွေးစရာ 'ဓမ္မအတွေးသစ်'တစ်ခုခု ရသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ စာရေးသူရဲ့ အဓိကအမျှော်လင့်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ အကျိုးအမြတ်ဖြစ်သလို ဒီစာရေးရတာ ရေးရကျိုးနပ်ပြီလို့လဲ ခံယူပါတယ်။

(၄)

ဒီဓမ္မစာစုတွေ တွေးဖြစ်ဖို့ ရေးဖြစ်ဖို့ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ပံ့ပိုးပေးခဲ့ကြတဲ့ ဆရာတော် ဦးတိလောကသာရ (ရဇဝတ္ထုန်း)၊ ဘုန်းကြီး ဦးဝိရိယ(တောင်စွန်း)၊ ဘဝမှာ အနီးကပ်စံထားစရာ ဆရာဘုန်းကြီးများ၊ သူငယ်ချင်း ဦးဇင်းများ၊ မျက်နှာဖုံးနဲ့ အတွင်းပန်းချီများကို သံယောဇဉ်နှလုံးသားနဲ့ရေးဆွဲပေးတဲ့ ဗကျိလင်းဝဏ္ဏ၊ ဒကာရင်း၊ ဆရာရင်း၊ စိတ်ဓာတ်နဲ့ စာအုပ်ကိုကူညီဖြန့်ချိပေးတဲ့ ကိုသက်မင်း (ဝင်းတိုးအောင်စာပေ)၊ စာအုပ်နဲ့နွယ်ရာ အားလုံး အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

စာရေးသူ
ရဇေန္ဒယ်[အင်းမ]
၁၇. ၅. ၂၀၀၁

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတိုရဲ့

မြစ်ဖျား(၁)

ဗုဒ္ဓဝင်ကို ဖောတ်လမ်းတွဲရှည် ရုပ်ရှင်ကားကြီးသာ ရိုက်ဖြစ်ကြမယ်ဆိုရင် ကဒ်တော်တော်များများမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ရဲ့ လူပ်ရှားမှုပုံရိပ်တွေကို အားပါးတရဖူးတွေ့ကြရမှာပါ။ အဲဒီလို ဖူးတွေ့ဟဲ့နေရာမှာလည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို တစ်ပါးစီ လူပ်ရှားမှုပုံရိပ်ထက် တပူးတွဲတွဲပုံရိပ်တွေကို စုပြီးဖူးတွေ့ကြရမှာ ထင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဝင်စာမျက်နှာတွေကို လှန်ကြည့်လိုက်ရင် လူဝတ် ကြောင်ဘဝနဲ့ တပူးတွဲတွဲတရားရှာခဲ့ကြပုံ၊ ရဟန်းဘဝနဲ့ တပူးတွဲတွဲသာသနာပြုခဲ့ကြပုံစတဲ့ပုံရိပ်တွေက တစ်ပါးစီလူပ်ရှားမှုပုံရိပ်တွေထက် ပိုပြီးရပ်လုံးကြွနေသလားလို့ပါ။ ဒီရုပ်လုံးကြွပုံရိပ်တွေကို ဒါရိုက်တာတွေကလည်း အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက အနုပညာရှုထောင့်က တွေးကြည့်မိတာပါ။

"ငါ၏အုန္တေအုမတို့သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့်အတွက် မိမိတည်ရာ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှထွက်၍ အပြင်၌ အစာရာစေကာမူ၊ အသက်ကို စွန့်ရစေကာမူ၊ အသက်မွေးမှုကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ အာဇီဝသီလကို မဖျက်ပေအံ့"

(ဓွဇဂ္ဂသုတ္တန်မြေတိုက်)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ စကားတော် မြစ်ဖျားခံရာ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုပါ ဇာတ်ဆောင်တစ်ပါးအနေနဲ့ ပူးတွဲတွေ့ရပါတယ်။

အခါတစ်ပါးမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ဟာ အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်နဲ့အတူ ကစ်ခုသောတောအုပ်မှာ အရဟတ္တဖိုလ်သမာပတ်ကိုပွားများပြီး သီတင်းသုံးနေကော်မူပါတယ်။ အဲဒီလိုနေရင်း ကစ်နေ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မှာ လေနာရောဂါတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ရောဂါဖြစ်လာတော့ ရောဂါရဲ့ဒဏ်ကို အနည်းနဲ့အများ ခံစားရစမြဲပေါ့။ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်လည်း ရောဂါရဲ့ ဒဏ်ကသက်သာလို သက်သာငြား လဲလျောင်းနေ မတော်မူပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အရှင်မောဂ္ဂလာန်က အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ခစားဖို့ ရောက်လာပါတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာပြုမူနေပုံ အနေအထားကိုကြည့်ပြီး ရောဂါတစ်ခုခု ခံစားနေရတာပဲလို့ သိလိုက်ပါတယ်။

"ငါ့ရှင် ဘာရောဂါ ခံစားနေရပါသလဲ"

"တပည့်တော် လေနာရောဂါ ခံစားနေရပါတယ်"

"ငါ့ရှင် ရှေးတုန်းက ဘာဆေးနဲ့ ပျောက်ဖူးသလဲ"

"အို ငါ့ရှင် လူဘောင်မှာ နေစဉ်အခါတုန်းက ဒီလေနာရောဂါဖြစ်ပြီဆိုရင် ငါ့ရဲ့မယ်တော်က ထောပတ် ပူးသကာတွေနဲ့ ရောနှောပြီး ရေမရောတဲ့နို့ရည်နဲ့ချက်တဲ့ 'ဃနာနို့ထမင်း' ကိုကျွေးပါတယ်။ အဲဒီ 'ဃနာနို့ထမင်း' နဲ့

ပျောက်ပါတယ်"

"ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ သင့်ရဲ့ဘုန်းကံ ငါဘုန်းကံ တကယ်လို့ ရှိမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်ခါ သင်ပြောတဲ့ 'ဃနာနို့ထမင်းကို' ရကောင်းပါရဲ့'

မထေရ်နှစ်ပါး အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေတာကို သစ်ပင်စောင့်နတ်က ကြားသွားပါတယ်။ ဒီသစ်ပင်စောင့်နတ်က အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ကို ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိသူပါ။ သူလည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ရောဂါကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီချင်ဟန်တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ ဒါယကာအိမ်သွားပြီး အဲဒီအိမ်က သားကြီးကို ဝင်ပူးပါတယ်။ ဝင်ပူးပြီးတော့ "မနက်ဖြန် အရှင်သာရိပုတ္တရာအတွက် နို့ဃနာဆွမ်းလောင်းရင် သားကြီးကို လွှတ်ပေးမယ်" လို့ ပြောဆိုပါတယ်။ ဒီတော့ အိမ်ရှင်တွေက "သင် မပြောလဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ငါတို့ လောင်းလှူနေကျပဲ" လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

တိုတိုပြောရရင်တော့ နောက်တစ်နေ့ နံနက် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ဆွမ်းခံကြွ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို အိမ်မှာ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်စေ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာအတွက် "နို့ဃနာဆွမ်း" သပိတ်ထဲအပြည့်လောင်းလှူ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ကျောင်းပြန်ပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ဆွမ်းကပ်ပေါ့။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကဖိတ်တဲ့ 'နို့ဃနာဆွမ်း'ကို ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တော့ "ဟယောဂ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပါနေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် "ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလာန်၊ သုံးဆောင်ခြင်းငှာမထိုက်၊ သင့်လျော်ရာ တစ်နေရာမှာ သွန်ပစ်လိုက်ပါ" လို့မိန့်ဆိုပါတယ်။ အရှင် မောဂ္ဂလာန်ကလည်း "ငါကဲသို့သောသူ ယူဆောင်လာ သောဆွမ်းကို မသုံးဆောင်လေတကား" လို့ စိတ်ထဲစနိုး စနောင့်မဖြစ်ဘဲ သင့်လျော်ရာမှာ သွန်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ နို့ဃနာဆွမ်း မြေပေါ်မှာရောက်တာနဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ လေနာရောဂါလဲ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားပါသတဲ့။ ပြီးတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်က အောက်ပါ နိဒါန်းစကားကို ကျူးရင့်လိုက်ပါတယ်။

"ဝစီဝိညတ် ပြန့်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော နှုတ်မြွက် ပြောဆို ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော ပျားသကာတို့နှင့် ရောနှော အပ်သော နို့ဃနာဆွမ်းကို ငါသည်အကယ်၍ စားမိသည် ဖြစ်အုံး၊ ငါ၏အသက်မွေးခြင်းကို သူတော်ကောင်းတို့ ကဲ့ရဲ့ အပ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ၏အုန်အေအုမတို့သည် မိမိတည်ရာ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှထွက်၍ အပြင်၌အစာရှာစေကာမူ အသက်ကိုစွန့်ရစေကာမူ အသက်မွေးမှုကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ အာဇီဝသီလကို မဖျက်ပေအုံး၊ ငါသည် မိမိ၏စိတ်ကို နှစ်သက်စေအုံ၊ မလျောက်ပတ်သော ရှာမှီးခြင်းကို ငါ ရှောင်ကြဉ်ပေအုံး၊ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ် စက်ဆုပ်ရွံရှာတော်မူအပ်သော မသင့်သော ရှာမှီးခြင်းမျိုးကို အမြဲပင်မပြုဘဲနေအုံ"

ဒီနေရာမှာ ရှင်းပြစရာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ နို့ဃနာဆွမ်းကို သွန်ပစ်ရတဲ့ အကြောင်း ပါ။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တပည့်သား ရဟန်းတော်တွေဟာ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးဆိုတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါး အတွက် ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို အမှီပြုပြီး နေကြရတာပါ။ အမှီပြုပြီး နေရတယ်ဆိုပေမယ့် အလှူခံချင်တိုင်း ခံခွင့် မရှိပါဘူး။ စည်းတွေဘောင်တွေ ရှိပါတယ်။

စာထဲမှာ အလှူခံခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နိမိတ်၊ ညဘာသ၊ ပရိကထာ၊ ဝိညတ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရလေးမျိုး ရှိပါ တယ်။ နိမိတ်ဆိုတာက လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို အမှတ် နိမိတ်ပြုပြီး အလှူခံတာပါ။ ညဘာသဆိုတာက အဖြောင့် တိုက်ရိုက်မဆိုဘဲ ရိပ်ခါဝဲခါနဲ့ ပြောဆိုပြီး အလှူခံတာပါ။ ပရိကထာဆိုတာက ပရိယာယ်စကားကို ပြောပြီးအလှူခံ တာပါ။ ဝိညတ်ဆိုတာက "ကျောင်းလှူလေ့"လို့ အဖြောင့် တိုက်ရိုက် အလှူခံတာပါ။

ရဟန်းတော်တွေဟာ ပစ္စည်းလေးပါထဲက ဆွမ်းနဲ့ သင်္ကန်းကို အထက်ကပြောခဲ့တဲ့ နိမိတ်၊ ညဘာသ ပရိကထာ ဝိညတ်ဆိုတဲ့လေးမျိုးနဲ့ လိုဝ်းဝအလှူမခံကောင်းပါဘူး။ ကျောင်းကို နိမိတ်၊ ညဘာသနစ်မျိုးနဲ့ အလှူခံကောင်း ပါတယ်။ ဆေးပစ္စည်းကျတော့ နိမိတ်၊ ညဘာသ၊ ပရိကထာ ဝိညတ်လေးမျိုးလုံးနဲ့ အလှူခံခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါက စာမှာ

www.burmeseclassic.com

လာတဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပါ။

အခု အရှင်မောဂ္ဂလာန်ရလာတဲ့ နို့ဃနာဆွမ်းဟာ ကိုယ်တိုင် ပယောဂမပါပေမယ့် သစ်ပင်စောင့်နတ်ရဲ့ နှုတ်မြွက်ခြင်းဆိုတဲ့ ဝိညတ်ပယောဂ ပါနေပါတယ်။ ဒါကို ကြည့်ပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာက သွန်ပစ်ခိုင်းတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအပြုအမူကို သီလထဲမှာထည့်ရင် အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလပါ၊ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလဆိုတာက ဗေဒင်ဟောလို့ ဆေးကုလို့ စသည်ဖြင့် မသင့်သော နည်းတွေနဲ့ ရှာမှီးလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘမှ ရှောင်ကြဉ်တာပါ။

အပြစ်မကင်းတဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက် အစရှိတဲ့ လောကစကားပုံတွေနဲ့ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ဖော့တွေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ အပြုအမူကိုဖတ်ပြီး ကျွာထဲချမ်းစိမ့်သွားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

× × ×

ကျမ်းကိုး

– ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ပထဝဇုပ်

[မြတ်သတိ နှလိုင် ၂၀၀၀]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတိုရဲ့
မြစ်ဖျား(၂)

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ထဲမှာ ပထမဆုံးထိတွေ့ခွင့်ရခဲ့တာက မဟောသဓဇာတ်တော်ပါ။ ကလေး ဇာတ်ဆောင်ပါလို့လား မပြောတတ်ပါဘူး။ ကလေးဘဝတည်းကကိုပဲ စွဲစွဲလန်းလန်းကို ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကာလတွေတုန်းက 'စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ဝတ္ထု' ဆိုတဲ့အတွေးထက်ပိုပြီး မတွေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အရွယ်, ကာလ, ဝန်းကျင်တွေ ရွေ့လျားလာတာနဲ့အမျှ မူလအတွေးထက် ပိုပြီးတွေးရမယ့် 'ဇာတ်ဝတ္ထု'အဖြစ် နားလည်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ ဟာ...ကြည့်ပါဦး 'လျှို့ဝှက်အပ်သော အမှုကို လျှို့ဝှက်ပဲထားသင့်ပါတယ်' တဲ့။ ဘယ်လောက်တွေးဖို့ကောင်းသလဲ။ ဘယ်လောက် လက်တွေ့ဘဝနဲ့ နီးစပ်သလဲ။

မဟောသဓဇာတ်တော်ရဲ့ အခန်းတိုင်းနီးပါးဟာ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အားပြိုင်မှုတွေချည်းပါပဲ။ အဓိက,ကတော့

'လျှို့ဝှက်အပ်သောအမှုကို
လျှို့ဝှက်ပဲထားသင့်ပါတယ်။
လျှို့ဝှက်အပ်သောအမှုကို မလျှို့ဝှက်ဘဲ
သူတစ်ပါးပြောမိချေသော်
နှောင်မကောင်းကျိုးဖြစ်တတ်ပါတယ်။'

(မဟောသဓ)

www.burmeseclassic.com

မဟောသဓနဲ့ အဓိကဇာတ်ပို့တွေအားလုံးနဲ့ အားပြိုင်ခန်းတွေပါ။ အဲဒီ အားပြိုင်ခန်းတွေထဲက လက်တွေ့ဘဝနဲ့ နီးစပ်လှတဲ့ အားပြိုင်ခန်းတစ်ခုကို ထုတ်ပြချင်ပါတယ်။ အနေအထားက မဟောသဓ သေနာပတိရာထူးရနေတဲ့ အချိန်ပါ။ "ကိုယ့်ထက်သာမနာလို" ဆိုတဲ့အတိုင်း ရန်ဖက်များဖြစ်တဲ့ သေနက, ပက္ကုသ, ကာမိန္ဒ, ဒေဝိန္ဒ, အမတ်လေးယောက်က မဟောသဓကို "ဓမ္မလမ်းကြောင်း"နဲ့ အနိုင်ယူလို့မရနိုင်မှန်းသိတော့ "အဓမ္မ လမ်းကြောင်း"နဲ့ အနိုင်ယူဖို့ ကြံစည်ကြပါတယ်။ (ဓမ္မလမ်းကြောင်းနဲ့ အနိုင်ယူလိုတဲ့ စိတ်မျိုးလည်း ရှိဟန်မထင်ပါဘူး) ဘယ်လို ကြံစည်သလဲဆိုတော့ မဟောသဓကို "လျှို့ဝှက်အပ်သော အမှုကို မည်သူ့အားပြောကြားအပ်သလဲ" လို့မေးမယ်။ အဲဒီ အခါ မဟောသဓက "လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့စကားကို မည်သူမျှ မပြောကြားအပ်" လို့ ဖြေလိမ့်မယ်။ အဲဒီအဖြေစကားရရင် ငါတို့မဟောသဓကို ပြဿနာရှာလို့ရပြီဆိုပြီး တိုင်ပင်ကြပါတယ်။ ဒီပွဲမှာ သေနကအမတ်ကို ကျန်တဲ့အမတ်သုံးယောက်က ဆရာတင်ပါတယ်။ မဟောသဓကို မေးခွန်းထုတ်ဖို့ကိစ္စကိုလည်း သေနကအမတ်ကိုပဲ တာဝန်ယူစေပါတယ်။ ဒါကြောင့် သေနကအမတ်ဦးဆောင်တဲ့ အမတ်လေးယောက်တို့ဟာ မဟောသဓအိမ်တော်ကို ချီတက်လာကြပါတယ်။ မဟောသဓအိမ်ရောက်တော့ သေနကအမတ်နဲ့ မဟောသဓတို့ အမေးအဖြေပြုလုပ်ပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

"အရှင့်သားတော် သုခမိန်ယောကျ်ားတို့မည်သည့် အဘယ်တရားဌ် တည်အပ်ပါသနည်း။"

"ဆရာသေနကအမတ် ယောကျ်ားတို့မည်သည်ကား သစ္စာတရားဌ်သာ တည်အပ်ပါတယ်"

"အရှင့်သားတော် သစ္စာဌ် တည်သောသူသည် အဘယ်ကို ပြုအပ်ပါသနည်း"

"ဆရာသေနက သစ္စာဌ်တည်သောသူသည် ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို ဖြစ်စေပါတယ်"

"အရှင့်သားတော် ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို ဖြစ်စေသော သူသည် အဘယ်သို့ပြုအပ်ပါသနည်း"

"ဆရာအမတ် ဥစ္စာစည်းစိမ်ဖြစ်ပြီးသောသူသည် မိမိရဲ့ လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားကို သူတစ်ပါးတို့အား မပြောအပ်ပါ"

"မဟောသဓသုခမိန် သင့်ရဲ့စကားဟာ ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ"

အမတ်လေးယောက်လည်း မဟောသဓဆီက လိုချင်တဲ့ စကားရတာနဲ့ မင်းကြီးဆီ တစ်ခါတည်း သွားတော့တာပါပဲ။ နန်းတော်ရောက်တော့ 'မဟောသဓမှာ လျှို့ဝှက်အကြံအစည် ရှိကြောင်း မင်းကြီးကို စိတ်ထဲက မဖြောင့်မှန် အကောက်ကြေနေကြောင်း' လျှောက်ကြပါတယ်၊ မင်းကြီးက ပထမ မယုံပေမယ့် မင်းကြီးယုံအောင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ထပ်လျှောက်တော့ နဂိုကတည်းက အသိဉာဏ်အားနည်းတဲ့

www.burmeseclassic.com

မင်းကြီးက ယုံပြန်ပါတယ်။

"မင်းကြီးအနေနဲ့ မဟောသဓကိုခေါ်ပြီး ရာဇမောယာနဲ့ သူမသိအောင် 'လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားကို မည်သူ့အား ပြောကြားအပ်သနည်း' လို့မေးပါ။ မဟောသဓက ကိုယ့် အလိုဆန္ဒမပြည့်မချင်း မည်သူ့ကိုမျှမပြောကြားအပ်၊ ကိုယ့် ဆန္ဒပြည့်မှ ပြောလိုက ပြောနိုင်ပါတယ်လို့ ဖြေပါလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် မင်းကြီးအပေါ် အကောက်ကြေနေတဲ့ လျှို့ဝှက် အကြံအစည်ရှိကြောင်း ခန့်မှန်းလို့ရနိုင်ပါတယ်" လို့ တခါတည်း လိုချင်တဲ့နေရာရောက်အောင် လျှောက်ကြပါ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မင်းကြီးလဲ အမတ်ငါးယောက်ဆုံတဲ့အချိန်မှာ အမတ်ငါးယောက်လုံးကို မေးတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ မေးပါတယ်။ လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားကို မည်သူ့အား ပြောကြားအပ်သလဲ လေ။ ဒီတော့ အကြံရှိတဲ့သေနကအမတ်က ထပြီး "မင်းကြီးရဲ့ အယူအဆကိုလဲ သိပါရစေဦး" လို့လျှောက်ပါတယ်။ အစဉ် အတိုင်း အနှစ်ချုပ်ပြောရရင်တော့ မင်းကြီးက လျှို့ဝှက် အပ်တဲ့စကားကို မယားကောင်းမယားမြတ်ကို ပြောသင့် တယ်၊ သေနကအမတ်က အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို ပြော သင့်တယ်၊ ပက္ကုသအမတ်က တအူထဲ့ဆင်းညီအစ်ကိုချင်းကို ပြောသင့်တယ်၊ ကာမိန္ဒအမတ်က အနုဇာတသားကိုပြော သင့်တယ်၊ ဒေဝိန္ဒအမတ်က မိခင်ကိုပြောသင့်တယ်၊ အဲဒီလို အသီးသီးဖြေလျှောက်ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံး မဟောသဓ

အလှည့်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ မဟောသဓက အောက်ပါ အတိုင်းဖြေလျှောက်ပါတယ်။

"အရှင်မင်းကြီး . . လျှို့ဝှက်အပ်သောအမှုကို လျှို့ဝှက်ပဲ ထားသင့်ပါတယ်၊ လျှို့ဝှက်အပ်သောအမှုကို သူတစ်ပါး ပြောမိချေသော် နောင်မကောင်းကျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီး ပညာရှိသူဟာ မိမိလိုအပ်သောအမှုကို အဘယ်သူအားမျှမသိစေအပ်ဘဲ၊ မဖြောမဆို နှုတ်ဆောင့်စည်း ပြီး ချုပ်တည်းသည်းခံရာ၏၊ မိမိအလိုဆန္ဒ ပြည့်စုံသော အခါ၌မူကား ပြောလိုက ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဒါသည်ပင် ပညာရှိတို့သဘောအလေ့ဖြစ်ပါတော့သည် အရှင်မင်းကြီး"

မဟောသဓရဲ့ အဖြေစကားကိုကြားလိုက်ရတော့ မင်းကြီးလဲ သေနကအမတ်တို့ နားသွင်းထားတဲ့အတိုင်း ကိုက်ညီနေတာနဲ့ မျက်နှာပျက်သွားပါတယ်။ မဟောသဓ သူ့အပေါ်လျှို့ဝှက်အကောက်ကြေနေပြီဆိုတာလည်း တစ်ခါတည်းယုံလိုက်ပါတယ်။ မင်းကြီး မျက်နှာအမှုအရာ ပျက်သွားတာကိုလဲ မဟောသဓက မြင်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လတ်တလော ပြန်လျှောက်ခွင့်မသာတာရယ်၊ နေဝင်သွားတာရယ်ကြောင့် ဦးစွာပဲထပြန်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းကြီးလဲ မဟောသဓ မိမိကို တကယ်လုပ်ကြံတော့မှာပဲလို့ အဟုတ်ယုံပြီး တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နဲ့ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ နောက်ဆုံး မဟောသဓကို အချိန်မီလုပ်ကြံဖို့ သေနက အမတ်ကို လက်စွဲတော်သန်လျက် ပေးလိုက်ပါတော့တယ်၊

www.burmeseclassic.com

သေနကအမတ်လဲ မနက်ဖြန်မဟောသဓ မင်းကြီးဆီ အခစားဝင်တဲ့အခါ နန်းတော်တံခါးဝက သန်လျက်နဲ့ ခုတ်ဖို့ အသင့်။

မဟောသဓကလည်း စဉ်းစားပြီ၊ အမတ်လေးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်က လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့စကားကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းကိုပြောသင့်တယ်၊ တစ်ယောက်က ညီကို၊ တစ်ယောက်က သားကို၊ တစ်ယောက်က မိခင်ကို၊ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေဟာ ရှေးပညာရှိတွေရဲ့ စကားလည်း မဟုတ်။ ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံပြီးပြောတဲ့စကားလဲမဟုတ်နိုင်။ သူတို့စကားတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ဝှက်သမိုင်းကြောင်း တစ်ခုစီရှိရမယ်။ အဲဒီလိုတွေးပြီး နန်းတော်တံခါးဝမှာ အမတ်လေးယောက်အိမ်မပြန်ခင် ထိုင်နေကျ ခုံကြီးအောက်ကို ဦးစွာဝင်ပုန်းနေလိုက်ပါတယ်။ အမတ်လေးယောက်လည်း မဟောသဓရှိနေတဲ့ ခုံကြီးပေါ်ကို ထိုင်နေကျအတိုင်း ထိုင်ကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ သေနကအမတ်ကစပြီးမေးပါတယ်၊ 'အချင်း အမတ်တို့ မင်းကြီးကိုလျှောက်တဲ့စကားတွေဟာ ကိုယ်တွေ့နဲ့ယှဉ်ပြီးပြောခဲ့တာလား'ပေါ့။ ကျန်အမတ်တွေကလဲ ဟုတ်ပါတယ်ပေါ့။ သေနကအမတ်က မိမိလည်းကိုယ်တွေ့ကြောင့်သာပြောခဲ့တာလို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ မိမိတို့ရဲ့ ကိုယ်တွေ့တွေကို အချင်းချင်း ပြောပြဖို့ တောင်းဆိုကြပါတယ်။

ဒီနေရာမှာလဲ သေနကအမတ်ကြီးကစပြီး သူ့ရဲ့ကိုယ်တွေ့ကို အရင်ဆုံးပြောပြပါတယ်။

သေနက။ ။ အချင်းအမတ်တို့၊ ကျွန်ုပ်လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ကိစ္စကို မင်းကြီးသိရင် အသက်ရှင်ခွင့်ရတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမြို့မှာ ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခု အဲဒီပြည့်တန်ဆာမကို အချင်းအမတ်တို့ မြင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်သူ့ကို အင်ကြင်းဥယျာဉ်တောမှာခေါ်ပြီး ယောကျ်ားတို့ကိစ္စကို ပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါတင်မကဘဲ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ လက်ဝတ်တန်ဆာတွေကိုလိုချင်တာနဲ့ ပြည့်တန်ဆာမကိုသတ်ပြီး သူ့ရဲ့လက်ဝတ်တန်ဆာတွေကို ကျွန်ုပ်အိမ်ရဲ့ဆင်စွယ်ကောက်ထဲမှာ ထည့်ထားပါတယ်။ ဒီအမှုကို ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သာသိပါတယ်။ မိတ်ဆွေကလဲ လျှို့ဝှက်ပေးထားတာ ဒီနေ့အထိပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်က အဆွေခင်ပွန်း မိတ်ဆွေကို ပြောသင့်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာပါ။

ပဏ္ဍုသ။ ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အမှုကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ပေါင်မှာ ကူဋ္ဌနုနာရှိပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ညီပဲသိပါတယ်။ ညီက မနက်စောစောထပြီး သူတစ်ပါးမသိစေရဘဲ အနာကို ဖန်ရည်ဆေးပေး ဆေးလိမ်းပေးပြီး အနာဝကို ပုဆိုးကြမ်းနဲ့ ရစ်ဖုံးပေးပါတယ်။ ဒါက နေ့စဉ်ပြုနေကျပါ။ နန်းတော်ရောက်တဲ့အခါ သင်တို့မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မင်းကြီးက များသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်ပေါင်ပေါ်

www.burmeseclassic.com

မှာသာ ဦးခေါင်းတင်ပြီး စက်တော်ခေါ်နေကျပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်ပေါင်မှာ ကုဋ္ဌနာရှိမှန်းသာသိရင် မိတ်ဆွေအမတ်တို့ ဆွေးသာကြည့်ပါတော့။ နှုနာရှိတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ညီ တစ်ယောက်သာသိပါတယ်။ ညီကလဲ ကောင်းစွာလျှို့ဝှက် ပေးထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်က ညီကိုပြောသင့်တယ် လို့ ပြောခဲ့တာပါ။

ကာမိန္ဒ။ ။ ကျွန်ုပ်မှာ လကွယ်နေ့ ဥပုသ်နေ့တိုင်း တစ်လ တစ်ကြိမ်လောက် နှရဒေဝမည်တဲ့ ဘီလူးဖမ်းပါတယ်။ အဲဒီလိုဘီလူးဖမ်းပြီဆိုရင် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်နေရာတည်းမနေနိုင် တော့ဘဲ ခွေးရူးလို ဟိုပြေးဒီလွှားနဲ့ အော်ဟစ်နေရပါတယ်။ ဒီရောဂါအကြောင်းကိုသိထားတဲ့ကျွန်ုပ်သားက ရောဂါဖြစ်တဲ့ နေ့ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကို အိမ်ခန်းထဲထည့်ပြီး သော့ပိတ်ထားပေးပါ တယ်။ တစ်ပါးသူတွေ မကြားရအောင်ဆိုပြီး အပြင်မှာလဲ အတီးအမှုတ် တူရိယာသံတွေ ပြုလုပ်ပေးထားပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်ုပ်သားက လျှို့ဝှက်ပေးထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် သားကိုပြောသင့်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာပါ။

ဒေဝိန္ဒ။ ။ ကျွန်ုပ်ကတော့ မင်းကြီးဆီမှာရှိတဲ့ပတ္တမြားကို ခိုးထားမိပါတယ်။ ဒီပတ္တမြားက ဘုန်းကျက်သရေနဲ့ စည်းစိမ် ကိုဖြစ်စေတယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ် ပတ္တမြားကို ဆောင်ပြီး မင်းကြီးထံခစားပါဝင်တယ်။ မင်းကြီးလဲ သင်အမတ်တို့ကိုမခေါ်မီ ကျွန်ုပ်ကိုသာ ဦးစွာခေါ်လေ့ ရှိပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်ုပ်မိခင်တစ်ယောက်သာ သိပါတယ်။

မိခင်ကလဲ လျှို့ဝှက်ပေးထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိခင်ကို ပြောသင့်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာပါ။

အမတ်လေးယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်စကားတွေကို ခဲ့အောက်မှာရှိနေတဲ့မဟောသဓက မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အရောက်မှာ မင်းကြီးရဲ့မိဖုရားကြီးဆီက လျှို့ဝှက်အကြောင်းကြားစာ ရောက်လာပါတယ်။ စာပါ အကြောင်းအရာကတော့ 'မနက်ဖြန်မနက် နန်းတော်ဝင်တဲ့ အခါ နန်းတော်တံခါးဝကစောင့်ပြီး မဟောသဓကိုလုပ်ကြံ ကွပ်မျက်ဖို့ မင်းကြီးက လက်စွဲတော်သန်လျက်ကို အမတ် လေးယောက်တို့အား ပေးလိုက်ကြောင်း၊ နက်ဖြန်မနက် နန်းတော်သို့မဝင်စေလိုကြောင်း၊ ဒီစကားတွေကို မင်းကြီးက စက်တော်မခေါ်ခင်ပြောပြလို့ သိရကြောင်း'ပါ။

လျှို့ဝှက်စာရတော့ မဟောသဓလည်း နန်းတော်ကို ပုံမှန်သွားချိန်အတိုင်းမသွားတော့ဘဲ အတော်နောက်ကျမှ သွားပါတယ်။ သေနကတို့အဖွဲ့လဲ အချိန်တော်တော်ကြာ အောင် စောင့်နေပေမယ့် မဟောသဓ မလာတော့တဲ့အဆုံး မင်းကြီးဆီခစားဖို့ ဝင်သွားပါတယ်။ဒီတော့မှ မဟောသဓက နန်းတော်ကိုဝင်ပါတယ်။

နန်းတော်ရောက်တော့ မင်းကြီးက 'မဟောသဓ ဘာကြောင့်နောက်ကျသလဲ'လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မေးပါတယ်။ ဒီအခါမှာ မဟောသဓက 'ကျွန်တော်မျိုးကို

www.burmeseclassic.com

လုပ်ကြဖို့ သေနကအမတ်တို့ သန်လျက်ကိုင်ပြီး နန်းတော်တံခါးဝက စောင့်နေလို့ပါ' လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။ မင်းကြီးလဲ အတော်အံ့သြသွားပါတယ်။ 'ဒီလျှို့ဝှက်စကား ဘယ်ကရသလဲ'လို့ ပြန်မေးတော့ 'အရှင်မင်းကြီးက လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့စကားကို မယားကိုပြောသင့်တယ်လို့ အမိန့်ရှိဖူးပါတယ်။ ညက မင်းကြီးက လျှို့ဝှက်ထားရမယ့်စကားကို မိဖုရားကြီးကို ပြောပါတယ်။ မိဖုရားကြီးဆီက တစ်ဆင့် ကျွန်တော်မျိုးကြားသိရခြင်းပါ' လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။

နောက် သေနကအမတ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်အမှုဖြစ်တဲ့ ပြည်တန်ဆာမကိုသတ်ပြီး လက်ဝတ်တန်ဆာတွေကို ယူထားတဲ့အကြောင်း လျှောက်ပါတယ်။ မင်းကြီးက သေနကအမတ်ကို "မှန်ရဲ့လား"လို့ မေးတဲ့အခါ သေနကအမတ်လဲ မထိမ်ဝှက်ဝံ့တော့ဘဲ မှန်တဲ့အကြောင်း ဝန်ခံရပါတော့တယ်။ ဒီအခါမှာ မင်းကြီးက သေနကအမတ်ကို နှောင်အိမ်ထဲသွင်းဖို့ တစ်ခါတည်း အမိန့်ချလိုက်ပါတယ်။

ကျန်အမတ်သုံးယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်အမှုတွေကိုဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့အခါမှာလည်း မင်းကြီးက တစ်ခါတည်း နှောင်အိမ်ထဲသွင်းခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ မဟောသဓကအောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ပါတယ်။

"အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးက လျှို့ဝှက်ထားရမယ့်စကားကို မိဖုရားကြီးကိုပြောပါတယ်၊ အမတ်လေးယောက်ကလဲ လျှို့ဝှက်ထားရမယ့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို

အချင်းချင်းပြောမိကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံးပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီး တကယ်တော့ လျှို့ဝှက်ထားရမယ့်စကားကို လျှို့ဝှက်ထားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ"

လောကမှာသက်တမ်းအလျောက် အသက်ရှင်ခွင့်ရနေကြဦးမယ်ဆိုရင် လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့အပြုအမူတွေနဲ့ အခါအခွင့်သင့်သလို တွေ့ကြုံနေကြရဦးမှာပါ။ အဲဒီလို တွေ့ကြုံတဲ့အခါမျိုးမှာ မဟောသဓရဲ့ စကားကို သာအာရုံပြုခဲ့မိရင် . . . .

× × ×

ကျမ်းကိုး

– မဟောသဓဇာတ် (မင်းဗျဉ်းသြဘာသ)

[မြတ်သတိ သြဂုတ် ၂၀၀၀]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတို့ရဲ့
မြစ်ဖျား(၃)

အင်းဝခေတ် စာမျက်နှာတွေလှန်လိုက်ရင် လုံးဝ ချန်လှပ်လို့မရတဲ့။ ရွှေစကားနှစ်ခွန်းရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေက တော့ တောင်ဖီလာဆရာတော်နဲ့ ရွှေဥမင်ဆရာတော်တို့ရဲ့ စကားနှစ်ခွန်းပါ။ ဒီစကားနှစ်ခွန်းရဲ့ မြစ်ဖျားခံရာကို ကြည့်လိုက်တော့ . . . .

တောင်ဖီလာဆရာတော်နဲ့ ရွှေဥမင်ဆရာတော်ဆိုတာ အင်းဝခေတ် သာလွန်မင်းတရားလက်ထက်မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ ဆရာတော်တွေပါ။ အဲဒီခေတ်လတ်တလော ပစ္စုပ္ပန် အနေအထားအရ တောင်ဖီလာဆရာတော်က မြို့မှာ သီတင်းသုံးတဲ့ ဆရာတော်။ မင်းကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်၊ ရွှေဥမင်ဆရာတော်က တောထဲမှာ ကပ္ပိယသူတော် တစ်ယောက်ကို သာ အဖော်ပြုပြီး သတင်းသုံးနေတဲ့

"တောထဲ၌ပရိသတ်ရွှေရုံနည်းသည်၊
ကြောက်တော်မမူလော"

(တောင်ဖီလာဆရာတော်)

"ကြောက်၍ပင်
တောထဲ၌ပရိသတ်အနည်းနှင့်နေပါသည်"

(ရွှေဥမင်ဆရာတော်)

www.burmeseclassic.com

ဆရာတော်။ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်နှစ်ပါးလုံး ပါရမီဇီဇအခံတွေ တူနေကြတော့ လျှောက်လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းနှစ်စုံဟာ တစ်ခုတည်းသော ပန်းတိုင်ဆီကိုသာ ဦးတည်နေပါတယ်။ ဦးတည်ချက်ပန်းတိုင်မှန်ရင် လုပ်ဆောင်ချက်လဲမှန်ကြတာ လောကဓမ္မတာပါ။

တစ်နေ့မှာ သာလွန်မင်းတရားဆီကို 'နှစ်ပေါင်း များစွာ ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ မန်းစက်တော်ရာ နှစ်ဆူကို ရှာဖွေပေးဖို့' စာသွင်းလျှောက်ထားကြပါတယ်။ မင်းကြီးလဲ သဘောကျတာနဲ့ ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိတဲ့ တောင်ဖီလာဆရာတော် အပါအဝင် ဆရာတော်လေးပါးနဲ့အတူ မန်းစက်တော်ရာ နှစ်ဆူရှာဖို့ အင်းဝနေပြည်တော်ကနေ မင်းဘူးကိုကြွခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်တောဝင် တစ်တောင်ထွက် ရှာလိုက်ကြတာ ရက်တွေသာ ကုန်လွန်သွားပါတယ်။ ဘာသဲလွန်စမှ မရဘူးဖြစ်နေပါတယ်။ ရှာလိုက် နားလိုက် စက်တော်ရာအနီး မရှက်ရွာရောက်တော့ အနားယူရင်း တစ်ညတာ ကျိန်းစက်ဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။

အဲဒီညမှာပဲ တောင်ဖီလာဆရာတော် အိပ်မက်မက်ပါတယ်။ ဘယ်လိုမက်သလဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်က ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်နဲ့လာပြီး "ဘုန်းကြီးတို့လာကြ သည်မှာ အန္တရာယ်ကြီးလှပါသည်၊ တောလည်းနက် သားရဲလဲ ထူပြောပါတယ်၊ အဘယ့်ကြောင့်ကြွလာရသနည်း" လို့ မေးပါတယ်၊ ဆရာတော်ကလဲ "ရှေးမင်းတို့ သွားရောက်

ပူဇော်လေ့ရှိတဲ့ စက်တော်ရာနှစ်ဆူရှိကြောင်း၊ ရာဇဝင်ကြောင်းရှိ၍ ရှာဖွေရန်ကြွလာကြကြောင်း" ပြန်အဖိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ခွေးနက်ကြီးနဲ့လူက "ဤသို့ဆိုလျှင် ခွေးနက်ကြီးဝင်ရာတောသို့ နောက်ကလိုက်လျှင် တွေ့ပါလိမ့်မည်"လို့ပြန်လျှောက်ပါတယ်။ စကားဆုံးတော့ ဆရာတော်လည်း တစ်ခါတည်းနိုးသွားပါတယ်။အဖော်သုံးပါကိုလည်း အိပ်မက်အကြောင်းပြောပြလိုက်ပါတယ်။

မနက်မိုးလင်းတော့ အိပ်မက်အတိုင်းလိုက်ရှာကြပါတယ်။ ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်က ဆရာတော်တို့ရဲ့ ရှေ့ကသွားနေတာနဲ့ ခွေးနက်ကြီးနောက်လိုက်ရင်း စက်တော်ရာနေရာရောက်တော့ ပျောက်သွားပါတယ်။ မန်းချောင်းနဖူးအရောက်မှာ နတ်ဘီလူးတစ်ယောက် ကိုယ်ထင်ရှားပြပြီး စက်တော်ရာနှစ်ဆူကိုလိုက်လံ ညွှန်ပြပါတယ်။

တောင်ဖီလာဆရာတော်တို့လည်း စက်တော်ရာနှစ်ဆူတွေ့ပြီဆိုတော့ တောင်ပေါ်မှာပဲ ကျိန်းစက်ကြပါတယ်။ တောင်ဖီလာဆရာတော်ကတော့ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာနဲ့ ရွတ်ဖတ်ပြီးပူဇော်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ကစက်တော်ရာကို ပုံသကူသင်္ကန်းနဲ့ လွှမ်းအုပ်ပြီး "ငါသည် ဘုရားဖြစ်မည်ဧကန်မှန်လျှင် ဤသင်္ကန်းသို့ တစ်ရာရှစ်ကွက် စက်လက္ခဏာများထင်စေသတည်း" ဆိုပြီးအဓိဋ္ဌာန်လိုက်ပါတယ်။ သင်္ကန်းတော်ဟာ ကြိုးကြာရုပ်ကဲ့သို့ ကုန်းကွာလာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကြိုးလည်းကြိုးစား ကြွာလည်း

www.burmeseclassic.com

ကြာဦးမယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်နိမိတ်ပါ။ ဒါတွေ ရေးပြလိုက်ရတာကတော့ စက်တော်ရာနဲ့ တောင်ဖီလာဆရာတော်ရဲ့ ကျေးဇူးရယ်၊ မြန်မာပြည်သား ဘုရားဆုပန် ဆရာတော်တစ်ပါးရဲ့ ပုံရိပ်တစ်စိတ်တစ်ဒေသရယ်ကို ကြည်ညိုစေချင်သိစေချင်လို့ပါ။

တောင်ဖီလာဆရာတော်ဟာ စက်တော်ရာကအပြန် ရွှေဥမင်ဆရာတော်ထံ ဝင်ရောက်ဖူးတွေ့ပါတယ်။ တောင်ဖီလာဆရာတော်က ရွှေဥမင်ဆရာတော်ကို ဖူးရုံသက်သက် မဟုတ်ဘဲ သီခြားရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုလည်း ပါလာပါတယ်။ အဲဒါကတော့ မိမိရေးသားပြုစုထားတဲ့ ဝိနည်း ငါးကျမ်း ပါဠိအဋ္ဌကထာ နိဿယနဲ့၊ ရွှေဥမင်ဆရာတော် ပြုစုရေးသားထားတဲ့ ဝိနည်းငါးကျမ်း ပါဠိအဋ္ဌကထာနိဿယတို့ကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်ချင်လို့ပါ။

မင်းဆရာတော် ကြွလာတယ်ဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ နောက်ကဆွေရံပရိသတ်တွေ လှုဖွယ်ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေ အပြည့်နဲ့ပေါ့။ ရွှေဥမင်ဆရာတော်က ကပ်ဖိယသူတော်တစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘာပစ္စည်းဝတ္ထုမှလည်း မရှိပါဘူး၊ ပစ္စည်းဝတ္ထုဘယ်လောက်ခေါင်းပါသလဲဆိုရင် မင်းဆရာနဲ့ ပရိသတ်အတွက် နေရာထိုင်ခင်းမပေးနိုင်လို့ မိမိထိုင်နေကျ သားရေနွယ်အခင်းလေးကို ဖုန်ခါပြီးနေရာထိုင်ခင်းပေးရပါတယ်။ အဲဒီလောက်အထိ ပစ္စည်းဝတ္ထုခေါင်းပါးတာပါ။

ရွှေဥမင်ဆရာတော်ရဲ့ လက်ရိပစ္စက္ခ အနေအထားအရတောထဲမှာ ပရိသတ်မရှိပုံ ပရိသတ်မရှိလို့ ပစ္စည်းဝတ္ထုခေါင်းပါးပုံတို့ကိုကြည့်ပြီး တောင်ဖီလာဆရာတော်က –

"အရှင်ဘုရား ... တောထဲ၌ ပရိသတ်ဆွေရံနည်းသည်၊ ကြောက်တော်မမူလော" လို့မေးလျှောက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ရွှေဥမင်ဆရာတော်က "ကြောက်၍ပင် တောထဲ၌ ပရိသတ်အနည်းနှင့်နေပါသည်" လို့ ပြန်မိန့်လျှောက်ပါတယ်။

မထင်မှတ်တဲ့စကားကြားလိုက်ရတော့ တောင်ဖီလာဆရာတော် တော်တော်လေးတုန်လှုပ်သွားပါတယ်။ ပါရမီအခြေခံရှိပြီးသားဆိုတော့ ဒီစကားနဲ့တန်ပြန်အတွေးတစ်ခုဝင်လာပါတယ်။ အဲဒါကတော့ "သြော် ... ငါကတော့ မကြောက်တတ်သူဖြစ်ခဲ့ပါပြီ" ဆိုတဲ့ တန်ပြန်အတွေးပါ။ နောက် တောင်ဖီလာဆရာတော်က သူ့မှာပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို ကိုယ်တိုင်ကိုင်ပြီး –

"သင်္ကန်းပါဘုရား ... အရှင်မဟာကဿပကိုဘုရားရှင် ကပ်လှူသော နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကဲ့သို့ မွန်မြတ်သော မင်းဧကရာဇ်လှူ၍ရသော ပစ္စည်းပါဘုရား။ သံသရာကို ချီးမြှောက်သဖြင့် သုံးဆောင်တော်မူပါ" လို့ ပြောဆိုပြီး လှူဒါန်းပါတယ်။ ရွှေဥမင်ဆရာတော်ကလည်း ကိုယ်တိုင်လက်နှစ်ဖက်နဲ့ခံယူပါတယ်။ သင်္ကန်းကိုအောက်မချသေးဘဲ တောင်ဖီလာဆရာတော်နည်းတူ သင်္ကန်းကိုအပေါ်မြှောက်လိုက်ပြီး "သာဓု၊ သာဓု၊ ဤသင်္ကန်းကို ရွှေစည်းခုံဘုရားအား

www.burmeseclassic.com

သွားပါ၏" လို့ဆိုပြီး အောက်ပြန်ချထားလိုက်ပါတယ်။ နောက် တောင်ဖီလာဆရာတော်က ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်းလှုပါတယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခု လှုတိုင်း လှုတိုင်း ရွှေဥမင်ဆရာတော်က "ဤပစ္စည်းကို ရွှေစည်းခုံဘုရားအား လှူဒါန်းပါ၏" လို့ချည်းဆိုပြီး ဘေးကို ချချထားလိုက်ပါတယ်။

ရွှေဥမင်ဆရာတော်ရဲ့အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး တောင်ဖီလာ ဆရာတော်က ဒီလိုတွေးပါတယ်။ "သြော် ... ငါကား မင်းဆရာဖြစ်၍ ငါ့ပစ္စည်းဝတ္ထုတို့ခွဲရုံရှာသဖြင့် ဤသို့ပြုချေသည်"

ရွှေဥမင်ဆရာတော်ရဲ့သဘောကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေဥမင်ဆရာတော်ရဲ့သဘောက "ဤ အရှင်မြတ်သည် မင်းဧကရာဇ်ဆရာတော်ဖြစ်လျက် ကိုယ်တိုင်ငါထံသို့လာရောက်၍ ပူဇော်သက္ကာရများနှင့် ငါ့အားပူဇော်ပေသည်။ ငါကား သူကဲ့သို့ပူဇော်ရန် ပစ္စည်းဝတ္ထုမရှိသောကြောင့် သူ့အားမပူဇော်ရ။ ထိုအရှင်မြတ်အား ပစ္စည်းပရိသတ်နှင့်ခြွေရံတို့ကိုစွန့်၍ တောနေခြင်းအကျိုးငှာ မြတ်သောဆုံးမစကားဖြင့် ပူဇော်အံ့။ နောက်တစ်ခုအလွန်ရခဲလှစွာသောရဟန်းအဖြစ်ကို ရပါလျက် မင်းဆရာတော်အခေါ်ခံ၍နေခြင်းသည်အကျိုးမရှိ၊ အကျိုးရှိရာကို ရှာစေအံ့" အဲဒီလိုနှလုံးသွင်းနဲ့ ပြုမူပြောဆိုခဲ့တာပါ။

လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေလှူပြီးတော့ တောင်ဖီလာ ဆရာတော်

က မိမိရေးသားထားတဲ့ ဝိနည်းငါးကျမ်း ပါဠိအဋ္ဌကထာ နိဿယနဲ့ ရွှေဥမင်ဆရာတော်ရေးသားထားတဲ့ ဝိနည်းငါးကျမ်း ပါဠိအဋ္ဌကထာနိဿယကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်လိုကြောင်း လျှောက်ထားပါတယ်။ ရွှေဥမင်ဆရာတော်ကလည်း မိမိရေးသားထားတဲ့ ပါဠိအဋ္ဌကထာနိဿယကို ချက်ချင်းပဲ ထုတ်ပြပါတယ်။ တောင်ဖီလာဆရာတော်က ရွှေဥမင်ဆရာတော်ရဲ့နိဿယကို စိတ်ကျေနပ်သည်အထိ ကြည့်ရှုပါတယ်။ ကြည့်လို့အားရတော့မှ "ငါရေးသားသည့် နိဿယသည် ကျယ်လွန်းသည်၊ ရွှေဥမင်ဆရာတော့် နိဿယသည် ကျဉ်းသည်၊ ရွှေဥမင်ဆရာတော် နိဿယသည်ပင် နောင်စားသင်သားတို့အတွက် အားကိုးရာဖြစ်လောက်ပြီ၊ နှစ်နည်းရှိသဖြင့် လောကဝယ် ဘုရားနှစ်ဆူပွင့်သော် သတ္တဝါတို့၌ သူ့ဘုရားသာသည် ငါ့ဘုရားသာသည် အငြင်းခုံသာဖြစ်၍ အကျိုးမရှိသကဲ့သို့ ရှိပေတော့မည်" အဲဒီလိုနှလုံးပိုက်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ရေးသားထားတဲ့ နိဿယတွေကို ရွှေစည်းခုံစေတီရင်ပြင်မှာ မီးပူဇော်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှပြန်ကြွသွားပါတယ်။

ရှေးရှေးဆရာတော်ကြီးတွေဟာ ဘာစာမှုခ ဘာလာဘ သက္ကာရမှ မျှော်လင့်ချက်မထားဘဲ ကျမ်းပေါင်းများစွာကို တကယ်သဒ္ဓါနှလုံးသားစစ်စစ်နဲ့ ရေးသွားတာပါ။ အဲဒီခေတ် ကာလက ဘောလ်ပင်တွေ၊ စာရွက်တွေ၊ လျှပ်စစ်မီးဟူ မပေါသေးတော့ ပေရွက်မှာ ကညစ်တံနဲ့ မီးခွက်လွန်းပြီး

www.burmeseclassic.com

ခဲရာခဲဆစ်ရေးခဲ့ကြရတာပါ။ ဒါတင်မကသေးဘဲ ကျမ်းချင်းတူလို့ ကိုယ့်ရဲ့ကျမ်းစာက အားနည်းချက်ရှိနေရင်လည်း မီးပူနောပစ်ဖို့ဝန်မလေးကြပါဘူး၊ ဒါတွေကတော့ စာရေးတဲ့အခါတိုင်းတွေးရမယ့်အတွေးတွေလို့ နားလည်းထားမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ လက်တွေ့အနေအထားနဲ့ကွာဟနေပြန်ပါတယ်၊ "ဩော်.. ဒီအတွေးတွေ တွေးဖြစ်ပါလား" ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖော့ပြီး ဖြေဆည်လိုက်ရပါတယ်။

တောင်ဖီလာဆရာတော်နဲ့ ရွှေဥမင်ဆရာတော် နှစ်ပါးရဲ့ အပြုအမူတွေကို ကြည့်နေသူတွေထဲမှာ ကပ္ပိယသူတော်လဲ ပါပါတယ်။ ကပ္ပိယသူတော်က သူ့ဆရာတော်ရဲ့ အပြုအမူတွေကို အားမလိုအားမရဖြစ်နေဟန်တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် တောင်ဖီလာဆရာတော်ပြန်ကြွသွားတော့ ရွှေဥမင်ဆရာတော် အနားကပ်ပြီး . . .

"ဘုန်းကြီးတို့ဝိနည်းမှာ သဒ္ဓါ၍ လှူသောပစ္စည်းကို မသုံးဆောင်ဘဲ သူတစ်ပါးကိုမပေးအပ်၊ ပေးသော်သူ့သဒ္ဓါတရားကို ဖျက်ဆီးသည်မည်ရကား သဒ္ဓါဒေယျဝိနိပါတဒုက္ကဋ်အာပါတ်သင့်သည် မဟုတ်ပါလော။ အဘယ့်ကြောင့် မင်းဆရာကိုယ်တိုင်လာ၍ လှူသည့်ပစ္စည်းကို အားပါးမနာ သူ့ရှေ့တွင်ပင် ရွှေစည်းခုံကိုလှူဘိသနည်း။ မသင့်လော" လို့ အပြစ်တင်ဟန်နဲ့လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ရွှေဥမင်ဆရာတော်က "သူတော် ငါစောင့်၏။ သူတော့်

ဆရာတော်ကို ငါဆုံးမလိုက်သည်။ ဒီကအပြန် စစ်ကိုင်းလေးထပ်ကြီး သူနေသောကျောင်းတော်ကို သူတော့်ဆရာတော် ဝင်ဝံ့ပေလျှင် လောကဝယ် အာဃောကျံုးပဲ" လို့ ပြန်အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်။

မကြာခင်တစ်ရက်မှာ ရွှေဥမင်ဆရာတော်နဲ့ ကပ္ပိယသူတော်ဆီကို သတင်းတစ်ခု ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီသတင်းကတော့ "တောင်ဖီလာဆရာတော် ရွှေဥမင်ဆရာတော်ဆီကအပြန် မြို့နေမင်းဆရာအဖြစ်ကို ရုက်ရှဲ့လို့ စစ်ကိုင်းတောင် အရှေ့ချောက်ကြား တောင်ဖီလာ တောရမှာ တောရဆောက်တည်သွားကြောင်း" ဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ရွှေဥမင်ဆရာတော်က သူတော့်ကို "ကိုင်းဘယ့်နယ်လဲ" ဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေပုံ သူတော်ကလည်း သူ့ဆရာတော်စကားတစ်ခွန်း တာသွားပုံကို တွေးပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေပုံ ပုံရိပ်နှစ်ခုကို အတွေးနဲ့ ပုံဖော်ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

× × ×

ကျမ်းကိုး

– သီလဝိသောဓနီ (တတိယနံမော်ဆရာတော်)
မြတ်သတို – စက်တင်ဘာ – ၂၀၀၆

www.burmeseclassic.com

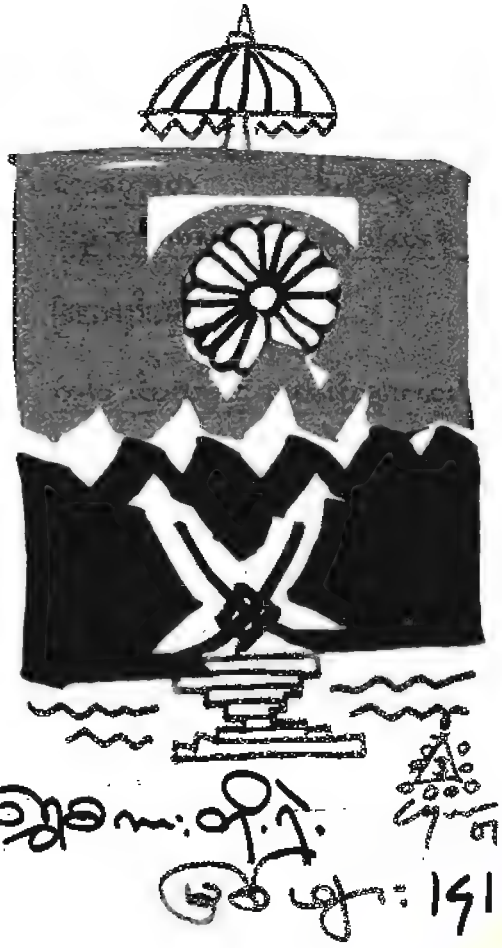

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတိုရဲ့
မြစ်ဖျား(၄)

ကုန်းဘောင်ခေတ်စာမျက်နှာတွေလှန်လိုက်ရင် ရှေ့ပိုင်းစာမျက်နှာတွေဖတ်ရတာ အားပါသလောက် နောက်ပိုင်းစာမျက်နှာတွေကျတော့ သိပ်ပြီးအားမပါတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ 'ဓာတ်သိမ်းပိုင်း'ကို သိထားပြီးဖြစ်တာကိုး။ ဆရာညိုမြကတော့ ကုန်းဘောင်ရာပုံတော်စာအုပ် ထဲမှာ ကုန်းဘောင်တစ်ခေတ်ကို နေထွက်ချိန်၊ မွန်းတည့်ချိန်၊ နေဝင်ချိန်ဆိုပြီး လေးကနေ့တစ်နေ့နဲ့ ဥပမာပေးထားပါတယ်။ အတက်ကာလ၊ အဆင်းကာလ အားဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အလောင်းမင်းတရားကနေ ဘိုးတော်ဘုရားနတ်ရွာစံတဲ့အထိကို အတက်ကာလ၊ ဘကြီးတော်မင်းတရားကနေ သီပေါမင်းအထိကို အဆင်းကာလလို့ ဆိုထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကုန်းဘောင်ခေတ်

'ကံသုံးပါးဖြင့် ပြစ်မှားကျူးလွန်မိကိုမှားမိပါသည်။
တပည့်တော်
ကန်တော့်ဝန်ချတောင်းပန်ပါ၏ဘုရား'

(ဟောင်ဂူဓင်းသား)

'မင်းသားချည်းမှားသည်မဟုတ်၊ ငါလဲမှားလေသည်။ မင်းသားလဲ ပုထုဇဉ် ငါလဲပုထုဇဉ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ပုထုဇဉ်ဂတိကို လိုက်စားမိသည့်အတွက် ဖြစ်ကြသောကြောင့် မှားကြရှေ့ပြီ။ ပုထုဇဉ်ပင်ဖြစ်ကြသော်လည်း မင်းသားက ပုထုဇဉ်အငယ်၊ ငါကပုထုဇဉ်အကြီးဖြစ်၍ ငါက မင်းသားထက် သာလွန်၍ မိကိုမှားမိခြေသည်'

(မောင်းဆောင်သာသနာပိုင်ဘုရားတော်)

www.burmeseclassic.com

(ရှေ့ပိုဇီး)ပြန်မကပြည်မြေပုံအရ အာသံ၊ မဏိပူရ၊ ဧင်းမယ်၊ အယုဒ္ဓယတို့ဟာ မြန်မာ့အင်ပါယာဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အောင်မြင်ခြင်း၊ ကျရှုံးခြင်းဟာ လောကဓမ္မတာဆိုပေမယ့် သမိုင်းကျရှုံးခြင်းတွေကျတော့ နောင်မျိုးဆက်များစွာအထိ ဒီကျရှုံးမှုဒဏ်ရာတွေကို ခံစားရပါတယ်။ နိုင်ငံသစ်တစ်ခု တည်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ အတိတ်ခေတ်ရဲ့ သမိုင်းကျရှုံးမှုဒဏ်ရာတွေကို ဦးစွာကုစားပြီးမှ ကျန်တဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေကို တစ်ဆင့်ချင်းတည်ဆောက်ရတာကိုး။ သမိုင်းဒဏ်ရာတွေကလည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာဒဏ်ရာ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာဒဏ်ရာ နှစ်မျိုးရှိတဲ့အနက်က ရုပ်ပိုင်းဒဏ်ရာကို ကုစားဖို့ လွယ်ကူသလောက် စိတ်ပိုင်းဒဏ်ရာကျတော့ အချိန်ကာလ များစွာယူပြီး ကုစားရပါတယ်။ တချို့သမိုင်းအရှုံးတွေကျတော့ မျိုးဆက်ကုန်တဲ့အထိပဲ ဒဏ်ရာအမာရွတ်တွေကျန်သွားမယ့် အနေအထားပါ။ ရေးနေကျ ရွှေစကားတွေအကြောင်း မရေးခင် ဒီအတွေးတွေ အရင်ဝင်လာတာကတော့ ရွှေစကားအတွက် ရေးဖို့လှန်ထားတဲ့စာမျက်နှာတွေက ကုန်သောင်ခေတ် စာမျက်နှာတွေ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကဲ . . . ကုန်သောင်ခေတ်စာမျက်နှာတွေထဲက ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျားခံရာလိုက်ကြည့်လိုက်ကြရအောင်။

× ×

တစ်နေ့မှာ မောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်က ဦးတေဆိုတဲ့ ဦးပဉ္စင်းငယ်တစ်ပါးကို စာပြန်ခိုင်းပါတယ်။

စာပြန်ရတာက သမားရိုးကျပုံစံနဲ့ပြန်ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုင်းမဆင့်ဗုံမဆင့်ခေါ်ပြီး ပြန်ခိုင်းတာပါ။ ပြန်ခိုင်းတဲ့ စာတွေကတော့ ဘိကျဝါတိမောက် ပါဠိနိဿယအကုန်၊ ဘိကျနီပါတိမောက် ပါဠိနိဿယအကုန်၊ ခုဒ္ဒကသိက္ခာ၊ ပါဠိနိဿယအကုန်၊ မူလသိက္ခာပါဠိနိဿယအကုန်ပါ။ ဒီစာတွေက ဝိနည်းပိုင်းဆိုင်ရာစာတွေပါ။ စာပြန်ရမယ်လို့ ကြိုတင်သိမထားတာရယ်၊ ပြန်ခိုင်းတဲ့စာတွေက များလွန်းနေတာရယ်ကြောင့် ဦးတေကအကုန်မရပါဘူး။ တချို့တစ်ဝက်ကိုပဲ ရပါတယ်။ မောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကလည်း မရမချင်း အထပ်ထပ်ပြန်ဆိုခိုင်းပါတယ်။ အစကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခွင့်မရလာတာကြောင့် ဘယ်လိုပြန်ခိုင်းပြန်ခိုင်း မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် စာမရ၊ရ ကောင်းလားဆိုပြီး သဲဒဏ် ရေဒဏ် ပေးပါတယ်။

စာပြန်ခိုင်းခံရသူ ဦးတေဆိုတာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ တောင်ငူမင်းသားရဲ့ရဟန်းပါ။ တောင်ငူမင်းသားက သူ့ရဟန်း မောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ဒဏ်ထမ်းနေရတဲ့သတင်းကို ကြားသွားပါတယ်။ သတင်းကြားတာနဲ့ ကျောင်းကို တစ်ခါတည်း ထလိုက်သွားပါတယ်။ ကျောင်းရောက်တော့ သူ့ရဟန်း ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ဒဏ်ထမ်းနေရတာကိုမြင်ရပါတယ်။ သူ့ရဟန်းအတွက် အတော်လေးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဆီသွားပြီး 'တပည့်တော်ရဲ့

www.burmeseclassic.com

ရဟန်း စာမရပေမယ့် ဝိနည်းသိက္ခာနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့ အကျင့်ပျက်မှုမျှားရှိပါသလား'လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။ သာသနာပိုင်ဆရာတော်က 'အကျင့်သိက္ခာပုဒ်မပျက်လိုက်နာကြောင်းငါသိတယ်။ ဒင်း စာမရလို့ ငါဒဏ်ပေးတာ' လို့ ပြန်အမိန့်ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ တောင်ငူမင်းသားက 'စာမရသော်လည်း အကျင့်သိက္ခာပုဒ်မပျက်ရင် သည်းခံတော်မူသင့်ပါတယ်။ မေ့နေတဲ့စာကို နောင်ပြန်ကျက်ရင် ရနိုင်တာပဲမဟုတ်လားဘုရား'လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။ သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကလည်း 'မဟုတ်ဘူးမင်းသားရဲ့၊ ဒင်း ဝိနည်းသိက္ခာကျမ်းကို အာဂုံအမြဲဆောင်ထားရမှာကို အရဆောင်မထားလို့ နောင်မှတ်သွားအောင် ငါက ဒဏ်ပေးထားတာ'လို့ ထပ်မိန့်ပါတယ်။ တောင်ငူမင်းသားက ကိုယ့်ရဟန်းဆိုတဲ့သံယောဇဉ်ရယ်၊မင်းသားဆိုတဲ့ဂုဏ်ရယ်ကြောင့် 'မာန်'လေး ဝင်လာပုံ ရပါတယ်။ အဲဒီဝင်လာတဲ့ 'မာန်'လေးနဲ့ အတူ တောင်ငူမင်းသားက 'အရှင်ဘုရားဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အရှင်ဘုရားက အခုချက်ချင်းအကုန်ရ၊ရမယ်လို့ အမိန့်ချပြီး ချက်ချင်းပြန်ခိုင်းတော့ ဘယ်လာရနိုင်မှာလဲ။ စာကျက်ရက်ပေးပြီး ပြန်ခိုင်းတာမရလို့ဒဏ်ပေးတယ်ဆိုတော်သေး။ အခုအပြစ်ပေးတာလဲ အတော်ပင်ပန်းနေပြီ၊ သည်းခံတော်မူပါဘုရား'လို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဆရာတော်ကလည်း သာသနာပိုင်ဆိုတဲ့ရာထူးကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရ၊ထားတာမှမဟုတ်တာ။ ဘက်စုံ

ထက်မြက်လို့ ရ၊ထားတာကိုး။ ပြီးတော့ တောင်ငူမင်းသားနည်းတူ 'သာသနာပိုင်'ဆိုတဲ့ 'မာန်'ကလေးကလည်း တစ်ခါတည်းဝင်လာလေတော့ 'နင် ဘာလာစကားများနေတာလဲ'ဆိုပြီး အနီးမှာရှိတဲ့ထွေးခံနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်ပါတယ်။ တောင်ငူမင်းသားကလည်း ထွေးခံကိုကောက်ပြီး ဆရာ တော်ကို ပြန်ပေါက်ပါရော။ ဒီတော့ ဆရာတော်က ထ,တဲ့ ပြီး ခြေထောက်နဲ့ပြေးကန်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ တောင်ငူမင်းသားကလည်း အကန်ခံနေရာကနေချက်ချက်းထ၊ ဆရာတော်ကိုဖက်ပြီး နပန်းသတ်တော့တာပါပဲ။ သာသနာပိုင်ဆရာတော်နဲ့ တောင်ငူမင်းသား ထွေးလုံးရစ်ပတ်နဲ့ နပန်းသတ်နေကြတာကို အနားမှာရှိတဲ့ တိုက်အုပ်၊ တိုက်ကြပ် ဘုန်းကြီးတွေ၊ ကပ္ပိယတွေက ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေကြရပါတယ်။ ဘယ်သူမှဝင်ပြီး မခွဲဝံ့ကြပါဘူး။ နောက်မဟာဒါန်ဝန်ရောက်လာပြီး မဟာဒါန်ဝန်ကခွဲပေးမှ ရန်ပွဲပြီးသွားပါတယ်။ တောင်ငူမင်းသားကလည်း သူ့ရဲ့ရဟန်းဦးတေဇကို ဒဏ်ထမ်းနေရာကနေပင့်ပြီး ပြန်သွားပါတယ်။

ဒီသတင်းကို ဘိုးတော်ဘုရားကြားသွားတော့ 'အင်း တောင်ငူကလည်း တောင်ငူပဲ။ မောင်းထောင်ကလဲ မောင်းထောင်ပဲ'လို့ ညည်းတွားမိန့်တော်မူပါတယ်။ ဘိုးတော်ဘုရားအနေနဲ့ တစ်ဖက်ကလည်းသားတော်၊ တစ်ဖက်ကလည်း သာသနာပိုင်ဆရာတော်၊ ဘုန်းကြီးဘက်ကမှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ လောကရေးနဲ့ကြည့်ရင်

www.burmeseclassic.com

အမြင်မလှပါဘူး။ ဒါကြောင့် လူဖြစ်တဲ့သားတော်အနေနဲ့ ဝန်ချတောင်းပန်စေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သားတော်တောင်ငူမင်းသားက ခပ်စွာစွာ ခပ်ထက်ထက် မာနနဲ့။ မိမိပြောလို့ကတော့ ဘယ်လိုမှတောင်းပန်မှာမဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်သားတော်အကြောင်း၊ ကိုယ်သိပြီးသားပါ။ ဒီတော့ သားတော်တောင်ငူမင်းသားကိုနှိုင်တဲ့ ရန်ကုန် ဝန်ကြီးဦးကျော်ရွှေးကို အကူအညီတောင်းရပါတယ်။ ဦးကျော်ရွှေးဆိုတာက တောင်ငူမင်းသားငယ်ငယ်က ချီပိုးထိန်းကျောင်းခဲ့ရသူ။ ရိုက်သင့်ရင် ရိုက်ပြီးဆုံးမခဲ့သူ။ တောင်ငူမင်းသားကိုယ်တိုင်ကလည်း ချစ်ကြောက်ရိုသေရသူ၊ တောင်ငူမင်းသားက ငြင်းမယ့်သူမဟုတ်ပါဘူး။ လောကထုံးစံအတိုင်း နိုင်ရာနဲ့ကိုင်တွယ်တာပါ။ ဘိုးတော်မင်းတရားအနေနဲ့ သားတော်တောင်းပန်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာလဲ ကာယကံရှင်နှစ်ဦးသာသိတဲ့ တောင်းပန်မှုမျိုးမဟုတ်ဘဲ သံဃာ့ပရိသတ်၊ မင်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ်အလယ်မှာ တောင်းပန်စေချင်တာပါ။ ဘိုးတော်မင်းတရားကလူ သူလိုချင်တဲ့ပုံစံကိုပါ တစ်ပါးတည်းပြောပြပါတယ်။

ဦးကျော်ရွှေးက တောင်ငူမင်းသားကို လောကရေး၊ ဓမ္မရေးတွေနဲ့ဆုံးမပြီး သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကို ဝန်ချတောင်းပန်ဖို့ပြော၊ တောင်ငူမင်းသားကလည်းခေါင်းညိတ်၊ ဒီလိုနဲ့ ဝန်ချတောင်းပန်ပွဲအစီအစဉ်ကို ပြုလုပ်ကြပါတော့တယ်။

နန်းတော်ရဲ့ ဇေတဝန်ဆောင် သံဃာစင်ပေါ်မှာ မောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်၊ သုမင်္ဂဝင်ဆရာတော်များ၊ အောက်ခြေမှာ ဘိုးတော်မင်းတရားနဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီး၊ ဝန်ကြီးဦးကျော်ရွှေး၊ အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦး၊ အခြား မှူးမတ်ကြီးများ၊ သားတော်သမီးတော်များ၊ မောင်းမမိသံများ၊ ရဟန်းပရိသတ်၊ မင်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ် စုံစုံညီညီ၊ ရဟန်းတော်များဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စပြီးလို့ ငါးပါးသီလယူ၊ ပရိတ်တရားတော်လည်းနာပြီးပြီ။ အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင် ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ အားလုံးရဲ့စိတ်က တောင်ငူမင်းသားဆီမှာ။ တောင်ငူမင်းသားဆီကအသံကို အားလုံးနားစွင့်နေကြပါတယ်။ တောင်ငူမင်းသားက ဦးကျော်ရွှေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ စ,ရတော့မလားပေါ့။ ဦးကျော်ရွှေးက ခေါင်းဆတ် ပြလိုက်ပါဟယ်။ တောင်ငူမင်းသားက ပုဆစ်တုပ်ထိုင်နေရာကနေဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လက်အုပ်ချီပြီး-

'ကျေးဇူးတော်ရှင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဘုရား ... တပည့်တော်သည် မကောင်းသောဒေါသ၏ နောက်ပါဖြစ်၍ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆရာတော်ဘုရားအား ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတည်းဟူသော ကံသုံးပါးဖြင့် ပြစ်မှား ကျူးလွန်မိက်မှားမိပါသည်။ ထိုမိုက်မှားကျူးလွန်မိသောအပြစ်ကို ချမ်းသာပေးသနားတော်မူပါရန် တပည့်တော် ကန်တော့ဝန်ချတောင်းပန်ပါ၏ဘုရား။ ဝန်ချတောင်းပန် ကန်တော့

www.burmeseclassic.com

သည့်အတိုင်း၊ တပည့်တော်ကို သနားသောအားဖြင့် သည်းခံတော်မူပါရန် အကြိမ်ကြိမ်ကန်တော့ဝန်ချပါကြောင်း၊ ရှိခိုးလျှောက်ထားဝံ့ပါသည်ဘုရား'လို့ ဝန်ချ တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။ တောင်ငူမင်းသားရဲ့စကားဆုံးတာနဲ့ ပရိသတ်အားလုံးက ဝိုင်းပြီး သာဓုခေါ်ကြပါတယ်။ ပရိသတ်အားလုံး သာဓုခေါ်သံအဆုံးမှာ မောင်းထောင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်က တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

'အင်း ... သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု ငါသည်းခံ၏၊ မင်းသားချည်း မှားသည်မဟုတ်၊ ငါလဲ မှားလေသည်၊ မင်းသားလဲ့ပုထုဇဉ်၊ ငါလဲ ပုထုဇဉ်ဖြစ်ခဲ့၏၊ ပုထုဇဉ်ဂတိလိုက်စားမိသည့်အတွက် ဖြစ်ကြသောကြောင့် မှားကြချေပြီ၊ ပုထုဇဉ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း မင်းသားက ပုထုဇဉ်အငယ်၊ ငါက ပုထုဇဉ်အကြီးဖြစ်၍ ငါက မင်းသားထက် သာလွန်၍ မိုက်မှားမိချေသည်၊ မြတ်စွာဘုရား၏အရေတော်ကို ဝတ်ဆင်မြန်းလျက် မဟာသံဃာစာအမည်ကိုရရှိသဖြင့် သည်းမခံနိုင်ဘဲ သာသနာပိုင်ဂုဏ်ယစ်မူးသောကြောင့် အေါသဂတိကိုလိုက်စားမိသဖြင့် ဖြစ်ရချေသည်၊ သို့အတွက် မင်းသားလဲ ငါ့အပေါ်၌အမျက်မထားလေနဲ့၊ သည်းခံပါလေ'

သာသနာပိုင်ဆရာတော်က ခေတ္တရပ်လိုက်တော့ ပရိသတ်အားလုံးက ဝိုင်းပြီး သာဓုခေါ်ကြပါတယ်။ ပြီးမှ ဆရာတော်က မိန့်လက်စ စကားကိုဆက်ပြီး မိန့်ပါတယ်။ 'မင်းသားကို ဥပမာတစ်ခုပြောရဦးမယ်။ မြတ်စွာဘုရား

ဟောတော်မူသော မဟာသဓာတ်တော်မှာ စူဠနီမင်းဟာ မဟာသဓကို သတ်ပစ်ရန်သာဒေါသအမျက်ထားပြီးလျှင် ကြဲစည်လျက်ရှိနေသည်။ မဟာဥပကာရီဥမင် လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းသို့ကျရောက်မှ နောက်နောက်က ပုန်းစီးအောင်ကြဲခဲ့ကြသော ဒေါသအမျက်ကြီးတွေကို တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက်ချင်းလဲကြ၍ ချစ်ကြည်ကြသောအဖြစ်သို့ ရောက်လေသကဲ့သို့ ဤနှန်းတော်ဧတေဝဝန်အဆောင်သည် မဟာဥပကာရီဥမင် လိုဏ်ခေါင်းဟု သဘောထား၍ ဖြစ်ခဲ့သော ဒေါသအမျက်တို့သည် တစ်ခါတည်းစွန့်ပစ်ပယ်ဖျောက်ပြီး အသက်ချင်းလဲကြသကဲ့သို့ ရှေ့ကိုအသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး မေတ္တာစိတ်မပျက်ကြရအောင်သာ သတိပြုကြရန် ဖြစ်တော့သည်ကို အသင်မင်းသား မှတ်ယူပါလော့"

သာသနာပိုင်ဆရာတော်ရဲ့ တရားမိန့်ကြားသံ ဆုံးဆုံးချင်း ပရိသတ်အားလုံးက သာဓုထပ်မံခေါ်ကြပါတယ်။ နောက်တော်င္ငမင်းသားကိုယ်တိုင် အလှူတော်သင်္ကန်းတွေကို ဆရာတော်များအားကပ်လှူပါတယ်။ ကိစ္စဝိစ္ဆတွေပြီးလို့ ဆရာတော်တွေပြန်ကြတဲ့အခါ တောင်ငူမင်းသားက သာသနာပိုင်ဆရာတော်ရဲ့ဖိနပ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုင်ပြီး ဖိနပ်ကို ခင်းပေးပါတယ်။ ဒီမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ပရိသတ်တွေရဲ့ မျက်နှာမှာကြည်နူးကျေနပ်စိတ်တွေကအထင်းသားနေမှာပါ။

တကယ်တော့ ဒီပွဲဟာ မောင်းထောင်သာသနာပိုင်

www.burmeseclassic.com

ဆရာတော်နဲ့ တောင်ငူမင်းသားတို့ ကိုယ့်ရဲ့မာနကို နိဝါတ ဆိုတဲ့ဆပ်ပြာနဲ့ ဖွပ်လျှော်တဲ့ပွဲ။တစ်နည်းအားဖြင့် မာနနဲ့ နိဝါတ လဲလှယ်တဲ့ပွဲ။ ဒါမှမဟုတ် တမလွန်ကို မာနတွေ ယူမသွားဘဲ နိဝါတတွေသာယူသွားမယ်လို့ တရားဝင် ကြေညာတဲ့ပွဲ။ ဘာပဲပြောပြော နိဝါတမင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံလှတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲပါပဲ။ မောင်းထောင်းသာသနာပိုင်ဆရာတော်ရဲ့ "ငါကပုထုဇဉ်အကြီးဖြစ်၍ ငါကမင်းသား ထက်သာလွန်၍ မိုက်မှားမိချေသည်" ဆိုတဲ့စကားဟာ ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာ ဘယ်လောက်အထိ မြည်ဟည်းခဲ့တယ်ဆိုတာ မပြောတတ် ပေမယ့် စာရေးသူကတော့ မောင်းထောင်းသာသနာပိုင် ဆရာတော်ရဲ့ နိဝါတမင်္ဂလာကိုအာရုံပြုပြီး ကန်တော့လိုက် မိတာတော့အမှန်ပါ။

× × ×

ကျမ်းကိုး

(၁) ပါးစပ်ရာဇဝင် (မော်ပီဆရာသိန်းကြီး)

(၂) ကုန်းဘောင်ရာပုံတော် (ညီမြ)

[မြတ်သတိ အောက်တိုဘာ၊၂၀၀၀]

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတိုရဲ့
မြစ်ဖျား(၅)

"ကဲ ဒီနေ့တော့ တော်ဦးစိုးကွယ်၊ မနက်ဖြန်မှ ကျန်တာကို ဆက်ပြီးပို့ချကြတာပေါ့"

'အင်း ...ဒီနေ့စာချတာအချိန်နည်းနည်းကြာသွားလို့လား မပြောတတ်ဘူး။ ရင်ထဲက မောလာသလိုပဲ။ အသက်အရွယ်ကလည်း စကားပြောလာတယ်ထင်ပါရဲ့။ အင်း ... ခြောက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုတော့ လူအိုထဲရောက်လာပါပကော။ ဘာလိုလိုနဲ့ စာပေပို့ချလာတာလည်း အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်လာပြီ။ ဒီနှစ်စာလိုက်သံယာနှစ်ရာဝန်းကျင်လောက်ရှိအံ့ထင်ပါရဲ့။ တကယ်ဆိုဒီထက်မက သံယာများများကို ပို့ချပေးချင်တာ။ ဒါပေမယ့် နေရာက မပေးနိုင်ဘူး။ ဒါတောင်အင်းဝနေပြည်တော်က နရာဝရမင်း ပုညရှင်

"လူထွက်သောရဟန်းသည်
အဘုယ်ကြောင့် မမိုက်ဘဲရှိတော့မည်နည်း။
ရဟန်းမည်သည်ကား သူတစ်ပါးလူ့သော
အဝတ်အစား၊ သူတစ်ပါးလူ့သော
အရိပ်သစ်မ်းကိုသုံးဆောင်စားသောက်၍
ချမ်းသာစွာနေထိုင်ရပေသည်။
စာပေကျမ်းဂန်သင်ကြားလိုကသင်ကြားနိုင်၏။
မသင်လိုလျှင်လဲ သက်နှံးကြီးကို
ခြေကန်ကာသာအိပ်လိုသမျှ
အိပ်နေနိုင်သည်။
ထိုသို့စဉ်လျက် သူ့ကျွန်ခံဦးမည်၊
မယားကျွန်ပြု၍ လုပ်ကျွေးဦးမည်၊
လူထွက်သောရဟန်းထက်
မိုက်သောလူမရှိပြီ။ လူမိုက်မယား
ဖြစ်ချေက ကျွန်ပ် မဆင်းရဲပြီလော"

(ဘမ္ဘိမသီးကာဓတန်ယောက်)

www.burmeseclassic.com

ဆေတီတော်လာဖူးရင်းကျောင်းထဲဝင်လာလို့ ကျောင်းဆောင်တွေဆောက်လှူလို့၊ အမယ်"တိလောကဂုရ"ဆိုတဲ့ဘွဲ့တောင်ကပ်သွားသေး။ အဲဒီတုန်းက အသက်က ဘာရှိသေးတုန်း။ သုံးဆယ်ကျော်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ပေါ့၊ ဒီကတည်းက အားလုံးက"တိလောကဂုရ"ဆရာတော်လို့ပဲ ခေါ်ကြတော့တာ။ တိလောကဂုရဆိုတော့ လောကသုံးပါးရဲ့ဆရာပေါ့။ မင်းဆရာလည်းဖြစ်ပြန်၊ စာသင်သားကိုယ်တော်လေးတွေအားထားရတဲ့ဆရာလည်းဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ ဩော်. . အင်း. . ဟုတ်ပြီ . . ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ကျေးဇူး ...သူ့ကျေးဇူး ဒီဒကာမလေး အခုချိန် ရှိပဲရှိသေးလား။ ရှိရင်လည်း ခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနှစ်ဆယ် ဝန်းကျင်ပေါ့။

× ×

ဒီအတွေးတွေကတော့ တိလောကဂုရဆရာတော်ရဲ့ပုံရိပ်တွေထဲက နောက်ပိုင်းပုံရိပ်တစ်ခုကို စိတ်ကူးနဲ့မှန်းပြီးတွေးကြည့်လိုက်တာပါ။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်လဲ မကြာမကြာ တွေးဖြစ်မယ့် အတွေးတွေလို့ထင်ပါတယ်။ တွေးဖြစ်အောင်လည်း နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းက ခိုင်မာခဲ့တာကိုး။

× ×

၁၀၃၄ ခုနှစ်၊ ပြည်မင်းတရားသားတော် နရာဝရမင်းလက်ထက်။ ရွှေစည်းခုံစေတီ မြောက်ဘက်ဆောင်းတန်းအနီးဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်မှာ နှစ်ဆယ်စွန်းစ ရဟန်းပျိုလေးတစ်ပါး စာသင်နေပါတယ်။ တနေ့မှာ အရွယ်အလျောက်

လူငယ် တွေးတွေးရင်း လူထွက်ချင်စိတ်ပေါက်လာပါတယ်။ ကိုယ့်အရွယ်ကိုယ်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့လဲ လူဘဝမှာ နေလို့ကောင်းတဲ့အရွယ်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တစ်ခါတည်းပဲ လူဝတ်လဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ရဟန်းဘဝမှာ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်သွားသွား ဦးစွာဘုရား ရှိခိုးပြီးမှလုပ်တဲ့အပြုအမူလေးက အကျင့်ပါနေလေတော့ အခုလူဝတ်လဲဖို့ စီစဉ်တော့လည်း လုပ်နေကျအပြုအမူကလေးက ဦးစွာခေါင်းထဲဝင်လာပြန်ပါတယ်။ ဘယ်လို ဝင်လာသလဲဆိုတော့ "လူမထွက်ခင် ရဟန်းဝတ်နဲ့ ရွှေစည်းခုံဘုရားကို ရှိခိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ လူထွက်မယ်" ဆိုတဲ့ အတွေးပါ။

ဒါကြောင့် အဖော်ရဟန်းတွေနဲ့အတူ အဝတ်အစားတွေယူလာပြီး ရွှေစည်းခုံဘုရားဆီကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။အဖော်ရဟန်းတွေခေါ်ခဲ့ရတာက ရဟန်းတစ်ပါးလူထွက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထွက်လို့မရပါဘူး။အခြားတစ်ပါးက သိက္ခာချပေးမှ သိက္ခာကျတာပေါ့။ (လူဖြစ်တာပါ) ဒါကြောင့် အဖော်ရဟန်းတွေခေါ်ခဲ့တာပါ။ရွှေစည်းခုံဘုရားရောက်တော့အဖော်ရဟန်းတွေကို အဝတ်အစားတွေပေးပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာစောင့်ခိုင်းထားလိုက်ပါတယ်။ရဟန်းပျိုကတော့ ဘုရားရှိခိုးဖို့ ဘုရားလိုဏ်ဂူတွင်းကိုဝင်ခဲ့ပါတယ်။ လိုဏ်တွင်းမှာ ဘုရားရှိခိုးနေရင်း တစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ လိုဏ်ပြင်ကဆုတောင်းသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဘယ်လိုဆုတောင်းသံလဲဆိုတော့ **"တပည့်တော်မသည် ဤကောင်းမှု**

www.burmeseclassic.com

ဖြင့် ဆင်းရဲနွံငုတ်ကင်းရပါလိမ့်၏။ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း၌လဲ ဘုန်းကြီးလူထွက်မယား မဖြစ်ရပါလိမ့်၏" တဲ့။

ဆုတောင်းသံကြားပြီး ရဟန်းပျိုလည်း တော်တော်အံ့သြသွားပါတယ်။ ကိုယ်ကလဲ လူထွက်ဖို့လာ၊ ဒကာမကလဲ လူထွက်မယား မဖြစ်ရပါလိုလို့ ဆုတောင်း၊ တိုက်ဆိုင်တယ်ပဲပြောပြော၊ ဘာကြောင့် လူထွက်မယားမဖြစ်ချင်ရတာကိုတော့ မေးဦးမှပဲဆိုပြီး လိုဏ်ပြင်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ လိုဏ်ပြင်မှာ ရဟန်းပျိုနဲ့သက်တူရွယ်တူ ဒကာမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ ရဟန်းပျိုက ဒကာမနားကပ်သွားပြီး ...

'စောစောကဆုတောင်းသံသည် ဒကာမထံမှဖြစ်မည်ထင်သည်'

'ဟုတ်ပါသည် အရှင်'

'အဘယ်ကြောင့် လူထွက်မယား မဖြစ်ရပါလိုလို့ ဆုတောင်းရပါသနည်း'

'လူမိုက်မယားမဖြစ်လိုသောကြောင့်ပါ အရှင်' ။

'နေပါဦး ...လူထွက်လျှင်ပင် မိုက်လေတော့သလား'

'လူထွက်သောရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် မမိုက်ဘဲရှိတော့အံ့နည်း။ ရဟန်းမည်သည်ကား သူတစ်ပါးလူသော အဝတ်အစား၊ သူတစ်ပါးလူသော အရိပ်သဒ်မ်းကို သုံးဆောင်စားသောက်၍ ချမ်းသာစွာနေထိုင်ရပေသည်။ စာပေကျမ်းဂန်သင်ကြားလိုက သင်ကြားနိုင်၏။ မသင်လို

လျှင်လဲ သက်နံးကြီးကို ခြေကန်ကာသာအိပ်လိုသမျှ အိပ်နေနိုင်သည်။ ထိုသို့စဉ်လျက် သူ့ကျွန်ခံဦးမည်၊ မယားကျွန်ပြု၍ လုပ်ကျွေးဦးမည်။ လူထွက်သောရဟန်းထက် မိုက်သောလူ မရှိပြီ။ လူမိုက်မယားမဖြစ်ချေက ကျွန်ပ် မဆင်းရဲပြီလော'

ဒကာမရဲ့အဖြေစကားကိုကြားရတော့ ရဟန်းပျိုလည်း ထိတ်လန့်သွားပါတယ်။ ထိတ်လန့်မှုနဲ့အတူ 'မြတ်စွာဘုရားတောင်မှ ရဟန်းဘဝကို ကိုးကြိမ်ပဲရခဲ့တာ။ ရဟန်းဝတ်နဲ့ လောကအကျိုး၊ သာသနာအကျိုးဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် ပိုပြီး အခွင့်အရေးရတာ'စတဲ့ အတွေးတွေတွေးပြီး မှင်သက်မိသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘေးဘီကိုတောင်သတိမထားမိတော့ဘဲ တစ်နေရာတည်းမှာခြေစုံရပ်ပြီး 'တွေ'နေမိပါတယ်။

ရဟန်းပျိုရဲ့အခြေအနေကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာစောင့်နေတဲ့ အဖော်ရဟန်းတွေက အထင်းသားမြင်တွေ့နေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဖော်တွေက လှမ်းပြီးအသံပြုပါတယ်။ ရဟန်းပျိုလည်း အဖော်ရဟန်းတွေရဲ့အသံကြားမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သတိရသွားပါတယ်။ အဖော်ရဟန်းတွေဆီ မသွားနိုင်တော့ဘဲ မိမိဆီကိုပဲလာခဲ့ကြဖို့ လက်ယပ် ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ အဖော်ရဟန်းတွေ အနားရောက်တော့ မိမိအတွေ့အကြုံကိုပြောပြပြီး 'တပည့်တော် လူမထွက်တော့ဘူး' ဆိုပြီး စစ်ကိုင်းဘက်ကို ကူးသွားပါတယ်။

စစ်ကိုင်းရောက်တော့ အပြင်အဆင်မခံတော့

www.burmeseclassic.com

ဘဲ ဆရာတွေဆီမှာ ဆက်လက်စာသင်လိုက်တာ ပိဋကတ်သင်ရိုးကုန်တဲ့အထိ တတ်မြောက်သွားပါတယ်။ ပိဋကတ်စာပေသင်ရိုးကုန်တတ်ပြီးတဲ့အခါ ပုညရှင်စေတီအနီးက ကျောင်းမှာပဲ စာပေပို့ချပြီး သီတင်းသုံးနေပါတယ်။ စာလိုက်သံယောတွေ တဖြည်းဖြည်းများလာလိုက်တာ ကျောင်းဆောင်မလောက်တော့လို့ တဲသာသာကျောင်းဆောက်ပြီး နေကြရတဲ့အထိ စာလိုက်သံယောတွေ ပေါများခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ အင်းဝနရာဝရာမင်း ပုညရှင်စေတီကို လာဖူးရင်း ရဟန်းပျိုလေးရဲ့ကျောင်းတိုက်ကို တွေ့သွားပါတယ်။ စာသင်သားကိုယ်တော်လေးတွေ တဲသာသာကျောင်းဆောင်တွေမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲစာသင်နေရတာကို မြင်တွေ့ပြီး တစ်ခါတည်း ကျောင်းဆောင်သစ်တွေ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ရဟန်းပျိုလေးကိုလည်း 'တိလောကဂုရု'ဆိုတဲ့ ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသွားပါတယ်။ ဒကာမင်းမြတ်အနေနဲ့ သံဒ္ဓါနဲ့ တာဝန်ကို ဟန်ချက်ညီညီဆောင်ရွက်သွားတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ စာထဲမှာ ကိုက်ရိုက်မပါပေမယ့် တစ်ဆင့်စကားကြားဖူးတာကတော့ အဲဒီခေတ်ကာလတုန်းက ရဟန်းပျိုရခဲ့တဲ့ဘွဲ့ဟာ အမြင့်ဆုံးဘွဲ့လို့ဆိုပါတယ်။

ကဲ–ကြည့်ပါဦး။ အမည်မသိ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့စကားတစ်ခွန်းဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပြောင်းလဲစေခဲ့တာ။ အဲဒီပြောင်းလဲမှုဟာလည်း

တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်သာမဟုတ်ဘဲ လောကအတွက် သာသနာအတွက်ပါ အကျိုးများစေခဲ့တာ။ လောကမှာ စကားကောင်းတွေပြောဖြစ်ဖို့လိုအပ်သလို စကားကောင်းတွေ ကြားနာခွင့်ရဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးနှစ်ခုကိုရဖို့အတွက် ဗုဒ္ဓရဲ့စကားခြောက်ခွန်းကို အစဉ်သဖြင့် အာရုံပြုထားဖို့လိုပါတယ်။

စကားခြောက်ခွန်း

၁။ မဟုတ်မမှန်ဘူး။ အကျိုးလဲ မရှိဘူး။ ကြားရသူ မနှစ်သက်တဲ့စကားမျိုး။

၂။ မဟုတ်မမှန်ဘူး။ အကျိုးလဲ မရှိဘူး။ ကြားရတဲ့သူ နှစ်သက်တဲ့စကားမျိုး။

၃။ ဟုတ်မှန်တယ်။ အကျိုးလဲ မရှိဘူး။ ကြားရတဲ့သူ မနှစ်သက်တဲ့စကားမျိုး။

၄။ ဟုတ်မှန်တယ်။ အကျိုးလဲရှိတယ်။ ကြားရတဲ့သူ နှစ်သက်တဲ့စကားမျိုး။

၅။ ဟုတ်မှန်တယ်။ အကျိုးလဲရှိတယ်။ ကြားရတဲ့သူ မနှစ်သက်တဲ့ စကားမျိုး။

၆။ ဟုတ်မှန်တယ်။ အကျိုးလဲရှိတယ်။ ကြားရတဲ့သူ နှစ်သက်တဲ့စကားမျိုး။

အထက်ပါစကားခြောက်ခွန်းမှာ နံပါတ် ၁၂၊ ၃၊ ၄ ဖြစ်တဲ့ စကားတွေက မပြောရမယ့်စကားတွေဖြစ်ပြီး နံပါတ် ၅၊၆ ကတော့ ပြောရမယ့်စကားတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်

www.burmeseclassic.com

'စကားခြောက်ခွန်း၊ လူ၌ထွန်း၊ လေးခွန်းကို မျှော၊ နှစ်ခွန်း ပြော' လို့ စပ်ဆိုခဲ့ကြပါတယ်။

ဘာပဲပြောပြော မနက်အိပ်ရာထ,ကနေ ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အထိ စကားတွေကတော့ မဖြစ်မနေ ပြောနေကြရမှာပါ။ တစ်နေ့တာ အိပ်ရာဝင်တဲ့အခါ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး 'ငါ ဒီနေ့တစ်နေ့တာကုန်းဆုံးလို့ ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့စကားတွေထဲမှာ စကားခြောက်ခွန်းထဲက ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့သလဲ?..' အဲဒီလိုများ စဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ရင်။

× × ×

ကျမ်းကိုး

(၁) သာသနာလင်္ကာရစာတမ်း (မဟာဓမ္မသင်္ကြံ)

(၂) ပုဒ္ဓန်းသာသနာဝင် (လယ်တီ ဦးလှဝိုင်)

မြတ်သတိ နိဝင်ဘာ၂၀၀၀

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတို့ရဲ့
မြစ်ဖျား(၆)

ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်သမိုင်းကိုပြောရင် မဖြစ်မနေပြောရမယ့် သာသနာဝင်တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ သီဟိုဠ်သာသနာဝင်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခါနီး ရတနာညောင်စောင်းမှာလျောင်းတော်မူလျက် (အဓိဋ္ဌာန်တော်မူခဲ့တဲ့ ငါးချက်ထဲမှာ) 'ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးသောအခါ ငါ၏သာသနာသည် လက်ဒီပ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ထွန်းလတ္တံ့' လို့ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်လဲဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ သာသနာထွန်းကားခဲ့သလဲဆိုရင် ဈာန်အဘိညာဉ်ရတဲ့ ရဟန်းတော်တွေ ကောင်းကင်မှာ လူးလာခေါက်ပြန် ပျံသန်းနေလို့ စပါးတွေလှန်းထားတာ တော်တော်နဲ့မခြောက်သွေ့တဲ့အတွက် ဒကာမတွေ ညည်းညူရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ပါ

အရှင်မင်းကြီး
ကျွန်ုပ်မှာ စစ်ထိုးရန်ရှိပါသေးသည်။

(အာဘယစန်ဿကြီး)

'သင်တို့သခင် ငါလျှင်စကရာဇ်ဖြစ်တပြီးကား၊
အဘယ်မည်သောစစ်ထိုးခြင်း ရှိသေးသနည်း။

(ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်း)

မြတ်သောမင်းကြီး
ကျွန်ုပ်အား အလွန်အောင်နိုင်ခဲသော
ကိလေသာတည်းဟူသော ခိုးသူတို့၏စစ်ရှိ
ပါသည်။ ကိလေသာရန်သူတို့နှင့်
စစ်ထိုးခြင်းကိုပြုပါခွင့်။
ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါ'

(အာဘယစန်ဿကြီး)

www.burmeseclassic.com

တယ်။ ရဟန်းမှန်ရင် ပုထုဇဉ်မရှိသလောက်အထိ သာသနာထွန်းကားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအထဲက သီဟိုဠ်သာသနာဝင်အကြောင်း ပြောပြန်ရင်လဲ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကိုချန်လှပ်ထားလို့ မရပြန်ပါဘူး။ ချန်လှပ်လို့မရအောင်ကိုဘဲ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းက သာသနာအတွက် အလုပ်လုပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းအကြောင်းပြောရင်သူနဲ့နွယ်ရာ သာသနာရေးတွေပါ ပူးတွဲပါလာတော့မှာပါ။

ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်း ငါးနှစ်သားအရွယ်မှာ ခမည်းတော်က သံဃာငါးရာပင့်ပြီး ထမင်းခွံ့မင်္ဂလာပြုပေးပါတယ်။ ညီတော်တိဿနဲ့အတူပါ။ သံဃာတော်များကို နို့ယနာဆွမ်းဆက်ကပ်ပါတယ်။ ပိုတဲ့ဆွမ်းကို 'သင်တို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားသာသနာကိုစွန့်ပယ်လျှင် ဝမ်းသို့ဝင်သော ဤဃနာနို့ထမင်းကျေးသည် အစာမကြေဖြစ်ပါစေသတည်း'ဆိုပြီး ကျေးပါတယ်။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းနဲ့ ညီတော်တိဿတို့လည်း အားရဝမ်းသာ စားကြပါတယ်။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်း တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သား အရွယ်ရောက်ပြန်တော့လဲ သံဃာငါးရာမွှေပြီး ဆွမ်းကျွေးပြန်ပါတယ်။ ပိုတဲ့ဆွမ်းကို ရှေးနည်းအတိုင်း ကျွေးပြီး သစ္စာဆိုပြန်ပါတယ်။ ပထမထမင်းတစ်ပန်းကန်ကို 'ချစ်သားတို့ ငါတို့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ဘုရားသာသနာတော်ကို မျက်ကွယ်ပြုလျှင် ဤအစာသည် အစာမကြေဖြစ်ပါစေသတည်း' ဆိုပြီးကျေးပါတယ်။ ဒီအခါမှာ သားတော်နှစ်ပါးကလည်း အားရဝမ်းသာ

စားလိုက်ပြန်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ ဒုတိယပန်းကန်ကို 'ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘယ်သောအခါမှ မသင့်မတင့်မဖြစ်ပါ။ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဤအစာသည် အစာမကြေဖြစ်ပါစေသတည်း'ဆိုပြီး ကျေးပြန်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာလဲ အားရဝမ်းသာ စားလိုက်ကြပြန်ပါတယ်။

တတိယပန်းကန်ကိုထပ်ပေးပြီး 'သာသနာ့ပျက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌကျေးကုလားများနှင့် မည်သည့်အခါမျှ စစ်မတိုက်ပါ။ စစ်တိုက်ခဲ့လျှင် အစာမကြေဖြစ်ပါစေသတည်း'လို့ ဆိုပြီး ကျွေးတဲ့အခါကျတော့ မစားကြတော့ဘဲ အစာတွေကို ဘေးကို ပစ်ထုတ်လိုက်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ သားကြီး ဒုဋ္ဌဂါမဏိက အိပ်ရာမှာ ခွေခွေကြီး သွားအိပ်နေပါတယ်။ မယ်တော် မိဖုရားက နောက်ကလိုက်လာပြီး 'ချစ်သား ဂါမဏီ...ဘာဖြစ်လို့ ခွေခွေကြီးအိပ်နေရသလဲ။ခြေလက်တွေ ဆန့်တန်းပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်အိပ်ပါတော့လား'လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိက 'မယ်တော်ဘုရား ... ဂင်္ဂါမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌ ကျေးလူမျိုးတွေ နေနေတယ်။ ဂေါဠသမုဒ္ဒရာကြီးကလဲ အိမ်နားမှာ ကပ်နေတယ်။ ဒီလောက်ကျဉ်းကျပ်နေတာ သားတော်ဘယ်လိုလုပ် ခြေလက်ဆန့်ပြီး အိပ်လို့ရမှာလဲ'လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီစကားကိုခမည်းတော်ကြားတော့ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေပါတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အမျိုးကိုချစ်တဲ့

www.burmeseclassic.com

စိတ်၊ သာသနာကိုချစ်တဲ့စိတ်ကို ရိုက်သွင်းပေးလိုက်တဲ့ သဘောပါ။ ဒုဋ္ဌဂါမဏီကိုယ်တိုင်ကလည်း မွေးကတည်းက မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ကပ်ပါလာတဲ့သဘောကို ဆောင်နေပါတယ်။ ဒါက ဒုဋ္ဌဂါမဏိရဲ့ပုံရိပ်အစပါ။သူရဲ့ပါရမီဖြည့်ဖက် အဘယစစ်သူကြီးရဲ့ငယ်ဘဝဟာလဲ ဘာသာသာသနာ ချစ်စိတ်ကိုအခြေတည်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။

ဒုဋ္ဌဂါမဏိရဲ့ခမည်းတော်ရှိစဉ်ကာလမှာ သူရဲကောင်း ဆယ်ဦး ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အဘယစစ်သူကြီးလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဘယဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူများနဲ့မတူအောင် ခွန်အားဗလကြီးမားခဲ့ပါတယ်။ လူငါးယောက်ဝိုင်းမပြီး မ,ချီတာတောင် မကြွတဲ့ကျောက်ဖျာကြီးတွေကို ထွေလုပ်ပြီး ကစားနိုင်ပါတယ်။ အဘယတစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်မှာပဲ သူ့ရဲ့ဖခင်က တစ်ဆယ့်ခြောက်တောင်ရှိတဲ့တုတ်ကို လုပ်ပေးထားရပါတယ်။ အဲဒီတုတ်နဲ့ပဲ အုန်းပင်၊ ထန်းပင်တွေကို ရိုက်ချိုးနိုင်တဲ့အထိ အားကောင်းပါတယ်။ အဘယရဲ့သဘောင်းကို တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်ကြားရင်း မင်းကြီးနားကို ရောက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘယရဲ့ဖခင်က သူ့သားကို မင်းမူထမ်းမဖြစ်စေလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့် သာမဏေပြုပေးဖို့ အမြန်စီစဉ်ပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင် ဦးစွာသာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ သူ့ရဲ့သား အဘယကို သာမဏေပြုပေးလိုက်ပါတယ်။ အဘယသာမဏေက ရဟန်းသံဃာ

တော်များအတွက် ထန်းပင်၊ အုန်းပင်စတဲ့ စားပင်သောက်ပင်တွေကို ကျောင်းထဲမှာ စိုက်ပျိုးထားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ အဘယသာမဏေရွာတွင်းဝင်နေတုန်းမင်းကြီးရဲ့သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကောဋ္ဌတိမ္ဗရက အဖော်တွေနဲ့ ကျောင်းထဲကိုရောက်လာပါတယ်။ အဖော်တွေက ကျောင်းထဲက အုန်းပင်ပေါ်မှောက်ကြည့်ပြီး အုန်းသီးစားချင်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကောဋ္ဌတိမ္ဗရက အုန်းပင်တွေကို လှုပ်ပြီး ကျွေးပါတယ်။ စားသောက်ပြီးတော့ ကျောင်းထဲမှာပဲ တရေးတမော အိပ်နေလိုက်ကြပါတယ်။ မကြာမီ အဘယသာမဏော ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ အုန်းပင်တွေ ကျိုးကြေနေ၊ အုန်းခွံအုန်းဆံတွေလည်း ဖရိဖရဲဖြစ်နေတာတွေ့ပြီး ဒေါသအလွန်ထွက်သွားပါတယ်။ တရားခံကိုမေးပြီး ကောဋ္ဌတိမ္ဗရဆိုတာသိရတာနဲ့ 'ဒီလူတွေဟာ ကိုယ့်မှာသာ အစွမ်းရှိတယ်ထင်နေတာ။ ငါ့အစွမ်းလဲ သိစေရမယ်' ဆိုပြီး အိပ်နေတဲ့ ကောဋ္ဌတိမ္ဗရကို ခြေမနဲ့ညှပ်ပြီးလှည့်လိုက်တာ ကောဋ္ဌတိမ္ဗရလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တောင်မထနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကောဋ္ဌတိမ္ဗရက အဘယသာမဏောကို စိတ်မဆိုးဘဲ 'အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တစ်ယောက်သာ ပြိုင်ဘက်မရှိ ခွန်အားရှိတယ်ထင်နေတာ။ အရှင်ဘုရားနဲ့တွေ့မှ အဖော်ရတော့တယ်။ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ ဒီလောက်အစွမ်းရှိတာ မင်းကြီးဆီမှာလာပြီးအမှုထမ်းရင် တပည့်တော်ကဲ့သို့ သူကောင်းပြုခံရမှာပါဘုရား' လို့

www.burmeseclassic.com

လျှောက်ပါတယ်။

ဒီတော့ အဘယသာမဏေက 'ငါက မင်းချမ်းသာကို အလိုမရှိ၊ ငါ့မိဘတွေမှာ ရွှေ၊ ငွေ များစွာရှိတယ်'လို့ ပြန်မိန့်ပါတယ်။ ကောင္ဒတိမ္ဗရုကလည်း မလျော့ပါဘူး။ 'အရှင်ဘုရား ပြောတာမှန်ပါတယ်။ ယခုအခါမှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကျေးလူမျိုးတွေဟာ ဗောဓိပင်နှင့်တကွ စေတီဘုရား၊ ကျောင်းတွေကို ဖျက်ဆီးနေတာ အရှင်ဘုရားအသိပါ။ ရဟန်းသံဃာတော်တွေလဲ စိတ်ဆင်းရဲရ၊ ဒကာ ဒကာမတွေလဲ အကျိုးမဲ့သေကြေရ ဖြစ်နေပါတယ်။ မင်းကြီးရဲ့သားတော်ကြီး ဂါမဏီနဲ့ပေါင်းပြီး တိုင်းပြည်ရန်နဲ့ သာသနာ့ရန်စွယ်တွေကို ရှင်းလင်းပစ်သင့်ပါတယ်။ ဒီလိုရှင်းလင်းပြီးမှ သာသနာ့ဘောင် ပြန်ဝင်ပြီး တရားအားထုတ်ရင်လဲ ရပါတယ်ဘုရား' လို့ အချက်ကျကျ လျှောက်ပါတော့တယ်။

ကောင္ဒတိမ္ဗရဲ့စကားတွေထဲမှာ တိုင်းပြည်နဲ့ သာသနာအတွက်ဆိုတဲ့စကားကပါလာတော့ တစ်ခါတည်း လူထွက်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကတော့ အဘယစစ်သူကြီးရဲ့ ငယ်ဘဝအစပါ။ ရွှေစကားတွေရဲ့အကြောင်းပဲ ပြောချင်တာဆို တော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းနဲ့ အဘယစစ်သူကြီးတို့ရဲ့ဖြတ်သန်းမှု ဖြစ်စဉ်တွေကို အသေးစိတ် ရေးပြမနေတော့ပါဘူး။

ခမည်းတော် နန္ဒရွာစံတဲ့အခါ ထုံးစံအတိုင်း ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် နန်းလုကြပါတယ်။ပထမစစ်ထိုးပွဲမှာ ဒုဋ္ဌဂါမဏိ စစ်ရှုံးပြီး ထွက်ပြေးရပါတယ်။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိ ရဲ့နောက်မှာသူ့ရဲ့

အမတ်တိသနဲ့ မြင်းမတစ်ကောင်ပဲ ပါလာခဲ့ပါတယ်။ ပြေးရင်းလွှားရင်း ညီတော်တိသရဲ့ဘေးကင်းရာ တစ်နေရာရောက်တော့ နားကြပါတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဆာလောင်နေတာနဲ့ တိသအမတ်ကို 'ဆာလိုက်တာ'လို့ ပြောတော့ တိသအမတ်က ရွှေခွက်နဲ့ယူလာတဲ့ တစ်နပ်စာထမင်းတော့ ပါလာတဲ့အကြောင်းလျှောက်ပြီး ထမင်းကို ရွှေခွက်နဲ့ ဆက်သပါတယ်။ ဒီတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိက 'အမောင်တိသ ငါသည် စားဦးကိုမလျှာ်၊ စားလေ့မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီထမင်းကို လှူရန်တစ်ဖို့၊ ကျွန်ုပ်၊ သင်၊ မြင်းတို့အတွက် တစ်ဖို့အားဖြင့် လေးစုပုံပါ။ ပြီးရင် အလှူခံအရှင်တို့ ဆွမ်းအလှူခံကြွပါလို့ ကြွေးကြော်'လို့ စေခိုင်းပါတယ်။ တိသအမတ်ရဲ့ကြွေးကြော်သံကြားတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိကို သရဏဂုံပေးဖူးတဲ့ ဂေါတမထေရ်က ဒီဗွသောတအာဘိညာဉ်နဲ့ ကြားတော်မူလို့ တပည့်ဖြစ်တဲ့ရဟန်းတစ်ပါးကို ကြွပြီး အလှူခံစေပါတယ်။ စစ်ပြေးရင်းတောင် အလှူနဲ့မကင်းကွာခဲ့တဲ့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိပါ။

ဒုတိယအကြိမ်စစ်ထိုးပွဲမှာတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိ အနိုင်ရပါတယ်။၂-နှစ်ကျော်ကာလအထိ အဘယစစ်သူကြီးနဲ့အတူ သာသနာဖျက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကျေးလူမျိုးတွေကို တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူခဲ့ပါတယ်။ မဟာဝင်မှာတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်း အနိုင်ယူခဲ့တဲ့ ကျေးမင်းတွေကို နာမည်နဲ့တကွ အကျယ်ဖော်ပြထားပါတယ်။ စစ်အတွင်းကာလမှာ ဒုဋ္ဌဂါမဏိကအောက်ပါ

www.burmeseclassic.com

အတိုင်း သစ္စာဆိုပြီး စစ်တိုက်ခဲ့ပါတယ်။

'ငါ ယခုစစ်ထိုးခြင်းသည် မင်းချမ်းသာကို ခံစားလိုသော လုံ့လဖြင့် စစ်ထိုးသည်မဟုတ်၊ လူ နတ်တို့၏မှီခိုရာ ဘုရားသခင်၏သာသနာတော်ကို ကောင်းစွာထားလိုရှိသာ စစ်ထိုးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသစ္စာစကားကြောင့် ငါ၏ စစ်သည်တော်တို့၏ကိုယ်ခံဆင်သောတန်ဆာသည် မီးလျှံဝါကဲ့သို့ ထွန်းလင်းစွာဖြစ်စေသတည်း'။

သာသနာဖျက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌကျေးလူမျိုးတွေကို ၂-နှစ်ကျော် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိဟာ တိုက်ပွဲတွေပြီးလို့ ထီးနန်းဥကင်ဖွင့်တဲ့အခါ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း လူတွေ သတ်ခဲ့ရတာကိုတွေးပြီး 'သာသနာပြုချင်လို့လုပ်ရပေမယ့် အပါယ်လားမယ့်အလုပ်တွေများဖြစ်နေမလား'ဆိုပြီး အိပ်မပျော်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို အဘိညာဉ်ရ ရဟန္တာ မထေရ်ကြီးတွေသိရတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးဆီကို တရားပြဖို့ ရဟန္တာမထေရ်ရှစ်ပါးကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကလည်း မိမိခံစားနေရတဲ့အတွေးသောကကို ပြောပြပါတယ်။ ဒီတော့ ရဟန္တာမထေရ်များက-

'ဒကာတော်မင်းကြီး ... ဤကျေးစစ်သည်တို့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းတည်းဟူသောကဲ့ဖြင့် နတ်ပြည်သို့လားခြင်းကိုလည်း မတားမြစ်နိုင်။ မင်္ဂိုလ်ရှိခြင်းကိုလဲ မတားဆီးနိုင်။ အင်္ဂေါတိဏီ (၂၈၇၀၀)မကသော များစွာသော ကျေးလူမျိုးတို့ကိုသတ်ခြင်းကြောင့် သင့်ရာရာယ်, မင့်ရာရာယ် မဖြစ်။

သေလေသောစစ်သည်အပေါင်းတို့တွင် လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ပိုင်းကိုသာသတ်မိ၏။ ဤမှတစ်ပါးသောသူကား မိစ္ဆာအယူလည်းရှိ၏။ ထိုသူတို့ကား သားနွားတိရစ္ဆာန်နှင့်သာတူ၏။ သားကိုလည်းကောင်း၊ နွားကိုလည်းကောင်း သတ်သောအပြစ်မျှသာရှိ၏။

ဒကာတော်မင်းကြီး ... သင်သည် ဘုရားရှင်သာသနာကို စင်ကြယ်စွာ ထွန်းပစေလတ္တံ့သောသူတည်း၊ ထိုသို့ သာသနာတော်ကိုချီးမြှောက်သောကုသိုလ်ကံ၏ အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်၊ ထို့ကြောင့် နှလုံးမသာ မရှိပါလင့်၊ ရှေးဦးစွာ ကြစည်ထားသောအတိုင်း ကျွန်းသူ ကျွန်းသား အများစုတို့ ဘုရားရှင်သာသနာတော်ကို ကောင်းစွာသက်ဝင်အောင် ရွက်ဆောင်တော်မူပါလော့'လို့ ပောပြောပေးကြပါတယ်။

(လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ပိုင်းကိုသာသတ်မိ၏ဆိုတာ ငါးပါးသီလတည်သူတစ်ဦးနှင့် သရဏဂုံတည်သူတစ်ဦးကို ဆိုလိုတာပါ။)

ဒီစကားတွေကြားမှ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးလည်း သက်သာရာရပါတော့တယ်။ ဒီနေရာမှာကြဲလို့ ဖြတ်ပြောလိုက်ရပါဦးမယ်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာ အင်္ဂလိပ်တွေ မြန်မာပြည်ကို နယ်ချဲ့လာတော့ ကျိုးသဲလေးထပ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒုဋ္ဌဂါမဏိပြဿတ်ကိုရေးပြီး တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်နေသူ အကြီးအကဲနဲ့ပြည်သူတွေကို သတိပေးနှိုးဆော်စေခဲ့

www.burmeseclassic.com

ပါတယ်။ ဒါက ကြုံလို့ပြောလိုက်ရတာပါ။ ဒုဠဂါမဏိမင်းကြီး နောက်အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပြန်ပါတယ်။ မင်းကြီးဟာ မယ်တော်ခမည်းတော်တို့ ထမင်းခွံမင်္ဂလာပြချိန်ကစပြီး သံဃာတော်တွေကိုမလှူဒါန်းဘဲ စားဦးစားဖျားကို စားလေ့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စစ်ပွဲကာလအတွင်း တစ်ခုသော နံနက်စားတော်ခေါ်ရာမှာတော့ သံဃာတော်ကိုမလှူဒါန်းဘဲ ငရုတ်သီးတစ်တောင့်ကို စားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ ငရုတ်သီးတစ်တောင့်စေတီ (မရီစဝန္ဒီစေတီ)ကို တည်ထားလှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ငရုတ်သီးတစ်တောင့်စေတီရေစက်ချပွဲကတော့ သိဟိုဠ်သာသနာဝင်သမိုင်းမှာ ထင်ရှားတဲ့ သမိုင်းဝင်ရေစက်ချပွဲကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကိစ္စတွေအားလုံးပြီးတော့ မင်းကြီးက မိမိရဲ့တိုက်ဖော်တိုက်ဖက် စစ်သူကြီးတွေကို ရာထူးဌာနန္တရတွေကိုယ်စီကိုယ်စီပေးပါတယ်။ အသီးသီးရာထူးတွေပေးလို့ အဘယစစ်သူကြီးက မင်းကြီးပေးလာတဲ့ရာထူးကို မယူဘဲနေနေပါတယ်။ ပြီးမှ လက်အုပ်ချီပြီး . . .

"အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်မှာ စစ်ထိုးရန် ရှိပါသေးသည်"

"သင်တို့သခင် ငါလျှင်စကရာဇ်ဖြစ်တပြီးကား၊ အဘယ်မည်သော စစ်ထိုးခြင်းရှိသေးသနည်း"

"မြတ်သောမင်းကြီး ကျွန်ုပ်အား အလွန်အောင်နိုင်ခဲသော ကိလေသာတည်းဟူသော ခိုးသူတို့၏ စစ်ရှိပါသည်၊

ကိလေသာရန်သူတို့နှင့် စစ်ထိုးခြင်းကို ပြုပါအံ့"

ဒုဠဂါမဏိမင်းက အကြိမ်ကြိမ်တားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘယစစ်သူကြီးက မင်းကြီးကို ပြန်တောင်းပန်ပြီး ရဟန်းပြုသွားပါတော့တယ်။ နောက်မကြာခင်မှာ မင်းကြီးဆီကို သတင်းတစ်ခုဝင်လာပါတယ်။ အဲဒီသတင်းကတော့ အဘယစစ်သူကြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့သတင်းပါပဲ။ ဒီသတင်းကြားရတော့ မင်းကြီးက 'ငြိသွဲ့ ... ငါစစ်ထိုးခဲ့တဲ့အမှုတွေဟာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို မတားမြစ်ဘူးဆိုတဲ့ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်တွေရဲ့စကားဟာ မှန်ပါလား' ဆိုပြီး စိတ်ကျေနပ်မှုကို ရလိုက်ပါတယ်။

ဒုဠဂါမဏိမင်းကြီးရဲ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘာသာရေးကောင်းမှုတွေကိုပဲ အဓိကထားလုပ်သွားပါတယ်။ အဲဒီဘာသာရေးကောင်းမှုတွေထဲက သမိုင်းအဝင်ဆုံးဖြစ်ခဲ့တာတွေကတော့ မဟာစေတီတည်ထားကိုးကွယ်မှုပါပဲ။ မဟာစေတီကြီးအကြောင်းကို သီဟိုဠ်သာသနာဝင်ကို ပြန်လှန်မိသူတိုင်း ဒီနေ့အထိ တသသ ပြောနေရတုန်းပါ။

မင်းကြီးရဲ့ မဟာစေတီတည်ပွဲမှာ ပြည်သူပြည်သားများသာမက ရဟန္တာအရှင်မြတ်များကလည်း ကူညီပံ့ပိုးခဲ့ကြပါတယ်။ တချို့အလုပ်သမားတွေဆို အခကြေးငွေယူပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပေမယ့် ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ယှဉ်ပြီးလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် သေလွန်တဲ့အခါ နတ်ပြည်သုဂတိကိုရောက်ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

စေတီတော်ကြီး အပြီးအဆုံးမရောက်ခင်မှာပဲ မင်းကြီးဆီကို သေခြင်းနဲ့နီးတဲ့ရောဂါ ဝင်ရောက်လာပါတော့တယ်။ မင်းကြီးလည်း ပုထုဇဉ်ဆိုတော့ သေဘေးကိုတွေးပြီး တော်တော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။ ငါသေရတော့မှာလား ဆိုတဲ့ အတွေးကမင်းကြီးကို အကြီးအကျယ် နှိပ်စက်နေပါတယ်။ ဒီလိုနှိပ်စက်ခံနေရတဲ့အချိန်မှာ ပထမဆုံးသတိရလိုက်တာက အဘယစစ်သူကြီးတဖြစ်လဲ အဘယရဟန္တာမထေရ်ကြီးကိုပါ။ အဲဒီတော့ မင်းကြီးက ဘယ်လိုတွေးသလဲဆိုတော့ . . .

"အဘယစစ်သူကြီးဟာ ကျေးမင်းတွေနဲ့ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စစ်ထိုးရာ၌ ငါ အရှုံးမရှိအံ့သည်ကို မြင်၍ ငါ့ထံ၌ ဝန်းရံကာ အဖော်သဟဲပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ယခုအခါ သေမင်းနှင့် စစ်ထိုးရာ၌ ငါရှုံးလတ္တံ့သည်ကိုမြင်သောကြောင့် ငါ့ထံသို့ မကပ်ရောက်တော့တာထင်သည်"လို့ တွေးပါတယ်။

မင်းကြီးရဲ့အကြံကို အဘယရဟန္တာမထေရ်ကြီးက အဘိညာဉ်နဲ့ ကြားသိရတော့ ရဟန္တာဂါးရာခြံရံပြီး ကောင်းကင်က ကြွလာပါတယ်။ ဒီတော့ မင်းကြီးက ရောက်ရောက်ချင်းပဲ "အရှင်ဘုရား ... အကျွန်ုပ်သည် ရှေးအခါက သူရဲကြီးတစ်ကျိပ်ဖြစ်ကုန်သော အရှင်မြတ်တို့နှင့် စစ်ထိုး၍ စစ်အောင်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ ယခုအခါ၌ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ သေမင်းနှင့် စစ်ထိုးနေရပါသည်။ သေမင်းတည်းဟူသော ရန်သူကိုတော့ မနိုင်တော့ပါဘူး"လို့

လျှောက်ထားပါတယ်။

ဒီတော့ အဘယရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးက ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးကို ရှပ်နာမ်တရားတွေ မမြဲတဲ့အကြောင်း ပြီးတော့ မင်းကြီးပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အကြောင်းကို တော်တော်ကြာကြာ တရားဟောပေးပါတယ်။ ဒီလိုတရားစကားတွေကို နာကြားရတော့မှ မင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး . . .

"အရှင်ဘုရား . . အရှင်မြတ်သည် သေမင်းနှင့်တိုက်ခိုက်ရသည့် ကျွန်ုပ်၏နှစ်ကြိမ်မြောက်သော စစ်ပွဲ၌လည်း အဖော်သဟဲဖြစ်ပါမည်သည်" လို့အားရဝမ်းသာလျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။ နောက် မင်းကြီးနတ်ရွာစံတဲ့အခါ တုသိတာနတ်ပြည်ကို ရောက်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

လောကမှာ လောကီရေးရာအဖော် လိုအပ်သလို လောကုတ္တရာရေးရာအဖော်လည်း လိုအပ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်အဖော်နဲ့ သံသရာအဖော်ပေါ့။ ဒီအဖော်နှစ်စုံကို ရရင်မှဖြင့် . . .။

× × ×

ကျမ်းကိုး

၁။ မဟာဝင် (ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်)

၂။ သီဟိုဠ်ခေတ် စံတော်ဝင်အရိယာများ (ဦးဌေးလှိုင်)

[မြတ်သတိ ဒီဇင်ဘာ၂၀၀၈]

www.burmeseclassic.com

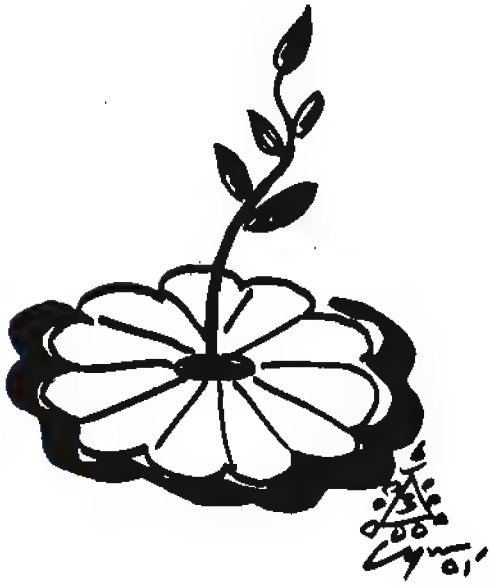

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတို့ရဲ့
မြစ်ဖျား(၇)

ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓဆိုတာ ကုန်းဘောင်ခေတ် ဘကြီးတော်မင်းတရားနဲ့ နန်းမတော်မယ်နတို့လက်ထက်မှာ ပေါထွန်းခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ပါ။ နန်းမတော်မယ်နု ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတဲ့ အုတ်ကျောင်းတော်ကြီးမှာ သီဟင်းသုံးခဲ့လို့ မယ်နုအုတ်ကျောင်းဆရာတော်လို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓသီတင်းသုံးခဲ့တဲ့ မယ်နုအုတ်ကျောင်းတော်ကြီးဟာ အင်းဝမှာ ဒီနေ့အထိ တည်ရှိနေတုန်းပါ။

ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံ ပရိယတ္တိပညာရေးသမိုင်းမှာ စာအတတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ပညာရှင်အသီးသီးက (လယ်တီဆရာတော်တို့ အပါအဝင်ပေါ့) တညီတညွတ်တည်း အသိအမှတ်ပြုထားရတဲ့ ဆရာတော်ပါ။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓအစ၊ ဗုဒ္ဓအလယ်၊ ဗုဒ္ဓအဆုံးဆိုပြီး ဥဒါန်းစကား တွင်ရစ်ခဲ့တာပါ။

'ဘယ်သူ ကဲ့ရဲ့ ကဲ့ရဲ့၊ ဘုရားမကဲ့ရဲ့အောင်နေ'

(ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ)

www.burmeseclassic.com

အဲဒီဥဒါန်းစကားရဲ့အဓိပ္ပါယ်က ဗုဒ္ဓအစဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘုရား။ ဗုဒ္ဓအလယ်ဆိုတာက အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသပါ။ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသဆိုတာက သီရိခမ္မာသောကမင်းပေါ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ ထေရ်အရှင်ပါ။ ဘုရားဟောပါဠိတော်အားလုံးရဲ့အဖွင့်ဖြစ်တဲ့ အဋ္ဌကထာတွေကို ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ စကားစပ်လို့ပြောရရင် ပါဠိတော်ရယ်၊ အဋ္ဌကထာရယ်၊ ဋီကာရယ်ကို ကွဲကွဲပြားပြား သိထားစေချင်ပါတယ်။ ပါဠိတော်ဆိုတာ ဘုရားဟောခဲ့တဲ့ မူရင်းစကားတွေကိုခေါ်တာပါ။ အဋ္ဌကထာဆိုတာ ဘုရားဟော ပါဠိတော်တွေကို ဉာဏ်နဲ့သူတွေ လေ့လာကျက်မှတ်တဲ့အခါ မရှင်းမလင်းနဲ့အခက်အခဲတွေ့မှာစိုးလို့ ပါဠိပုဒ်တစ်ပုဒ်ချင်းကို ဖွင့်ဆိုအကျယ်ချဲ့ပြီး ရေးသားထားတဲ့ကျမ်းစာပါ။ ဋီကာဆိုတာကတော့ အဲဒီ အဋ္ဌကထာကျမ်းကို တစ်ခါထပ်ပြီး ထပ်ဆင့်ဖွင့်ဆို ရေးသားတဲ့ကျမ်းစာပါ။ ဒီဋီကာကျမ်းကိုပဲ မရှင်းမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ထပ်ဆင့်ဖွင့်ဆိုတဲ့ အနုဋီကာ၊ မဓုဋီကာ ဆိုတာတွေလဲ ရှိပါသေးတယ်။ဒါက ကျမ်းစာအမျိုးအစားတွေကို ခွဲခြားသိရအောင်ပြောပြတာပါ။

အထက်ကစကားကိုပြန်ကောက်ရင် ဗုဒ္ဓအဆုံးဆိုတာကတော့ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓပါပဲ။ ဆိုလိုရင်းကတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရယ်၊ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသရယ်၊ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓရယ် အဲဒီသုံးပါးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာပညာအရာမှာ ခေတ်ကာလအလျောက်ပေါ့ အတော်ဆုံးအတတ်ဆုံးပါတဲ့။

ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓဟာ မြန်မာပြည်မှာ စာအတတ်ဆုံးလို့ ဆိုကြတာကတော့ ဆရာတော်ရဲ့ နောက်ခံသမိုင်းတစ်ခုတည်းကို ကြည့်ပြီး ပြောကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဓိက,ကတော့ ဆရာတော်ပြုစုခဲ့တဲ့ကျမ်းစာတွေရဲ့ အတိမ်အနက်ကိုကြည့်ပြီးဆုံးဖြတ်ကြတာပါ။ ဒီနေရာမှာဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓရဲ့စာပေစွမ်းရည်ကို အရင်မပြောခင် ဆရာတော်နဲ့ဆက်နွယ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်းအနည်းငယ်ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ပထမဆုံးတွေ့ရတာက ဘကြီးတော်မင်းတရားနဲ့နန်းမတော်မယ်နုပါ။ အထူးသဖြင့်တော့ နန်းမတော်မယ်နုပေါ့လေ။ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓဟာ မင်းနဲ့မိဖုရားနှစ်ပါး အထူးကိုးကွယ်တဲ့ဆရာတော်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ဟာ မင်းနဲ့မိဖုရားနှစ်ပါးကို မျက်နှာသာမပေးခဲ့ပါဘူး။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာလို့ ပြောစရာရှိရင်လဲ တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ထိထိမိမိ ခပ်ပြတ်ပြတ်သာ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ မျက်နှာသာမပေးပုံကတော့ အုတ်ကျောင်းတော်ကြီးပေါ်ကိုရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဇာတိပြတော့တာပါပဲ။ မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးက ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓကိုပင့်ပြီး အုတ်ကျောင်းတော်ကြီးကို ရေစက်ချလှူဒါန်းပါတယ်။ အဲဒီ ကျောင်းရေစက်ချပွဲမှာ ပရိသတ်ကလဲစုံလှပါတယ်။ ရဟန်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ်ပေါ့။ အဲဒီမှာ ရေစက်ချပြီးတော့ မင်းနဲ့မိဖုရားနှစ်ပါးက ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓကို သြဝါဒပေးဖို့တောင်းပန်ပါတယ်။ ဆရာတော်က ဘယ်လိုသြဝါဒပေးသလဲဆိုတော့

www.burmeseclassic.com

'မင်းနှင့်တူအောင်ကျင့်က ငါတို့ ဆုံးမသြဝါဒပေးရန်မလို၊ မင်းနှင့်တူအောင်မကျင့်ပါက ငါတို့နှင့်မဆိုင် အဝီစိနှင့်သာ ဆိုင်သည်'တဲ့။ ကဲ–ဘယ်လောက်တိုပြီး ဘယ်လောက်ထိမိလိုက်သလဲ။ ဆရာတော်နဲ့ မင်းမိဖုရားတို့ဟာ အခုမှတွေ့ကြတာပါ။ အရင်ကမတွေ့ဖူးပါဘူး။ ဆရာတော့် ဘဝသမိုင်းစာမျက်နှာမှာ စကားပြောတာ သိပ်မတွေ့ရပါဘူး။ အမြဲစာကြည့်စာရေးအလုပ်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာပါပဲ။ မန္တလေးကစာချဆရာတော်တစ်ပါးပြောသလို ပရိယတ္တိနဲ့ကိလေသာကိုပယ်ထားတဲ့သဘောပါ။ ဆရာတော်က မလွဲမရှောင်သာစကားပြောရရင်လဲ တိုတိုနဲ့ထိထိမိမိပဲ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ အဝိုမပြောပါဘူး။

ဆရာတော် စကားကိုထိထိမိမိပြောတတ်ပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမတ်ကြီးဦးပေါဦးကို ပြေးပြီး သတိရမိပါသေးတယ်။ အမတ်ကြီးဦးပေါဦးဆိုတာ စကားအလွန်တတ်တဲ့ ပညာရှိအမတ်ကြီးအဖြစ် အားလုံးသိထားပြီးသားပါ။ ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့မှာပေါ့ ...အမတ်ကြီးဦးပေါဦးတစ်ယောက် ဆရာတော်ကို ဖူးမြော်ကန်တော့ဖို့ ကျောင်းကိုရောက်လာပါတယ်။ အမတ်ကြီးရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဆရာတော်က ရေကန်အနီးမှာ တံမြက်လှည်းနေပါတယ်။ အဲဒီတော့ အမတ်ကြီးက ကျောင်းတလင်းပြင်ပေါ်မှာပဲ ဦးချကန်တော့ရတယ်ပေါ့။ ဦးချပြီးတော့ ဆရာတော်နဲ့အမတ်ကြီးဦးပေါဦး အပြန်အလှန်စကားပြောကြပုံကိုကြည့်ပါဦး။

ဦးပေါဦး – ရေကန်ကြီးက အလွန်ကောင်းပါတယ် ဘုရား။

ဆရာတော် – အေး ... ကောင်းတယ်။

ဦးပေါဦး – ရေကလဲ အလွန်ကြည်ပါပေတယ် ဘုရား။

ဆရာတော် – အေး ... ကြည်တယ်။

ဦးပေါဦး – ရေကန်ကြီး ဘယ်လောက်နက်ပါသလဲ ဘုရား။

ဆရာတော် – ငါမသိဘူး။

ဦးပေါဦး – ဆရာတော်သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ ကျောင်းတိုက်အတွင်းမှာဖြစ်လို့ နီးတဲ့အတွက် သိလိမ့်မည်ထင်မှတ်၍လျှောက် ထားမိပါတယ် ဘုရား။

ဆရာတော် – နီးတိုင်းသာသိရမယ်ဆိုရင် သင့်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး ဘယ်နှစ်ပင်ရှိသလဲ။

ဦးပေါဦး – သတိမထားမိ၍ ဘယ်နှစ်ပင်ရှိကြောင်း မသိပါဘုရား။

ဆရာတော် – သင့်နှုတ်ခမ်းမွေးကိုမှ ဘယ်နှစ်ပင်ရှိကြောင်း မသိဘဲ ဒီရေကန်ရဲ့ အတိမ်အနက်ကိုရော ငါသိနိုင်မှာလား။

ဆရာတော်ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် အမတ်ကြီး ဦးပေါဦးလဲ ရှေ့ကိုစကားမဆက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဦးချပြီး ခပ်ကုတ်ကုတ်နဲ့ ပြန်သွားရပါတော့တယ်။

www.burmeseclassic.com

ဆရာတော်ဟာ အပြောအဆိုသာထိမိတာမဟုတ်ပါဘူး။ အပြုအမူပိုင်းမှာလဲ ထိမိလှပါတယ်။ အပြုအမူထိမိပုံကတော့ ကျမ်းပြုတဲ့ရဟန်းငယ်တစ်ပါးနဲ့ ဆက်စပ်နေပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ရဟန်းငယ်တစ်ပါးဟာ ဆယ်ကြောင်းပေ၊ သုံးအင်္ဂါရှိတဲ့ ကျမ်းတစ်စောင်ရေးသားပြီး ဆရာတော်ထံယူလာပါတယ်။ဆရာတော်ထံရောက်တော့ သူ့ရဲ့ကျမ်းစာကို ကြည့်ရှုပြီး အမှားရှိရင်မှားတဲ့နေရာကို ထုံးစံအတိုင်းပြပေးပါဘုရားတဲ့။ ဆရာတော်ကလဲ 'အေး ...ထားခဲ့။ မနက်ဖန်ညနေ လာယူ' လို့ မိန့်လိုက်ပါတယ်။

ရဟန်းငယ်ရေးတဲ့ကျမ်းစာကို သေချာကြည့်ရှုပါတယ်။ ကြည့်ရှုတော့ ကျမ်းစာက တစ်စောင်လုံး ကမောက်ကမနဲ့ အမှားတွေချည်းပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဆရာတော်က အနားမှာရှိတဲ့ တပည့်ရဟန်းတစ်ပါးကိုခေါ်ပြီး 'မောင်ပဉ္စင်း ဒီပေစာကို ဟိုထုံးအိုးကြီးထဲမှာ မြုပ်သွားအောင် နှစ်ထားလိုက်စမ်း'လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်။ တပည့်ကလည်း ဆရာတော် အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း ထုံးအိုးထဲမှာ မြုပ်သွားအောင် သွားနှစ်ထားလိုက်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ စာမူရှင်ရဟန်း စာမူလာယူတော့ ဆရာတော်က 'ကိုယ်တော်ရဲ့ပေစာဟိုထုံးအိုးကြီးထဲမှာ နှစ်ထားတယ် ယူသွား' လို့ မိန့်လိုက်ပါတယ်။ စာမူရှင်ရဟန်းလည်း ကိုယ့်ပေစာကိုယူပြီး မိမိကျောင်း ပြန်သွား

ပါတယ်။ ကျောင်းရောက်တော့ သီတင်းသုံးဖော် သူငယ်ချင်းတွေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပါသတဲ့။ သီတင်းသုံးဖော်သူငယ်ချင်းတွေကဆရာတော်အပြုအမူကိုသဘောကျလွန်းလို့ ဆရာတော်ရှိရာကျောင်းတိုက်ကိုမုန်းပြီး ဦးချကြပါသတဲ့။ ကုန်းဘောင်ခေတ်ရဲ့ စာပေဝေဖန်ရေးဆိုရင်လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ စဉ်းစားကြည့်မိပါတယ်။ တကယ်လို့သာ ဆရာတော်က အမှားတွေထူလဖျစ်နဲ့ ကျမ်းစာကိုဝေဖန်ရမှာ အားနာလို့၊ ဒါမှမဟုတ် အကြောင်းတစ်ခုခုကိုင့်လို့ 'ကောင်းပါတယ်'လို့ ပြောပြီး ပြန်ပေးလိုက်ရင် ခေတ်အဆက်ဆက် ဒီနေ့စာသင်သားတွေအထိပေါ့၊ မတွေးဝံ့စရာပါပဲ။ ဝေဖန်စရာရှိရင်ဝေဖန်ပြီး ချီးကျူးစရာရှိရင်လဲ ချီးကျူးတာဟာ ပညာရှိတွေရဲ့ သဘောတဲ့ထွာ ဓမ္မတာပါ။

တကယ်တော့ ဆရာတော်ဦးဗုဒ်ဟာ သက်တော် ၅၅-နှစ်ပဲ နေထိုင်သွားရပါတယ်။၅၅-နှစ်ပဲနေသွားရပေမယ့် ပြုစုရေးသားသွားတဲ့ကျမ်းစာတွေကတော့ ၆၀-ကျော် ပါတယ်။ သက်တော် ၈၀-လောက်များနေခဲ့ရရင် ကျမ်းပေါင်း ၂၀၀-ကျော်လောက်များ ပြုစုသွားမလားလို့ တွေးမိပါသေးတယ်။ ဆရာတော်ပြုစုတဲ့ကျမ်းပေါင်း ၆၀-ကျော်ထဲမှာ နိဿယကျမ်းချည်း ၄၅-ကျမ်းတိတိ ရှိတယ်လို့ ဆရာတော်မာဂဓီ (သာစည်) တို့ကဖော်ထုတ်ပြထားပါတယ်။ဘာဖြစ်လို့ နိဿယကျမ်းချည်း အဓိကထားပြီးပြုရသလဲဆိုရင် နောင်ခေတ် စာသင်သားတွေ မပင်မပန်း၊ ချမ်းချမ်းသာသာ

www.burmeseclassic.com

သင်ယူလေ့ကျက်နိုင်အောင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီနေ့ သတင်းစာနဲ့ ရေဒီယို၊ ရုပ်မြင်သံကြားတွေမှာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တွေ့နေရတဲ့လောကနီတိဟာ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ နိသယ ပြန်ဆိုခဲ့တာပါ။

နိသယ ပြန်ဆိုရေးတဲ့ နေရာမှာလဲ ကျမ်းစုံလှပါ တယ်။ နိသယတွေထဲမှာသံဗျင် ဋ္ဌီကာနိသယတောင် ပါလိုက်ပါသေးတယ်။ သံဗျင်ဋ္ဌီကာဆိုတာ ကျစွာမင်းရဲ့ သမက်ဖြစ်မယ့် ရဟန်းငယ်တစ်ပါး ပြုစုခဲ့တာပါ။ ဒီ ကျမ်း ပြုစုလို့လဲ ဘုရင့်သမီးတော်ရခဲ့တဲ့ ရာဇဝင်ရှိပါတယ်။ သံဗျင် ဋ္ဌီကာနဲ့ပတ်သက်လို့ သီးသန့်ရေးသားပါဦးမယ်။

ဆရာတော်ပြုစုခဲ့တဲ့ နိသယကျမ်းတွေထဲက မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းမှာတွေ့နေရတဲ့ နိသယကျမ်းတစ်စောင်ကိုပြပါဆိုရင် ဓမ္မစကြာနိသယကိုပဲ ပြရမှာပါ။ မြန်မာပြည်သာသနာသမိုင်းမှာ ဓမ္မစကြာပါဠိကို ပထမဆုံး နိသယပြန်ဆိုတာ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ ဖြစ်တယ်လို့ သမိုင်းဆရာတို့က ဆိုကြပါတယ်။ ဓမ္မစကြာပါဠိကို နေတ် အဆက်ဆက် တခြားဆရာတော်တွေ နိသယပြန်ဆိုခဲ့ ပေမယ့် ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓနိသကို မကျော်နိုင်ခဲ့လို့လဲ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကြိုလို့ပြောရရင် ဓမ္မစကြာပါဠိတော်ရဲ့ အစမှာ 'ဘိက္ခူနံ ပဋ္ဌဝဂ္ဂိနံ ဣသိပတန နာမကေ'အစချီတဲ့ အမွှမ်းဂါထာသုံးပုဒ်ရှိပါတယ်။အဲဒီဂါထာသုံးပုဒ်က ဘုရားဟော မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ ဓမ္မစကြာ

ပါဠိကို နိသယပြန်ဆိုရေးသားစဉ်က ဓမ္မစကြာကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ဆိုပြီး ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ပါဠိဂါထာသုံးပုဒ် သီကုံးပြီးထည့်သွင်းခဲ့တာပါ။ ဒီနေ့အထိ အဲဒီဂါထာ သုံးပုဒ်ကို ဓမ္မစကြာပါဠိရဲ့အစမှာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ပြောစရာတွေ အများကြီးပါပဲ။ ပြောချင်တာတွေထဲက တစ်ခုပြောစရာရှိပါ သေးတယ်။ အဲဒါ ခုဒ္ဒသိက္ခာနိသယကျမ်းရဲ့ရာဇဝင်ပါ။ ခုဒ္ဒသိက္ခာကျမ်းဆိုတာ ရဟန်းတော်တွေအတွက် ဝိနည်း ကျင့်ဝတ်တွေကို ပြထားတဲ့ကျမ်းပါ။ ဂါထာပေါင်း ၄၈-ဂါထာ ရှိပါတယ်။

အဲဒီ ခုဒ္ဒသိက္ခာကျမ်းကို နိသယပြန်ဆိုနေရိန်မှာ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓရဲ့ကျန်းမာရေးက လုံးဝမကောင်းပါဘူး။ ဦးလာသွေးဝမ်းကျရောဂါ ဖြစ်နေပါတယ်။ ရောဂါက လျော့ မသွားဘဲ တိုးလို့တိုးလို့သာ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကုဋ္ဌီ တက်လိုက်၊ ကျောင်းပေါ်ပြန်တက်ပြီးစာရေးလိုက်နဲ့ စာရေး ရတာ အတော်ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်။ စာရေးတယ် ဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း ပြောစရာက ရှိလာပြန်ပါတယ်။ ဆရာ တော် ဦးဗုဒ္ဓတို့ခေတ်တုန်းက ဒီခေတ်လို ဘောလ်ပင်တွေ ဖောင်တိန်တွေနဲ့ ရေးရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပေရွက်ပေါ်မှာ ကညစ်တဲ့နဲ့ ခဲရာခဲဆစ်ရေးရတာပါ။ ဘယ်လောက် ခုက္ခ ရောက်မယ်ဆိုတာ တွေးသာကြည့်ပါတော့။

ကုဋ္ဌီတက်လိုက်၊ ကျောင်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး စာရေး

www.burmeseclassic.com

လိုက်နဲ့ စာရေးရတာ အတော်အနောင့်အယှက်ဖြစ်နေတော့ နောက်ပိုင်း ကျောင်းပေါ်ပြန်မတက်တော့ဘဲ ကုဋ္ဌီထဲမှာပဲ နေလိုက်ပါတော့တယ်။ တပည့်ကြီးတွေကို ကုဋ္ဌီနံရံမှာ သင်ပုန်းလိုမီးသွေးနဲ့ သုတ်လိမ်းခိုင်းစေပါတယ်။ ဝမ်းသွားလိုက်၊ စာထရေးလိုက်နဲ့ နေ့မနားညမနား ရေးသားပါတယ်။ ဆရာတော်ရေးပြီးတဲ့ ကုဋ္ဌီနံရံကစာတွေကို တပည့်ကြီးတွေကလာပြီး ပုရပိုက်နဲ့တစ်ဆင့် ကူးယူပေးထားရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျမ်းတစ်စောင်ပြီးတဲ့အထိပါပဲ။

ဆရာတော် ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ကြားက အနားမယူဘဲ ဘာကြောင့် ကျမ်းတစ်စောင်ပြီးအောင် ရေးခဲ့သလဲ။ သာသနာတော်အတွက်ဆိုတဲ့ယုံကြည်ချက်တစ်ခုကြောင့်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကျေဉ်ကြေးမှ၊ ဘာအောင်မြင်မှုကိုမမျှော်ကိုးပြီး ရေးသားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်သဒ္ဓါစစ်စစ်နဲ့ ရေးသွားတာပါ။

ဆရာတော်က ဒီအကြောင်းအရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခုဒ္ဒသိက္ခာနိဿယနိဂုံးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားပေးထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ဝိစ္ဆာ မာနေပိ ရောဂမိ၊
တံ နပေက္ခ ဝမယောကတော
တသ္မာဟိ မနုယုဉ္ဇန္တု၊
သောတာရတ္တာနေ ပေက္ခိနော၊

မြန်မာပြန်

'ကိုယ့်စိတ်မသာ ကျင်နာခြင်းရှိလျက်လည်း ထိုရောဂါကို မင့်မှု၍သာလျှင် ခုဒ္ဒသိက္ခာနိဿယကို ရေးသားပြုစုအပ်၏။ ထို့ကြောင့် သင်စာသင်သားတို့သည် ကိုယ်နှင့်အသက် မင့်ကွက်ဘဲ ဤခုဒ္ဒသိက္ခာကျမ်းကို ကိစ္စတစ်ပါး၊ စွန့်ပစ်ထား၍ ဖန်များကြိမ်ခါ လွန်စွာကြိုးထုတ် အားထုတ် မြဲပင် ယှဉ်စေကုန်သတည်း'

ဒီနိဂုံးပါဠိအမှာလေးကို ပြန်ပြန်ကြည့်မိတိုင်း ဆရာတော့်အပေါ် ကြည်ညိုလို့မဆုံးဖြစ်မိပါတယ်။ ဆရာတော် ဦးဗုဒ်ဟာ စကားအလွန်နည်းတော့ တသီးတသန့် သဝဒေပေးတာတွေဘာတွေ သိပ်မတွေ့ရပါဘူး။ သဝဒေပေးတာလည်း သိပ်ပြီးအားသန်ပုံမပေါ်ပါဘူး။ အသက်ထက်ဆုံး လက်ကိုင်ထားပြီး ကိုယ်တိုင်လဲကျင့်သုံး တပည့်တွေကိုလည်း ကျင့်သုံးစေခဲ့တဲ့ ရွှေစကားလေးတစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒီ ရွှေစကားလေးကတော့ ...

'ဘယ်သူ ကဲ့ရဲ့၊ ကဲ့ရဲ့၊ ဘုရားမကဲ့ရဲ့အောင်နေ'

ပါတဲ့။

ကျမ်းကိုး ။ ။ ညောင်ကန်သာသနာဝင် (ဦးသုဒဿန)

၂။ ဆရာတော်ဦးဗုဒ် နှစ်(၂၀၀)ပြည့်စာစောင်

၃။မယ်နုအုတ်ကျောင်းဆရာတော်(အရှင်ပညာသာမိ)

[မြတ်သတို မတ် ၂၀၁၁]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတိုရဲ့

မြစ်ဖျား(၇)

လောကမှာ အယူအဆတစ်ခု၊ ဝါဒတစ်ခုအပေါ်မှာ အစွန်းရောက်လာပြီဆိုရင် အောင်မြင်မှုလမ်းကြောင်းက ဆွေဖည်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါက လောကမွေတာ တစ်ခုရဲ့ ဖြစ်စဉ်ပါ။ လူသားတွေရှိနေသရွေ့ အယူအဆသစ်တွေ၊ ဝါဒသစ်တွေကတော့ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ပေါ်နေဦးမှာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအယူအဆတွေ၊ ဝါဒတွေကိုပဲ လူသားတွေက ဖန်တီးနေတာကိုး။

တလောဆီက မဂ္ဂင်းတိုက်တစ်ခုမှာ လူငယ်လေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ပါတယ်။ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ လူငယ်လေးပါ။ အသက်က နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်သေးပါဘူး။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားပါ။ အင်္ဂလိပ်စာမှာလည်း ဘာသာပြန်နိုင်တဲ့အဆင့်ထိ ရောက်နေပြီလို့ဆိုပါတယ်။ စာရေးဆရာဦးဇင်းတစ်ပါး၏ လမ်းညွှန်

"သတ္တဝါတို့၏ဓမ္မတာသည်လည်း သဒ္ဒါလွန်လျှင်ကွန့်သည်၊ ပညာလွန်လျှင် ဆွံ့သည်။ ဝီရိယလွန်လျှင်ပြန့်သည်၊ သမာဓိလွန်လျှင်တွန့်သည်၊ သတိသာလျှင် လွန်သည်မရှိ၊ လိုသည်သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ငါသည် အာဟာရကိုမျှတစေလျက် ကိုယ်လက်ကိုဖြည့်တင်း၍ သဒ္ဒါနှင့်ပညာ ဝီရိယနှင့်သမာဓိကို မျှတစေတော့အံ့"

(ဘုရားအလောင်းတို့ဇာတ်)

www.burmeseclassic.com

ပေးမှကြောင့် စာကြီးပေကြီးတွေနဲ့ ထိုက်သင့်သလောက် ထိတွေ့ပြီးနေပါပြီ။ စာပေဝမ်းစာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ရှိနေပြီဆိုပါတော့။

သူက ဘာဆိုလာသလဲဆိုတော့ "ဒီနေ့ခေတ် အချစ်ဝတ္ထုတွေနဲ့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ စာရေးဆရာမလေးတွေကို လုံးဝအထင်မကြီးကြောင်း၊ ပြီးတော့ ဖတ်လဲ မဖတ်ကြောင်း" ဆိုလာပါတယ်။ ဒီစကားကြားရတော့ ဝမ်းသာခြင်းတစ်ဝက်၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတစ်ဝက် ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ဝမ်းသာတာက စာအလေး,အပေါ့နဲ့ စာဇောင်းပေမွန်တွေကို ခွဲခြားသိနေတာကြောင့်ရယ်ပါ။ ဝမ်းနည်းရတာကတော့ 'လ္ဘဒမေဝ သစ္စံ၊ မောဃညံ – ငါ့ အယူအဆသာမှန်တယ်၊ အခြားသူရဲ့အယူအဆက အချည်းနှီးအလကား" ဆိုတဲ့ တစ်ဖက်သားကို အထင်သေးတတ်တဲ့အမြင်ပါ ပူးတွဲတွေ့လိုက်ရလို့ပါ။ တကယ်တော့ အယူအဆတစ်ခုကိုကိုင်ပြီး တစ်ဖက်သားကို အထင်သေးတတ်တဲ့ စိတ်ဝင်လာပြီဆိုရင် တိုးတက်ဖို့ထက် ဆုတ်ယုတ်ဖို့ကများလာပါတယ်။ တစ်ချို့နဲ့က ပညာတတ်လူငယ်လေးတချို့ဟာ ရုပ်ကြမ်းဝါဒစတဲ့ အယူအဆတွေ အစွဲအလန်းကြီးခဲ့လို့ အရွယ်မတိုင်မီ နှစ်မွန်းသွားကြတာ ကြားဖူးဖတ်ဖူးထားခဲ့လို့ပါ။ ဟောဒီလက ပြောတဲ့ အချစ်ဝတ္ထုရေးတဲ့ စာရေးဆရာမလေးတွေရဲ့စာဟာ စာပေတန်းနဲ့ခြိန်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။

ဒါပေမယ့် သူတို့အောင်မြင်မှုကလည်း ကြောက်

ခမန်းလိလိပဲလေ။ သူတို့ကို ကိုယ်က တစ်ဖက်သတ်သွားပြီး အထင်သေးလို့တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဒါက အတိတ်ကံနဲ့လည်း ဆိုင်ပါတယ်လေ။ စာကြီးပေကြီးတွေဖတ်ပြီး ဒီလို အတွေးမျိုးဝင်လာတတ်တာတော့ သိပ်ပြီးမဆန်းလှပါဘူး။ တကယ်တော့ အချစ်ဝတ္ထုတွေဟာ စာကြီးပေကြီးတွေ၊ ဂန္ဓဝင်စာပေတွေရဲ့လေ့ကားထစ်တွေပါပဲ။ ကိုယ်က အဲဒီမှာတင် ရပ်မနေဘဲ တစ်ဆင့်ချင်း တက်သွားနိုင်ဖို့သာ အဓိကပါ။

"သားငယ် အယူအဆတစ်ခုအပေါ် သိပ်ပြီး အစွန်းရောက်သွားရင်တော့ မကောင်းဘူး။ သတိတော့ထား"

မိမိက ဒီလောက်ပဲ ပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီထက်လဲ ပိုပြီး မပြောချင်ပါဘူး။ ပြောရအောင်ကလဲ မိမိက ဘာမှ ဟုတ်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဓိကကတော့ စာပေလေ့လာခါစ ကလေးရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာ အယူအဆတစ်ခုတည်းကြောင့် အတွေးအခေါ်တွေ အညွှန့်ကျိုးမသွားစေချင်ပါဘူး။ အရွယ်ကငယ်သေးတော့ လေ့လာစရာ၊ သိစရာတွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်။ နှလုံးသားတံခါးကို တတ်နိုင်သမျှ ဖွင့်ထားစေချင်ပါတယ်။ ဒါမှ လောကကြီးကို နားလည်နိုင်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ကရုဏာစိတ်တွေ ထားနိုင်မှာပါ။

× ×

ဗုဒ္ဓဝင် ပြန်ဖတ်မိရင်းက အထက်ပါ အဖတွေးတွေ

www.burmeseclassic.com

ဆက်စပ်ပြီး ဝင်လာတာပါ။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ကလဲ ဒီအယူအဆအစွန်းရောက်မှုကို အားမပေးခဲ့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ကလဲ အစွန်းရောက်မှု လမ်းကြောင်ပေါ်ကို လျှောက်ခဲ့ဖူးလို့ပါ။ ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်းစဉ်ကို ဘုရားဖြစ်တဲ့နေ့မှာပဲ တရားဦးအဖြစ်ဟောခဲ့ပါတယ်။

ဒီရွှေစကားတို့ရဲ့ မြစ်ဖျားခံရာကိုကြည့်လိုက်တော့ ဗုဒ္ဓဝင်ရှေ့ပိုင်းစာမျက်နှာမှာပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ဘုရားအလောင်းရဟန်းပြုပြီး ပထမဆုံး ဆွမ်းခံခဲ့တဲ့ပြည်က ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ပါ။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ မင်းအဖြစ်အပ်ချုပ်နေသူက ဗိမ္ဗိသာရမင်းပါ။ ဘုရားအလောင်းဆွမ်းခံကြွလိုက်တော့ ရာဇဂြိုဟ်တစ်ပြည်လုံး အုတ်အုတ်ကြွက်ကြွက် ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လဲ ဖြစ်စရာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ နန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး သပိတ်တစ်လုံးနဲ့ အိမ်စဉ်လှည့်လည်နေတာက သူ့တို့စိတ်ထဲမှာ အံ့သြစိတ်နဲ့ ထူးခြားနေမှာပါ။ ကျန်တဲ့ သာမန်လူ တစ်ယောက်က ဒီလိုထလုပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ထူးခြားချင်မှထူးခြားမှာပါ။ ရပြီးလို့စွန့်တာနဲ့ မရတဲ့နဲ့ စွန့်တာက ကွာသေးတာကိုး။

ပြည်သူပြည်သားတွေတင်မကပါဘူး။ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကပါထူးခြားအံ့သြနေပါတယ်။ဘုရားအလောင်း ဆွမ်းခံကြွနေတဲ့မြင်ကွင်းကို ဗိမ္ဗိသာရမင်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း

လေသွန်ပြတင်းက မြင်တွေ့နေပါတယ်။ ပထမတော့ ရေရေရာရာ မသိသေးပါဘူး။ မင်းချင်းတစ်ယောက်ကို သွားကြည့်ခိုင်းပြီးမှ ရေရေရာရာ သိရတာပါ။ သိတော့ သူလည်း အံ့သြရတာပေါ့။ ဘုရားအလောင်းမင်းသား ဆွမ်းခံပြီးတော့ မြို့ထဲကထွက်ခဲ့ပါတယ်။ မြို့ရဲ့အရှေ့ဘက် ပဏ္ဍဝတောင်ရိပ်မှာ အရှေ့ဘက်ကိုမျက်နှာမူပြီးထိုင်ပါတယ်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးဖို့ သပိတ်ကိုဖွင့်လိုက်တော့ အနီရောင်တွေ၊ အဖြူရောင်တွေ၊ အကြောင်ကြောင်အကျားကျားနဲ့ ရောနှောနေတဲ့ ဆွမ်းတွေကိုမြင်လိုက်ရပါတယ်။ ဒီအခါမှာ အူအသည်းတွေ ပြောင်းပြန်လန်ပြီး ပျို့အန်မတတ်ဖြစ်သွားပါတယ်။ နောက်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ပြီး ဆုံးမဘုဉ်းပေးပါတယ်။ ဘယ်လို ဆုံးမသလဲဆိုတော့...

"သိဒ္ဓတ်မင်းသား သန့်စင်မွေးပျုံသော သလေးထမင်းကို စွန့်ခွာ၍ ရလွယ်သောအာဟာရဖြင့် မျှတမှီတင်းလျက် သေမင်းမတွေ့ရဘဝ၏အဆုံးကိုရှာအံ့ဟုရည်မှတ်၍ ကြီးမြတ်သောမင်း၏ချမ်းသာကို စွန့်ခွာခဲ့သည်မဟုတ်လော။ အပူပ်အတိပြီးသော ဤကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်ခြင်း၌ အဘယ်ကြောင့် ရောင့်ရဲခြင်းမရှိသနည်း" လို့ဆိုပြီး ဆုံးမဘုဉ်းပေးပါတယ်။ လောကမှာ သူတစ်ပါးက ဆုံးမတာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီးဆုံးမတာဟာ အကောင်းဆုံးပါ။

ဘုရားလောင်းပျို့အန်မတတ်ဖြစ်သွားပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာဦးအောင်သင်းကတော့ 'ဘုရားအလောင်း

www.burmeseclassic.com

က ဇာတ်မြင့်ကလာသူဖြစ်ကြောင်း၊ ရလာတဲ့ဆွမ်းတွေထဲမှာ ဇာတ်နိမ့်တွေရဲ့ဆွမ်းတွေလဲပါလာကြောင်း၊ ဇာတ်နိမ့်ဇာတ်မြင့် ခွဲခြားတတ်တဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ဓလေ့အရ အမှတ်တမဲ့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး ပျို့အန်မတတ်ဖြစ်သွားဟန် ထင်ကြောင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခုမှာဆုံတုန်း မှတ်ချက်ချပြ မိတယ်။ စောစောက ဗိမ္မိသာရမင်းကလွတ်လိုက်တဲ့ မင်းချင်းက ဘုရားအလောင်းကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမပြီး ဘဉ်းပေးနေတာကို မြင်လဲမြင်၊ ကြားလဲကြားသွားပါတယ်။ ဒီတော့ ချက်ချင်းပဲ ဘုရင့်ဆီပြန်ပြီး သံတော်ဦးတင်ပါတယ်။ ဗိမ္မိသာရမင်းကလည်း တော်တော်လေး အံ့သြသွားပါတယ်။ အံ့သြရုံနဲ့တင်ရပ်မထားပါဘူး။ ဘုရားအလောင်းဆီကို ထ,လိုက်သွားပါတယ်။ ဘုရားအလောင်းရဲ့အပြုအမူကို တွေ့လိုက်ရတော့ အနွယ်ရယ်၊ အရွယ်ရယ်၊ ပညာရယ်၊ ဂုဏ်ရယ်တို့ကို ယှဉ်တွေးတွေးပြီး နမြောသွားပုံရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားအလောင်းနားကပ်သွားပြီး ...

"ပြည်တော် တစ်ဝက်ပေးပါမည်။ အသက်အရွယ်ကလည်း ငယ်ပါသေးသည်၊ တောမထွက်ပါနှင့်။ မင်းပြု၍ ခံစားပါဦး"လို့ လျှောက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဘုရားအလောင်းက ဘယ်လို ပြန်မိန့်သလဲဆိုတော့ ...

"အဆွေတော်မင်းမြတ်၊ ခံစားအပ်သောမင်း၏ ချမ်းသာသည် ရေပေါ်၌တက်သောရေပွက်၏ပမာ တစ်သက်လျှာ မျှသာဖြစ်ချေသည်။ ထိုစည်းစိမ်ကိုမှီ၍ကိလေသာ

ပွားသဖြင့် များသောအကုသိုလ်ဒုစရိုက်ဖြစ်၍ သံသရာ၌ နစ်မွန်းရခြင်း၏အကြောင်းသာ ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်၏စည်းစိမ်ကို ဘင်အိမ်၌ လောက်၊ တံတွေးပေါက်ကဲ့သို့ရွံရှာ၍ ငါ စွန့်ခွာထွက်ခဲ့သည်" လို့ မိန့်ပါတယ်။ နောက်ကို တစ်ဖဝါးမှ ခြေလှမ်းပြန်မဆုတ်တော့မယ့် ဘုရားအလောင်းစကားကြားရတော့ ဗိမ္မိသာရမင်းလဲ ထပ်ပြီး မတားတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက် အကျိုးရှိမယ့် စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ မှာလိုက်ပါတယ်။ အမှာစကားက "အရှင်သိဒ္ဓတ္ထ၊ ဖြောင့်မတ်စွာအားထုတ်ပါလော့။ သို့ရာတွင် သင်ဘုရားဖြစ်လျှင်တော့ အကျွန်ုပ်ပြည်သို့ ရှေးဦးစွာ ကြွတော်မူပါ"တဲ့။ ဒီတော့ ဘုရားလောင်းကလဲ "ကောင်းပြီ" လို့ ဝန်ခံကတိပေးခဲ့ပါတယ်။

ဘုရားအလောင်းက အဲဒီကနေ တောအုပ်ရှိရာ ကို ကြွသွားတော်မူပါတယ်။ တောအုပ်မှာ ပထမဦးဆုံး တွေ့ရသူက လောကီစျာန်ကို စီးဖြန်းနေတဲ့ အာဠာရ ရသေ့ကိုပါပဲ။ အဲဒီ အာဠာရရသေ့ထံကပ်ပြီး စျာန်သမာပတ်ကို နှီးနှောပြီး အားထုတ်လိုက်တော့ လောကီစျာန် ခုနစ်တန်ကို ရပါတယ်။ နောက်ဉဒကရသေ့ထံကပ်ပြီး အားထုတ်လိုက်ပြန်တော့ သမာပတ်ရှစ်ပါးကို ရတော်မူပြန်ပါတယ်။ ဒီလိုရပြီး ဘယ်လို ထပ်စဉ်းစားပြန်သလဲဆိုတော့ "ဒီသမာပတ်ရှစ်ပါးဟာဘုရားဖြစ်ကြောင်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရဲ့ အကြောင်းမဟုတ်သေးဘူး။ အကြောင်းကို ရှာဦးမှဖြစ်ချေမယ်" လို့ စဉ်းစားပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဒါကြောင့် ဥရဝေလတောကိုဆက်ပြီး ကြွသွားပါတယ်။ အဲဒီဥရဝေလတောမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးနဲ့ တွေ့တာပါ။

ဒီနေရာမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးအကြောင်းကို ထည့်ပြောဦးမှ ဖြစ်မှာပါ။ ဘုရားအလောင်းဖွားမြင်ပြီး ငါးရက်မြောက်မှာ နာမည်မှည့်ဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ အမည်မှည့်ပွဲမှာ နာမည်ကျော်ပုဏ္ဏား တစ်ရာ့ရှစ်ယောက်ကိုပါဖိတ်ပြီး အဖျော်ယမကာ ဃနာနို့ထမင်းတွေနဲ့ ဧည့်ကျွေးမွေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားအလောင်းရဲ့ လက္ခဏာနိမိတ်ကို စစ်ဆေးစေပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပုဏ္ဏားတစ်ရာ့ရှစ်ယောက်ထဲက ရာမ၊ ဓဇ၊ လက္ခဏ၊ ဇောတိမန္တ၊ ယဉ၊ သုဇောဓ၊ သုယာမ ဆိုတဲ့ ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက်က လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းထောင်ပြီး "အရှင့်သားတော်မြတ်သည် စကြာမင်းသော်လည်းဖြစ်လတ္တံ့၊ ဘုရားသော်လည်းဖြစ်လတ္တံ့" လို့အယူနှစ်မျိုးဟောကြပါတယ်။ ပုဏ္ဏားတွေထဲက အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး ကောဏ္ဍညအနွယ် သုဒတ္တဆိုတဲ့ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ကတော့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းသာထောင်ပြီး "အရှင့် သားတော်မြတ်သည် ဘုရားစင်စစ်ဧကန်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်" လို့ စကားတစ်ခွန်းပဲ ဟောလိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ လက္ခဏာဖတ်တဲ့ ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက်ဟာ ကိစ္စဝိစ္ဆတွေပြီးတော့ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အသီးသီးပါပဲ၊ မိမိတို့ရဲ့ သားတွေကိုခေါ်ပြီး "သဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးရဲ့သားဟာ ဘုရားစင်စစ်ဧကန်ဖြစ်လိမ့်မယ်။

အဲဒီမင်းသားဘုရားဖြစ်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့အဆုံးအမကို ခံယူပြီး ရဟန်းပြုကြပါ" လို့ မှာကြားပါတယ်။ဒီလိုနဲ့ပဲ လက္ခဏာဖတ်ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက်လည်း သေကုန်တယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားတစ်ယောက်တည်းသာ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားစရာတစ်ခုက လက်နှစ်ချောင်းထောင်ခဲ့တဲ့ ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက်ဟာ နန်းတော်ထဲက ဘုရင့်ရှေ့မှာ စကြာမင်းဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် ဘုရားဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စကားနှစ်ခွန်းပြောခဲ့ပြီး အိမ်မှာ သားတွေကိုကျတော့ ဘုရားဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စကားတစ်ခွန်းပဲ ပြောတဲ့ကိစ္စပါ။ အဲဒီအချိန်က သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအနေနဲ့သူ့သားတော်ကို ဘုရားဖြစ်ခြင်းထက် စကြာမင်းဖြစ်ခြင်းကို ပိုပြီးလိုအပ်နေတဲ့အချိန်ပါ။ ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက်က ဘုရားဖြစ်မယ့်အရေးကိုသိပါလျက် ဘုရင့်ဆန္ဒအလိုကိုကြည့်ပြီး စကားနှစ်ခွန်းကိုပဲ ပြောဟောခဲ့လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ကယ်ပဲ မသိလို့လားဆိုတာကိုတော့ စဉ်းစားစရာပါ။ ဘုရားဖြစ်မှာသိပါလျက်ကယ်နဲ့ လက်နှစ်ချောင်းထောင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ပညာနဲ့ သိက္ခာအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့ကြတဲ့ ပုဏ္ဏားတွေလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

စောစောကစကားကိုပြန်ဆက်ရရင် ဥရဝေလတောမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးက ဖခင်ပုဏ္ဏားတွေမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ဘုရားအလောင်းကို စောင့်နေကြတာပါ။ ဒီတော့ ဘုရားအလောင်း

www.burmeseclassic.com

ဥရုဝေလတောကို ကြွလာတဲ့အချိန်မှာ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးတို့နဲ့ ဆွေ့တာပါပဲ။ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးဆိုတာက ကောဏ္ဍည၊ ဝပ္ပ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ မဟာနမ်၊ အဿဇိတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးကလဲ ဘုရားအလောင်းကိုတွေ့တာနဲ့ ဘုရားအလောင်းကို ပြုစုလုပ်ကျွေးကြပါတယ်။ ဘုရားအလောင်းက ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးရဲ့ ပြုစုလုပ်ကျွေးမှုကိုခံယူပြီး တစ်နေ့ကို ဆွမ်းတစ်လုပ်၊ သစ်သီးတစ်လုံး၊ တစ်ခါတလေ အာဟာရကိုမမှီဝဲဘဲ တရားကျင့်ပါတော့တယ်။ အာဟာရမမှီဝဲတာကြာတော့ ကိုယ်တော်က ကြုံလို့လာပါတယ်။နောက် လက္ခဏာတော်ကြီးလက္ခဏာတော်ငယ်တွေပါ ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အာဟာရကို မမှီဝဲတာများလာတော့ အာနာပါနစ္စာန်ကို တောင် မဝင်စားနိုင်တော့ဘဲ စကြိုဦးမှာလဲကျသွားပါတော့တယ်။ အဲဒီလိုတွေကျင့်လိုက်တာ ခြောက်နှစ်တာကာလ အထိတောင် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အများသိကြတဲ့ ဒုက္ကရစရိယာခြောက်နှစ်ပါပဲ။ ဒီတော့ ဘုရားအလောင်းက ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေကိုယ် ပြန်သုံးသပ်ရင်း အစွန်းရောက်နေတာ သိသွားပါတော့တယ်။ အဲဒီလိုသိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီးဆုံးမလိုက်ပါတယ်။

"သတ္တဝါတို့၏ မမွှေတာသည်လည်း၊ သဒ္ဓါလွန်လျှင် တွန့်သည်၊ ပညာလွန်လျှင် ဆွဲသည်၊ ဝီရိယလွန်လျှင် ပြန့်သည်၊ သမာဓိလွန်လျှင် တွန့်သည်၊ သတိသာလျှင် လွန်သည်မရှိ၊ လိုသည်သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခု

ငါသည် အာဟာရကိုမှုတစေလျက် ကိုယ်လက်ကိုဖြည့်တင်း၍ သဒ္ဓါနှင့်ပညာ ဝီရိယနှင့်သမာဓိကို မျှတစေတော့အံ့"

ဘုရားအလောင်းက အစွန်းရောက်နေတဲ့ လမ်းစဉ်ကနေ မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်းစဉ်ကို ပြောင်းလိုက်ပါတယ်။ ပြောင်းတဲ့အတိုင်း မြို့ရွာတွေကို လှည့်လည်ပြီး ဆွမ်းခံဘုဉ်းပေးတော်မူပါတယ်။

အာဟာရတွေ ပြည့်တင်းလာတာနဲ့အမျှ စောစောပိုင်းက ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ မဟာပုရိသလက္ခဏာတွေလဲ ပြန်ပေါ်လာပြီး နဂိုခန္ဓာကိုယ်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာပါတယ်။

ဘုရားအလောင်း ဒီလိုလုပ်လိုက်တာနဲ့အတူ ဘုရားအလောင်းရဲ့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်းစဉ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့သူတွေ ပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒီသူတွေကတော့ တခြားသူတွေ ဟုတ်ရိုးလား၊ ဘုရားအလောင်းကိုအလုပ်အကျွေးပြုနေကြတဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးပါပဲ။ သူတို့ ဘယ်လို ဆန့်ကျင်စကားပြောကြသလဲဆိုတော့ "သိဒ္ဓတ်မင်းသားဟာ အလွန်ခြိုးခြံခေါင်းပါးစွာကျင့်နေတာတောင် ဘုရားမဖြစ်ဘူး။ အခုလို ဆွမ်းခံစားပြီး ကျင့်မယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာ ဘုရားဖြစ်တော့မှာလဲ"လို့ဆန့်ကျင်စကား ဆိုကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားလောင်းနဲ့အယူအဆမတူတော့တာနဲ့ ဘုရားအလောင်းကိုစွန့်ခွာပြီး ဘုရားလောင်းနဲ့ တစ်ဆယ့်ရှစ်ယူဇနာလောက်ကွာဝေးတဲ့ ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တောကို ထွက်ခွာသွားကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဘုရားအလောင်းဟာ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ

www.burmeseclassic.com

လမ်းကြောင်းပေါ်ကနေ ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုက်တာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရပြီး ဘုရားဖြစ်သွားရော့ပဲ ဆိုပါတော့။ ဘုရားဖြစ်ပြီဆိုတော့ တရားဦးအဖြစ် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောရတော့မှာပါ။ ဒီတော့ ဘယ်သူ့ကို အရင် ဟောရမလဲ၊ ဒီနေရာမှာ မြတ်စွာဘုရား၏ အပြုအမူနဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ သတိမူစရာနဲ့ တကယ့်အတုယူစရာပါ။ မြတ်စွာဘုရားက တရားဦးဟောဖို့စဉ်းစားတော့ ကျေးဇူးတရားနဲ့ယှဉ်ပြီး စဉ်းစားပါတယ်။ ဘယ်သူဟာ ငါ့အပေါ် ပထမ ကျေးဇူးအများဆုံးလဲ? ဘယ်သူဟာ ငါ့အပေါ် ဒုတိယ ကျေးဇူးအများဆုံးလဲ? ဘယ်သူဟာ ငါ့အပေါ် တတိယ ကျေးဇူးအများဆုံးလဲ? စသည် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ တရားဦးဟောဖို့ ကျေးဇူးတရားတွေကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး စဉ်းစားပါတယ်။ ဉာဏ်တော်နဲ့ ပထမကျေးဇူးရှင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုသွားမြင်သလဲဆိုတော့ အာဠာရရသေ့ကိုပါ။ ဒါပေမယ့် မြတ်စွာဘုရား သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရလို့ ဘုရားဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ အာဠာရရသေ့ဟာ လူပြည်မှာ မရှိတော့ပါဘူး။ သေလွန်လို့ ခုနစ်ရက်ရှိပြီး အာကိဉ္စညာယတနဘုံမှာ ရောက်နေပါပြီ။

အာကိဉ္စညာရတနဘုံဆိုတာ ရုပ်ဖြစ်ရုပ်ပါးထဲမှာ ပါတဲ့ အရူပဗြဟ္မာတွေနေထိုင်ရာဘုံကိုပြောတာပါ။ အရူပဗြဟ္မာတွေမှာ နာမ်ပဲရှိပါတယ်။ ရုပ်မရှိပါဘူး။ ရုပ်ခန္ဓာ မရှိတော့ တရားနာလို့မရပါဘူး။ (တကယ်လို့သာ ၃၁-

ဘုံထဲက တရားနာလို့ရတဲ့ ဘုံတစ်ဘုံမှာသာရောက်နေရင် မြတ်စွာဘုရားက အာဠာရ ရသေ့ရောက်ရာဘုံကို လိုက်ပြီး ဟောမှာပါ။) ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက အာဠာရ ရသေ့အတွက် မဟာဆုံးရှုံးမှုကြီးလို့ မိန့်ပါတယ်။

နောက် ဒုတိယကျေးဇူးရှင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဥဒကရသေ့ကို တွေ့ပါတယ်။ ဥဒကရသေ့လဲ ကံမကောင်းရှာပါဘူး။ ယမန်နေ့သန်းခေါင်ယံကပဲ သေလွန်သွားပြန်ပါတယ်။ သေလွန်လို့ နေ့ဝသညာ နာသညာယတနဘုံကို တောင် ရောက်နေပါပြီ။ ဒီဘုံဟာလဲ အရူပဗြဟ္မာများနေထိုင်ရာဘုံပါပဲ။ နောက် တတိယကျေးဇူးရှင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးကို သွားတွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးဟာ မြတ်စွာဘုရား အနားမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ တစ်ဆယ့်ရှစ်ယူဇနာဝေးတဲ့ မိဂဒါဝုန်တောကိုရောက်နေပါတယ်။ တကယ်တော့ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးဟာ မြတ်စွာဘုရား၏ မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်းစဉ်ကို မကြိုက်လို့ တစ်နည်းအားဖြင့် ဝါဒမတူလို့ မြတ်စွာဘုရားကို စွန့်စွာခဲ့သူတွေပါ။ ဒါပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားက ကျေးဇူးတရားကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ထားလေတော့ ဝါဒတူခြင်း၊ မတူခြင်း၊ အယူအဆတူခြင်း၊ မတူခြင်းတွေကို ထည့်စဉ်းစားမနေတော့ပါဘူး။ အဲဒီဝါဒတွေကို ဘေးကိုပဲ ချထားလိုက်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးရှိရာ တစ်ဆယ့်ရှစ်ယူဇနာဝေးတဲ့ မိဂဒါဝုန်တောကို ကြွသွားရှာပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

မိဂဒါဝုန်တောကိုရောက်ပြန်တော့လဲ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးတို့ရဲ့ အယူအဆပြင်းထန်ပုံကိုကြည့်ပါဦး။မြတ်စွာဘုရား မိမိတို့ဆီကြွလာတာ အဝေးကမြင်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းအရေးအပေါ် အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး 'အရှင်ဂေါတမဟာ ဘုရားဖြစ်ဖို့ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားမဖြစ်မီမှာတဲ့ အကျင့်ကထွက်ပြီး ဆွမ်းသင်္ကန်းများအောင်ရှာပြီး မြို့ရွာတွေကို လှည့်လည်တယ်။ ဒါအကျင့်ပျက်တဲ့သဘော၊ အကျင့်ပျက်တဲ့သူပဲ။ ဒါကြောင့် တို့ အရှင်ဂေါတမကို ခရီးဦးမကြိုဆိုဘူး။ နေရာထိုင်ခင်း မပေးဘူး"အဲဒီလို တမှဟုတ်ချင်း ကတိကဝတ်ပြုလိုက်ကြပါတယ်။တကယ်တမ်း မြတ်စွာဘုရား ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးအနား ရောက်လာချိန်မှာတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့အသေရေ၊ ကရုဏာမျက်လုံး စတာတွေကိုကြည့်ပြီး ထားထားကြတဲ့ ကတိကဝတ်တွေကို ပြိုင်တူပဲဖျက်လိုက်ကြပါတယ်။ တစ်ဦးက သပိတ်လှမ်းယူ၊ တစ်ဦးက သင်္ကန်းလှမ်းယူ၊ တစ်ဦးက ခြေဆေး၊ တစ်ဦးက နေရာထိုင်ခင်းပြင်၊ အသီးသီး ကိုယ်စီလှုပ်ရှားကြတော့တာပါပဲ။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးကို "မိမိဘုရားဖြစ်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း၊ သင်တို့ကို တရားဦးဟောမယ့်အကြောင်း၊ တရားဦးနာယူကြဖို့အကြောင်း"မိန့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးက ဘုရားဖြစ်ပြီဆိုတာကိုလုံးဝ မယုံကြည်ကြပါဘူး။ မယုံတဲ့အပြင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားဦးဟောဖို့ ပြောဆိုချက်ကိုလဲ သုံးကြိမ်သုံးခါ ပယ်ချကြပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ကျေးဇူးတရားကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ထားတော့ ပရိယာယ်နဲ့ ဘုရားဖြစ်ကြောင်းကိုသိစေပြီး သက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့် စနေနေ့ညနေ နေဝင်စအချိန်မှာ 'ဒွေမေ ဘိက္ခဝေ' အစချီတဲ့ ဓမ္မစကြာဒေသနာတော်ကို တရားဦးအဖြစ် ဟောတော်မူပါတယ်။ ပဉ္စဝဂ္ဂရီငါးဦးလဲ အသီးသီးရဟန္တာဖြစ်သွားကြပါတယ်။

ဘဝမှာ အယူအဆတစ်ခု၊ ဝါဒတစ်ခုအပေါ်မှာ ကာလကြာကြာအထိ အစွန်းရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အစွန်းရောက်တဲ့အလျောက် ပြုမူခဲ့၊ ပြောဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ကျေးဇူးတရားရဲ့သရုပ်ကို ဖော်ရပြန်ပြီဆိုရင်လဲ ပစ္စုပ္ပန်ကာလတစ်ခုတည်းကိုသာကြည့်ပြီး သရုပ်ဖော်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အတိတ်ကာလ အနာဂါတ်ကာလတွေကို ထည့်မစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

ဒီဗုဒ္ဓဝင်ကို ကြည်ညိုဖြစ်တော့မှ "ဩော်..ငါဟာ နွားကျောင်းသူအဆင့်ပဲ ရှိသေးပါလား၊ နွားပိုင်သူ၊ နွားနို့သောက်ခွင့်ရှိသူအဆင့် မရောက်သေးပါလား" ဆိုတဲ့ အတွေးက သက်ပြင်းတွေကို အကြိမ်ကြိမ်မွေးဖွားဖို့ ဖန်တီးပေးလိုက်သလိုပါပဲလေ။

× × ×

ကျမ်းကိုး

- စီနတ္တပကာသနီ [ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်]
[မြတ်သတိ ဧပြီ၂၀၀၁]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတို့ရဲ့ မြစ်ဖျား (၉)

မြန်မာ့ရာဇဝင်ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အပြုအမူမျိုးစုံ၊ အပြောအဆိုမျိုးစုံ၊ အတွေးအခေါ်မျိုးစုံနဲ့ မင်းများစွာပြုမူလှုပ်ရှားသွားခဲ့ကြပါတယ်။ ပရိသတ်အားကျတဲ့မင်း၊ ပရိသတ်နှစ်သက်တဲ့မင်း၊ ပရိသတ်တသသဖြစ်ကျန်ရစ်တဲ့မင်းတွေရှိခဲ့သလို ပရိသတ်စက်ဆုပ်တဲ့မင်း၊ ပရိသတ်မသတီတဲ့မင်း၊ ပရိသတ်အားမရတဲ့မင်းတွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအထဲက ပရိသတ်အားကျတဲ့မင်း၊ ပရိသတ်နှစ်သက်တဲ့မင်း၊ ပရိသတ် တသသဖြစ်ကျန်ရစ်တဲ့မင်းတွေကို ခေတ်အဆက်ဆက် ပရိသတ်တွေက မင်းကောင်း မင်းမြတ်တွေ အဖြစ် ကမ္ဘည်းတင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ပရိသတ်က မင်းကောင်းမင်းမြတ်အဖြစ် ကမ္ဘည်းတင်တဲ့နေရာမှာ 'စံ' များစွာထဲက မဖြစ်မနေပါရတဲ့ 'စံ' တစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ 'ဒီမင်းဟာ

"ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးဦး
သာသနာကို စောင့်ရောက်ပါမည်ဟု
သိကြားမင်းဝန်ခံခဲ့သည်။
ဤသို့ဝန်ခံခဲ့ပါလျက်
ယခုအခါသာသနာတော်ကို
ဆောင်ရွက်နေသောငါတို့ အား
မစောင့်ရောက်သောကြောင့်
သိကြားမင်းသေကြောင်း သိရပေသည်။
ထို့ကြောင့်
ဤစည်ကိုတီးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(အင်္ဂုတ္တရ)

www.burmeseclassic.com

သာသနာရေး ဘယ်လောက်အားပေးသလဲ၊ ပြီးတော့ တစ်ဆင့်တက်တွေးပြီး စစ်မှန်တဲ့သာသနာရေးကိုလား၊ ဒါမဖြစ်မနေထားရတဲ့စံပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစံထားရသလဲဆိုတော့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအခြေခံအုတ်မြစ်တွေဟာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓစာပေတွေ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

အင်းဝခေတ်မှာ ဟူးခြားတဲ့မင်းတစ်ပါး ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမင်းကတော့ မင်းကြီးစွာစော်ကဲဆိုတဲ့မင်းပါ။ မင်းကြီးစွာစော်ကဲအကြောင်းက ရာဇဝင်မှာ သင်ဖူးထားကြတာများလို့ အထူးပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ပြောချင်တာက မင်းကြီးစွာစော်ကဲနဲ့ သာသနာရေးပါ၊ မင်းကြီးစွာအင်းဝဘုရင်ဖြစ်လာတော့ ငယ်ဆရာဖြစ်တဲ့ ရခိုင်ဘုန်းကြီးကို "မဟာသံဃရာဇာ" ဆိုတဲ့ ဘွဲ့တံဆိပ်ကပ်ပြီး မင်းဆရာအဖြစ် ကိုးကွယ်ထားပါတယ်။ "မဟာသံဃရာဇာ" ဘွဲ့တံဆိပ်ရပုံက ဒီလိုပါ။

မင်းကြီးစွာစော်ကဲအပါအဝင် မင်းသားငယ်သုံးပါးကို ငယ်စဉ်က ရခိုင်ဘုန်းကြီးက စာသင်ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ရခိုင်ဘုန်းကြီးက မင်းကြီးစွာစော်ကဲ မင်းဖြစ်မယ့်အရေးကို ငယ်စဉ်ကတည်းကသိခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဘုန်းကံအလျောက် မင်းကြီးစွာ အင်းဝဘုရင်ဖြစ်တဲ့အခါ ငယ်ဆရာဘုန်းကြီးကို မေ့နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာဘုန်းကြီးက နှလုံးမသာမယာဖြစ်ပြီး 'ဘုန်းကြီးလို့ အသက်ရှည်လိုသော် အနောက်တောင်ထောင့်၌ စည်းခဲ့တည်လေ'လို့

သတိရစေဖို့ အမှာလွှတ်လိုက်ပါတယ်။ မင်းကြီးစွာလဲဆရာဘုန်းကြီးမှာတဲ့အတိုင်း ရွှေစည်းခုံတည်ဖို့စီစဉ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ သမိုင်းကြောင်းတစ်ခုကဝင်လာပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ဘုရားတည်မယ့်နေရာရဲ့ ကျောက်ဆောင်အနီးမှာ ရှေးကမုဒ္ဓေဘုရားရှိခဲ့ဖူးပြီး ရေတိုက်စားလို့ ဓာတ်တော်ကြုတ် ဧရာဝတီမြစ်ထဲ ကျသွားခဲ့ပါတယ်။ ဧရာဝတီမြစ်ထဲကျသွားတဲ့ ဓာတ်တော်ကြုတ်ကို ဧရာပထနဂါးမင်းက သိမ်းဆည်း ကိုးကွယ်ထားခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ရွှေစည်းခုံဘုရား တည်မယ့်သတင်းကြားတော့မှ နဂါးမင်းက ဒါဋ္ဌသနာဂမထေရ်ကို ဓာတ်တော်ကြုတ်နဲ့တကွ ဓာတ်တော်ငါးဆူကို လာပြီးပေးအပ်ပါတယ်။ မထေရ်ကလဲ ရလာတဲ့ဓာတ်တော်ငါးဆူကို မင်းကြီးစွာကို ဆက်ကပ်လိုက်ပါတယ်။ ဓာတ်တော်ငါးဆူထဲက နှစ်ဆူကို မူလမုဒ္ဓေဘုရားမှာဋ္ဌာပနာပြီး သုံးဆူကိုတော့ တည်ဆဲရွှေစည်းခုံမှာ ဋ္ဌာပနာပါတယ်။

အဲဒီရွှေစည်းခုံတည်စဉ်မှာပဲ အင်းဝတစ်မြို့လုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်နဲ့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။ ဒီသတင်းကြားရတော့ ရခိုင်ဘုန်းကြီးက အင်းဝကို ကြွလာပြီး ကုက္ကိုပင်, ဆင်ကျုံး, မော်ကွန်း, သရုပါတံခါး, ရတနာဂုတွေကို ရွှေစည်းခုံနဲ့တစ်ပြိုင်နက် တည်ပေးလိုက်မထိပ်လန့်မှုတွေ ရပ်သွားခဲ့တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒါတွေကတော့ သူတို့အချင်းအချင်းသာ နားလည်နိုင်မယ့် လောကီ

www.burmeseclassic.com

ပညာရပ်တွေထင်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ မင်းကြီးစွာက ငယ်ဆရာဘုန်းကြီးကို ပူဇော်သက္ကာရတွေပေးပြီး "မဟာသံဃာရာဇာ"ဆိုတဲ့ဘွဲ့ကို တစ်ခါတည်း ဆက်ပပ်လိုက်ပါတယ်။

ခေတ်အဆက်ဆက် မြန်မာ့ရာဇဝင်မှာကလဲ စာပေပရိယတ္တိကျွမ်းကျင်ပြီး ထေရဝါဒလမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြတဲ့ ရဟန်းတော်တွေကတစ်ဖက်၊ စာပေပရိယတ္တိအားနည်းပြီး လောကီပညာတွေဖြစ်တဲ့ အင်းအိုင်မန္တန်တွေကို လိုက်စားတဲ့ရဟန်းတွေက တစ်ဖက်၊ အဲဒီလို လမ်းကြောင်းမတူတဲ့ ဟိုဖက်ဒီဖက် နှစ်ဖက် အားပြိုင်ခဲ့ကြတဲ့ သာဓကတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အားပြိုင်ပြီဆိုကတည်းက တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အားသာချက် အားနည်းချက်တွေနဲ့ လွန်ဆွဲခဲ့ကြမှာတော့ သေချာပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲအားပြိုင်မှုတွေနဲ့ လွန်ဆွဲမှုတွေ ရှိခဲ့ ရှိခဲ့၊ ခမ္မလမ်းကြောင်းက အခမ္မလမ်းကြောင်း မဖြစ်နိုင်သလို၊ အခမ္မလမ်းကြောင်းကလဲ ခမ္မလမ်းကြောင်း မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ နောင်မှာ သမိုင်းကပဲစကားပြောသွားလေ့ရှိပါတယ်။

စောစောကပြောခဲ့တဲ့ 'မဟာသံဃာရာဇာ'ဘွဲ့ရတဲ့ ဘုန်းကြီးက သာသနာရေးရာကိစ္စတွေကို သူကပဲ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပေးနေတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ မင်းကြီးစွာကိုယ်တိုင်ကလဲ သာသနာရေးကိစ္စတွေကို သူ့ဘုန်းကြီးကိုပဲ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို ထေရဝါဒအပြင်ဘက်က

ဘုန်းကြီးက သာသနာပိုင်တက်ဖြစ်ပြီး သာသနာရေးရာဆွေကို ကိုင်တွယ်နေတော့ ပရိယတ္တိကျွမ်းကျင်တဲ့ ထေရဝါဒီရဟန်းတော်တွေအတွက် အခက်တွေ့ကုန်ကြတာပေါ့။

ဒီအခက်အခဲကို ဘယ်သူကဖြေရှင်းပေးလိုက်သလဲဆိုတော့ မနာပြင်ငါးဆူရပ်မှာနေတဲ့ အရှင်ခေမာစာရဆိုတဲ့ ရဟန်းတော်က ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ အရှင်ခေမာစာရဆိုတာကစာပေပရိယတ္တိကျွမ်းကျင်တဲ့ ထေရဝါဒီရဟန်းတော်တစ်ပါးပါ၊ သူကဘယ်လိုဖြေရှင်းပေး လိုက်လဲဆိုတော့ .....

တစ်ည ညဉ့်နှစ်နာရီကျော်လောက်မှာ အချက်ပေါင်းများစွာ စည်တီးလိုက်ပါတယ်။ အရှင်ခေမာစာရ တီးလိုက်တဲ့စည်သံဟာ မင်းနန်းတော်အထိ လွှမ်းသွားပါတယ်။ ဒီတော့မင်းကြီးစွာက 'ဒီစည်သံဟာ ရဟန်းတစ်ပါးပါး ပျံတော်မူလို့ တီးတာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘယ်ရဟန်းပျံတော်မူတယ်ဆိုတာ သွားစုံစမ်းချေ' ဆိုပြီး အမတ်တွေကို စုံစမ်းခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ အမတ်တွေလဲ အရှင်ခေမာစာရဆီ ရောက်လာကြပါတယ်၊ အရှင်ခေမာစာရကလဲ ရောက်လာမယ်မှန်းသိလို့ စောင့်နေဟန်ထင်ပါတယ်။

"စည်တီးတာအရှင်ဘုရားလား"

"ဟုတ်ပေသည်"

"ခဘယ်ရဟန်းပျံတော်မူ၍ စည်တီးသနည်း"

"ဘယ်ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်မျှ ပျံတော်မူခြင်းမရှိ၊ ဤစည်တီးခြင်းကား တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှသိကြားမင်းသေ၍

www.burmeseclassic.com

တီးခြင်းဖြစ်သည်"

"အရှင်ဘုရားကသိကြားမင်းသေကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့်သိသနည်း"

"ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးဌ သာသနာကို စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု သိကြားမင်းဝန်ခံခဲ့သည်။ ဤဆို့ဝန်ခံပါလျက် ယခုအခါသာသနာကို ဆောင်ရွက်နေသောငါတို့အား မစောင့်ရှောက်သောကြောင့် သိကြားမင်းသေကြောင်း သိရမည်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤစည်ကိုတီးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။"

အရှင်ခေမာစာရဆီက အဖြေစကားကြားရတော့ အမတ်တွေကလဲ ကြားရတဲ့အတိုင်း မင်းကြီးစွာကို ပြန်လျှောက်ကြပါတယ်။ မင်းကြီးစွာကလဲ အာသိဉာဏ်ရှိတဲ့ မင်းဆိုတော့ အရှင်ခေမာစာရရဲ့ ဆိုလိုချက်ကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကြီးစွာက အရှင်ခေမာစာရအပါအဝင် ပရိယတ္တိကျွမ်းကျင်တဲ့ ထေရဝါဒီရဟန်းတော်တွေကိုလည်း ကျောင်းဆောင်တွေဆောက်လုပ်လှူပြီး ပူဇော်သက္ကာရပြုခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရွှေစည်းခုံနဲ့ သိမ်သမုတ်ပွဲကိုလည်း အရှင်ခေမာစာရတို့လို ပရိယတ္တိကျွမ်းကျင်တဲ့ရဟန်းတော်တွေနဲ့ သမုတ်စေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အင်းဝခေတ် စာမျက်နှာမှာ မင်းကြီးစွာစော်ကဲမင်းကောင်းမင်းမြတ်အဖြစ် စာရင်းဝင်ခဲ့တာဟာလဲ အရှင်ခေမာစာရရဲ့ စည်တီးမှုတစ်စိတ်တစ်ဒေသက ကျေးဇူးပြုခဲ့တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ အရှင်ခေမာစာရက သိကြားမင်းသေလို့ဆိုပြီး စည်တီးခဲ့ပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားက ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး သိကြားမင်းကို သာသနာစောင့်ရှောက်ဖို့ မမှာခဲ့သလို သိကြားမင်းကလည်း သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်ပါမယ်လို့ ဝန်ခံကတိမပေးခဲ့ပါဘူး။ 'ဘုရားသာသနာသိကြားစောင့်ရှောက်တယ်' ဆိုတဲ့စကားဟာ အမှန်မဟုတ်တဲ့ လောကပြောစဉ်တစ်ခုပါ။ ဒီပြောစဉ်ကို အခြေတည်ပြီး အရှင်ခေမာစာရက စည်တီးခဲ့တာပါ။

ဘာပဲပြောပြော အရှင်ခေမာစာရ တီးခဲ့တဲ့ စည်သံဟာ အင်းဝခေတ်ဇာတ်ခုံကို ကြည့်မိတိုင်း ကြားနေရဆဲပါ။ တကယ်လို့မျှား ခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ ဇာတ်ခုံထက်မှာ အရှင်ခေမာစာရလို ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးအနေနဲ့ စည်တီးဖို့ အခွင့်ကြုံလာခဲ့ရင် တီးဖြစ်အောင် တီးလိုက်ဖို့ပါပဲ။ မိမိတီးလိုက်တဲ့ စည်သံဟာ နှောင်းခေတ် အဆက်ဆက်ထိ ကြားနေမှာတော့ သေချာပါတယ်။

× × ×

ကျမ်းကိုး -

(၁) သာသနာလင်္ကာရစာတမ်း (မဟာဓမ္မသင်္ကြံ)

(၂) ရတနာစာပေ (ရဝေထွန်း)

မြတ်သတိ မေ၊ ၁၀၁၁

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတို့ရဲ့
မြစ်ဖျား(၁၀)

နန်းကျောင်းဆရာတော်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းကကို ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငယ်ငယ်က သဒ္ဒါစသင်ရတော့ နန်းကျောင်းဆရာတော်ရေးတဲ့ နန်းကျောင်းမူ သဒ္ဒါကြီးနိဿယနဲ့ သင်ခဲ့ရတာကိုး။ အဲဒီကာလတုန်းက နန်းကျောင်းဆရာတော်ဆိုတာ သဒ္ဒါကြီးနိဿယရေးတဲ့ဆရာတော်ပဲ ဆိုတာလောက်သာ သိခဲ့ရပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး မသိခဲ့ရပါဘူး။ နောင်အခါ ဝါသနာအလျောက် သာသနာဝင်ကျမ်းတွေဖတ်ဖြစ်တော့မှပဲ နန်းကျောင်းဆရာတော်အကြောင်းကို သေချာသိရတော့တာပါ။ နန်းကျောင်းဆရာတော်က သဒ္ဒါကြီးနိဿယအပြင် တခြားကျမ်းများစွာကိုလည်း ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားကျမ်းစာတွေက ဒီနေ့ခေတ်မှာအသုံးပြုတာ သိပ်ပြီးမတွေ့ရတော့ပါဘူး။ သဒ္ဒါကြီးနိဿယကတော့ ဒီနေ့

'ဤမျှလောက်သောစည်းစိမ်သည်
ငါတို့ ရေအိမ်တစ်ခါတက်ကိုမျှမတန်လေ။
ရေအိမ်တစ်ခါတက်လျှင်ပင်
အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို များစွာပွားသည်
မဟုတ်တုံလော'

(နန်းကျောင်းဆရာတော်)

www.burmeseclassic.com

မျက်မှောက်ခေတ်အထိ စာချဆရာတော်တွေ၊ စာသင်သားတွေ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် သုံးနေရဆဲပါ။

သမိုင်းကြောင်းလိပ်ပတ်လည်သွားအောင် ရှေ့ပိုင်း သမိုင်းဖြစ်စဉ်ကိုပါ နည်းနည်းထည့်ပြောပါရစေဦး။ အင်းဝနေပြည်တော်မှာထီးနန်းစိုက်နေတဲ့ သာလွန်မင်းတရားကြီးက စစ်ကိုင်းမှာ ရာဇမဏိဈာဋ္ဌအမည်ရတဲ့ ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီး တည်တော်မူပါတယ်။ တည်တော်မူပုံက သရေခေတ္တရာ ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးကောင်းမှုတော်ခြောက်ဆူထဲက သရမာစေတီပုံကိုအတုယူပြီး တည်တာပါ။ ပြီးတော့ စေတီရဲ့ အရှေ့ အနောက် တောင် မြောက်မှာလည်း ကျောင်းတိုက်ကြီးလေးတိုက်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီး ရဟန်းသံဃာတော်တွေကို သီတင်းသုံးစေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သာလွန်မင်းတရားကြီးက စေတီတော်ကြီးရေစက်မချသေးခင်မှာဘဲ နတ်ရွာစံခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖခင်ရဲ့အရိုက်အရာကို သားတော် မင်းရဲ့ရန္တမိတ်က (၁၀၁၀) ခုနှစ်မှာ ဆက်ခံခဲ့ပါတယ်။ ခမည်းတော်လက်ထက်မှာ မပြီးပြတ်သေးတဲ့ ကောင်းမှုအရပ်ရပ်ကို ပြီးပြတ်အောင် ဆက်ပြီးဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။

နန်းသက်ရည်ဇာတာ ပါမလာလို့လားမသိပါဘူး။ ၁၀၂၃-ခုနှစ်မှာ 'စစ်ကိုင်းသောတာပန်နတ်ကြီး (၉ဖ)ပါး ပြောင်းသွားတော့မည်'ဆိုတဲ့ ကောလဟာလတပေါင်တွေ ပေါ်လာပြီး မကြာမီမှာပဲ တရုတ်စစ်တွေရောက်လာပါတယ်။

ပြည်သူပြည်သားတွေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်၊ ရဟန်း သံဃာတော်တွေ ထိပါးပုတ်ခံရနဲ့ တိုင်းပြည်လည်း မငြိမ်မသက်ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ညီတော်ပြည်မင်းသားက တိုင်းသူပြည်သားတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ထီးနန်းကို သိမ်းယူလိုက်ပါတယ်။

နန်းတက်တက်ချင်းပဲ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိနဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ဆရာတော်တွေကိုပင့်ပြီး နန်းတော်ထဲမှာ ဆွမ်းကပ်ပါတယ်။ ဆွမ်းစားပြီးတော့ ဆရာတော်တွေက အနုမောဒနာတရားဟော၊ တရားဆုံးလို့ သာဓုခေါ်အပြီးမှာ ပြည်မင်းက 'တပည့်တော်သည် အလိုမရှိဘဲလျက် အမှုးအမတ်အမှုထမ်း သူရဲသူခက်တို့က ကျွန်တော်တို့ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ်လျှောက်ထား သောကြောင့် သံဃာအားကို ဘုရားမဆန်နိုင်ဆိုသကဲ့သို့ တပည့်တော် မင်းပြုရပါသည်'လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ တခြားဆရာတော်တွေက 'ကြံသော်လည်း ကံမရှိက မဖြစ်ရာ၊ မကြံသော်လည်း ကံကြီးကဖြစ်ရာသည်'လို့ အလိုက်အထိုက် ပြန်မိန့်ကြပါတယ်။ နန်းကျောင်းဆရာတော်ကတော့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ 'ငါတို့အရာမဟုတ်၊ ညီတော် နောင်တော်နှစ်ပါး ဟုတ်၊ မဟုတ် အောက်အဝိစိရောက်မှ ငြင်းခုံကြပါလေ'လို့ မိန့်တော်မူလိုက်ပါတယ်။

ဒီစကားကြားရတော့ ပြည်မင်းက နန်းကျောင်းဆရာတော်ကို ကျိတ်ပြီးကြည်ညိုနေပါတယ်။ နှုတ်ကလေး ဖွင့်ပြီး

www.burmeseclassic.com

မပြောပါဘူး။ 'ငါ့အတွက် အထူးကိုးကွယ်ရာတစ်ပါးပေပဲ' ဆိုပြီး ရင်ထဲကပဲ အာရုံပြုထားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ ကာလတုန်းက ဆရာတော်က မြောက်နန်းကျောင်းဆရာတော် ဆိုတဲ့ အမည်မတွင်သေးပါဘူး။ ဘွဲ့ရင်းဖြစ်တဲ့ အရှင်အဂ္ဂဓမ္မာလင်္ကာရဆိုတဲ့အမည်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

ပြည်မင်းဘိသိတ်ခံပြီးမကြာခင်မှာ ဇာတာတော် မသန့်ဆိုပြီး သက်ငယ်ယာယီနန်းဆောက်လုပ်ပြီးအဲဒီနန်းတော်မှာပဲ ဘုံသာဝတီသမုတ်ပြီး ခေတ္တစံနေပါတယ်။ သက်ငယ်ယာယီနန်းရဲ့ မြောက်နန်းဆောင်ကို မြောက်နန်းကျောင်းဆိုပြီး ဆောက်လုပ်ပါတယ်။ တောင်နန်းဆောင်ကို တောင်နန်းကျောင်းဆိုပြီး ဆောက်လုပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဟိုယခင် ရင်ထဲကကျိတ်ပြီးကြည်ညိုထားတဲ့ အရှင်အဂ္ဂဓမ္မာလင်္ကာရကို စစ်ကိုင်းအိမ်ရှေ့ကျောင်းကပင့်ပြီး မြောက်နန်းကျောင်းကို တင်လှူတော်မူပါတယ်။(တခြားကြည်ညိုရာဆရာတော်တစ်ပါးကိုလည်း တောင်နန်းကျောင်းကိုပင့်ပြီး တင်လှူပါတယ်။) ဒီအခါကျမှ နန်းကျောင်းဆရာတော်ဆိုတဲ့ အမည်တွင်သွားတာပါ။ ဆရာတော်က အဲဒီ မြောက်နန်းကျောင်းမှာပဲ ကျမ်းစာများစွာကိုရေးသွားခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကာလမှာတော့ မြောက်နန်းကျောင်းဆရာတော်အမည်ထက် 'နန်းကျောင်းဆရာတော်' ဆိုတဲ့ အမည်ပဲ တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ဒီနေ့ခေတ်အထိပါပဲ။

အဲဒီအချိန်အဲဒီကာလမှာပဲ နန်းကျောင်းဆရာတော်ရဲ့

တပည့် နန်းကျောင်းရံမှာနေတဲ့ အရှင်ဇိနာရာမကို အိမ်ရှေ့မင်းက တံတားဦးလယ်ပြင်အရပ်မှာ ကျောင်းဆောင်သစ်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပါတယ်။ နန်းကျောင်းဆရာတော်မှာ အရှင်ဂုဏာဂန္ဓဆိုတဲ့တပည့်တစ်ပါးလည်း ရှိနေပါသေးတယ်။ အရှင်ဂုဏာဂန္ဓက ချင်းတွင်းရွာဇာတိပါ။ အင်းဝမှာ စာသွားသင်ပြီး စာပေတတ်တော့ ဇာတိချင်းတွင်းရွာမှာပဲ ပြန်ပြီး ကျောင်းထိုင်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တောရွာဆိုတော့ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘရှားပါးပြီး ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ သီတင်းသုံးနေရပါတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ နန်းကျောင်းဆရာတော်ရဲ့တပည့် အရှင်ဂုဏာဂန္ဓ ချင်းတွင်းရွာမှာ ကျောင်းထိုင်နေတဲ့အချိန်၊ ချင်းတွင်းရွာက ငမောက်ဆိုသူဆီမှာ အမျက်ကျောက်ကောင်း ပတ္တမြားတစ်လုံးရှိကြောင်း သိရတော့ ဘုရင်ကတောင်းယူပါတယ်။ ဒီတော့ နန်းကျောင်းဆရာတော်က 'ချင်းတွင်းရွာမှာ အမျက်ကျောက်ကောင်းသာရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ပိဋကတ်အိုးတစ်လုံးလဲ အသုံးအဆောင်မရဘဲ ရှိနေတယ်'လို့ ဘုရင်ကို အမိန့်ရှိပါတယ်။ ပြည်ဘုရင်ကလည်း ဆရာတော့် စကားကြားတာနဲ့ အရှင်ဂုဏာဂန္ဓကို တံတားဦးမှာ မှန်စီကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပေးပါတယ်။

ပြည်ဘုရင်ရဲ့တောင်းပန်ချက်ကြောင့်ပဲ 'ရာဇဝင်ချပ်' ဆိုတဲ့ ကျမ်းကိုလည်း ပြုစုပါတယ်။ နောင်မှာတော့ 'မြောက်နန်းရာဇဝင်'ဆိုပြီး တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ နန်းကျောင်း

www.burmeseclassic.com

ဆရာတော်ဟာ ကျမ်းဂန်များစွာပြုစုရင်းနဲ့ တစ်ဖက်ကလည်း စာသင်သားများစွာကို စာပေပို့ချပေးပါတယ်။ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာကို ပွားများနေလေ့ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နန်းကျောင်းဆရာတော်က ပဋ္ဌင်းငယ်ဘဝမှာတောင်ဖိလာဆရာတော်ကြီးကို မီလိုက်ပါတယ်။တောင်ဖိလာဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရဟန်းပရိသတ်စုံတဲ့ပွဲတစ်ခုမှာ 'အဂ္ဂမဟာလင်္ကာရတို့လည်း ငါတို့မရှိလျှင် ကျမ်းဂန်တတ်ပြုချေတော့မည်'လို့ အပျော်အပါး မိန့်တော်မူတော့ နန်းကျောင်းဆရာတော်လောင်းက 'အရှင်ဘုရားတို့မရှိလျှင် တပည့်တော်တို့အပြင် ကျမ်းတတ်ပြုရမည့်သူမရှိပြီ။ တပည့်တော်တို့ပင် ကျမ်းတက်မဟုတ်ကုန်လော'လို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။ စကားသာဓကရှိခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြည်မင်းလက်ထက်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ကျမ်းဂန်တတ် ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ရဟန်းလူထွက်ဖြစ်တဲ့ သတိုးမင်းကြီး (အမတ်ကြီး)ဟာ မှူးမတ်အဆောင်အရွက် အခင်းအကျင်းတွေနဲ့ ကျောင်းကိုရောက်လာပါတယ်။တကယ်တော့ နန်းကျောင်းဆရာတော်ဟာလည်း ပြည်မင်းအမတ် နေမျိုးနော်ရထာရဲ့သားဖြစ်လို့ အမတ်အမျိုးအနွယ်ထဲကပါ။ သတိုးမင်းကြီးက ဆရာတော်နဲ့စကားတွေပြောရင်း ပြန်ခါနီး ကျတော့ သူ့ရဲ့အခင်းအကျင်းအဆွေအရံတွေကိုပြပြီး 'အရှင်ဘုရား လူသာဖြစ်ရင် ဤမျှလောက်သော စည်းစိမ်ကို

ရလိမ့်မည်'လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ နန်းကျောင်းဆရာတော်က –

'ဤမျှလောက်သောစည်းစိမ်သည် ငါတို့ ရေအိမ်တစ်ခါတက်ကိုမျှမတန်လေ၊ ရေအိမ်တစ်ခါတက်လျှင်ပင် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို များစွာပွားသည် မဟုတ်တုံလော'လို့ ပြန်မိန့်လိုက်ပါတယ်။ သာသနာမှာ ဒီနေ့အထိ ဥဒါန်းတွင်ရစ်ခဲ့တဲ့စကားတစ်ခွန်းပါ။

ဆရာတော်ဘိမန့်ကြားစကားကို တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ပြည်ဘုရင် ကြားသိရတော့ သူ့ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုလို့မဆုံးဖြစ်ပါသတဲ့။ 'ငါ့ဘဝမှာ ဒီလိုဆရာတော်မျိုးရှိပါလား' ဆိုပြီး အသက်ထက်ဆုံး ကြည်ညိုသွားပါသတဲ့။ နန်းကျောင်းဆရာတော်ရဲ့စကားတစ်ခွန်းဟာ ပြည်ဘုရင်အတွက်တွေးမိတိုင်း ကုသိုလ်ဓောတွေ စောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ဘဝမှာ ကုသိုလ်ဓောတွေစောဖြစ်ဖို့ ဝန်းကျင်ကောင်းတစ်ခုတော့ ရှိသင့်တာအမှန်ပါပဲ။

× × ×

ကျမ်းကိုး
(၁) သာသနာလင်္ကာရစာတမ်း(မဟာဓမ္မသဲကြီး)
(၂) သီလဝိသောဓနီ (တတိယ နံမော်ဆရာတော်)
(၃) နန်းကျောင်းဆရာတော်(ရဝေထွန်း)
ဉာဏ်လင်းဓမ္မစာပေ၊ စင်္ကာပူ-ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၁

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတို့ရဲ့
မြစ်ဖျား(၁၁)

စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ဖတ်ဖြစ်တဲ့ ထေရပ္ပတ္တိစာအုပ်တွေထဲမှာ စံကင်းဆရာတော်ရဲ့ ထေရပ္ပတ္တိစာအုပ်လည်း တစ်အုပ်အပါအဝင်ပါ။ ရေးသားပြုစုတဲ့ ဆရာတော် ဦးမာနိတသိရိနဲ့ဦးနန္ဒမာလာ ဘိဝံသတို့ကလည်း အရေးကောင်းပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်နဲ့နွယ်ရာနွယ်ရာတွေကိုတောင် ပေးဖတ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ စာအုပ်က ထေရပ္ပတ္တိစာအုပ်သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး။ သာသနာ့သမိုင်းကြောင်းနဲ့ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးကြောင်းတွေပါ ပူးတွဲပါနေပါတယ်။ ဘာသာရေး၊ သမိုင်းသုတေသီတွေအတွက် အဖိုးတန်စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ။ သာသနာ့နယ်ပယ်က ထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်တွေ၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်က ထင်ရှားတဲ့ခေါင်းဆောင်တွေ၊ စာပေနယ်က ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာတွေ၊ နိုင်ငံခြားက ခေါင်းဆောင်တွေ စသည်ဖြင့် နယ်ပယ်စုံက ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ၊

"ဥပမာ - ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရှိတယ်။
ဒီမြစ်ကြီးက ကုန်းပေါ်မှာနေတဲ့သူကို
ရေနစ်အောင်မလုပ်နိုင်ပါဘူး။
မြစ်ထဲဆင်းလာတဲ့လူကိုသာ
ရေနစ်စေနိုင်တယ်။
ဒီအတိုင်းပဲ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ
ရှိပေမယ့်လဲ အလုပ်ကောင်းလုပ်သူ၊
ကံကောင်းရှိသူကို ဘေးရန်အန္တရာယ်
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။"

(စံကင်းဆရာတော်)

www.burmeseclassic.com

ဂုဏ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့နွယ်ပြီး စံကင်းဆရာတော်မိန့်ခဲ့တဲ့ဩဝါဒ တွေဟာ တစ်သက်တာ အမှတ်ရစရာတွေပါ။ အဲဒီအထဲက အချို့လောက်ကို ရွှေစကားအဖြစ် ဖော်ပြပါရစေ။

စံကင်းဆရာတော်ဆိုတာ နဝမမြောက် ရွှေကျင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ပါ။ ရွှေကျင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်တွေဟာ သက်တော်ရှည်ကြတယ်လို့ အများပြောကြတဲ့အတိုင်း စံကင်းဆရာတော်ဟာလည်း သက်တော် (၁၀၂)နှစ်အထိ သက်တော်ရှည်ခဲ့ပါတယ်။ သက်တော်ရှည်သလို အသိဉာဏ်လည်းရှည်တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ဆရာတော့် ထေရပွတ္တိစာအုပ် ဖတ်လို့ဆုံးသာသွားတယ် အသိဉာဏ်မဲ့တဲ့ အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ အတွေးအခေါ်မျိုး တစ်စက်မှ မတွေ့ရပါဘူး။ အမည်ဗျူဟာနဲ့လိုက်အောင် စံကင်းဆရာတော်လို့သာ ခေါ်နေကြတာ စံကင်းရွာဇာတိမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာတော့်ဇာတိက စစ်ကိုင်းတိုင်း လင်းယဉ်ရွာပါ။ စံကင်းဆရာတော်လို့ အမည်တွင်ရခြင်းကတော့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့အမိန့်အရ ဓနုဖြူမြို့နယ်စံကင်းရွာကို သွားပြီး သီတင်းသုံးခဲ့လို့ စံကင်းဆရာတော်ရယ်လို့ အမည်တွင်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ဆရာတော်က အသက် ၁၅– နှစ်အရွယ်မှာ သီပေါမင်းပါတော်မူပုံမြင်ကွင်းကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ခဲ့ရသူပါ။ ဒါတွေကတော့ စံကင်းဆရာတော်ရဲ့ဘဝကောက်ကြောင်းအကျဉ်းကို အရင်ပြောပြထားတာပါ။

ဟိုဘက်ကာလဆရာတော်တွေကို ဘွဲ့တံဆိပ်

ဆက်ကပ်တာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့နဲ့ အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရုဆိုတဲ့ ဘွဲ့နှစ်မျိုးပဲ ဆက်ကပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆက်ကပ်ခံရသူအပါးအရေအတွက်လည်း အလွန်နည်းပါတယ်။ သမ္မတအိမ်တော်မှာ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲကိုယ်တိုင် ဆက်ကပ်တာဆိုတော့ တစ်ဘွဲ့ဆို ဆိုသလောက် ရဟန်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ် အလွန်တန်ဖိုးထားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်နယ်ကိုယ့်ဒေသက ဆရာတော်တစ်ပါးပါးဘွဲ့ရပြီဆိုရင် ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်ပြီး ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲ ပူဇော်ပွဲတွေလုပ်ကြတာ တော်တော်နဲ့မပြီးနိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

(၁၉၅၃)ခုနှစ်မှာ စံကင်းဆရာတော် အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရုဘွဲ့ ရမယ့်အကြောင်း သတင်းရောက်လာပါတယ်။ ဆရာတော်ကို အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရုဘွဲ့ကပ်ဖို့ အဆိုပြုသူမှာ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲကိုယ်တိုင်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရုဘွဲ့ခံယူမယ့်ဆရာတော်ဟာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ ရရှိပြီးဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့မူ ရှိပါတယ်။ စံကင်းဆရာတော်က အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ မရသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် မူအရ ဘွဲ့ပေးဖို့ခက်နေပြန်ပါတယ်။ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲနဲ့ သာသနာရေးဝန်ကြီးတို့ တိုင်ပင်ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြသလဲဆိုတော့ 'စံကင်းဆရာတော်ဆိုတာ ရွှေကျင်သာသနာပိုင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ ကပ်မထားပေမယ့် ဆက်ကပ်ထားသလို ပဉ္ဇာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆက်ကပ်သင့်တယ်'ဆိုပြီး ဘွဲ့တံဆိပ်

www.burmeseclassic.com

ဆက်ကပ်ဖို့ အတည်ပြုလိုက်ပါတယ်။ ဆရာတော့်ဆီကို လည်း ဘွဲ့တံဆိပ်ဆက်ကပ်ခဲ့ယူဖို့ လေယာဉ်လက်မှတ် (၄) စောင်ကို တစ်ခါတည်း ပို့ပေးလိုက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အဘိဓဇပူဇော်ပွဲမှာ ဒကာ ဒကာမတွေ လှူဒါန်းကြတာ အချိန်တော်တော်လေးကြာသွားပါတယ်။ လှူဒါန်းမှုတွေ ပြီးသွားမှ နားနေခန်းမှာပြန်ပြီး အနားယူရပါတယ်။ ဒီလို အနားယူနေချိန်မှာ ရန်ကုန်ကျောင်းတော်ရာ သုံးထပ်ဆရာတော် ဦးသီလကွန္ဒ အနားရောက်လာပြီး ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ အာလွှာပ သလွှာပစကားတွေပြောကြရင်း 'ရန်ကုန်မှာ ဆရာတော်ဘုရားကို အခုလို အများကသိလာကြ ကြည်ညိုလာကြတာ တပည့်တော်တို့ဂိုဏ်းကြီးလည်း ပိုပြီး အရောင်ထွက်လာနိုင်ပါတယ်ဘုရား' လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော်က-

'သုံးထပ်ရယ် ကိုယ့်ဘုန်းဟုတ်မထင်ပါဘူး၊ ဂိုဏ်းဘုန်းပါ၊ ဂိုဏ်းကပေးတဲ့ တံဆိပ်ပါ၊ ဂိုဏ်းကပေးတဲ့ ဂုဏ်ထူး၊ ဂိုဏ်းကနိုင်းတဲ့တာဝန်၊ ဂိုဏ်းကပို့လို့ အခုရန်ကုန်ရောက်လာရတာပါ၊ သုံးထပ်ဆရာတော် မကြားဖူးဘူးလား၊ အညာဆီမှာ ကလေးတွေ ထန်းပလပ်ကို မြင်းသဏ္ဌာန်လုပ်ပြီး စီးကြတာလေ၊ မြင်းပြေးလေ ပင်းပန်းလေ၊ ဘုန်းကြီးတယ်ဆိုတာ ထန်းပလပ်မြင်း စီးရတာလိုပါပဲ၊ ဘုန်းကြီးလေ ဝင်ပန်းလေပေါ့'လို့ ပြန်မိန့်တော်မူပါတယ်။

'ဘုန်းကြီးတယ်ဆိုတာ ထန်းပလပ်မြင်းစီးရတာလိုပါပဲ'

ဆိုတဲ့စကားဟာ ဆရာတော်ရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှုတ်သွင်းမှန်မှန်နဲ့ အတွေးမှန်မှန်သုံးသပ်ပြတဲ့စကားပါ။ ဒီစကားဟာ အလွန်အတုယူစရာ သတိထားစရာပါ။ ဒီစကားကို သုံးထပ်ဆရာတော်က သဘောကျလွန်းလို့ အခွင့်သင့်တိုင်း တပည့်တွေကို ပြန်ပြန်ပြောပြလေ့ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲနဲ့အဖွဲ့ဟာ မန္တလေးရောက်တိုင်း ဆရာတော်ကို ဝင်ဝင်ဖူးလေ့ရှိပါတယ်။ ၁၃၂၃-ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁၅-ရက်နေ့ညနေ ၄-နာရီမထိုးမီ ၁၅-မိနစ်လောက်အလိုမှာ သာသနာရေးဝန်ကြီးဦးဘစောနဲ့ လူထုဦးလှတို့ ဦးစွာရောက်လာပြီး သတင်းပို့ပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲနဲ့အဖွဲ့ ရောက်လာကြပါတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲက ဆရာတော်ကို စကားစဆိုပါတယ်။

'ဆရာတော်ဘုရားကြီး နေကောင်းပါရဲ့လား'

'အင်း-ကောင်းပါရဲ့။ အခု ၉၂-နှစ်ထဲ ရောက်လာပြီ။ ဆရာဝန်မခေါ်ရဘူး။ နှတ်တော်လက ၉၂-နှစ်ထဲ ရောက်လာတာ၊ စားနေကျဆေးများလည်း စားနေတယ်'

'ဗီတာမင်ဆေးများဟာ အဖျားရောဂါတို့ ဘာတို့ မဖြစ်အောင် ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒါ ဘုဉ်းပေးရင် သင့်တော်ပါတယ် ဘုရား'

'အဲဒီ ဗီတာမင်ဆေးလည်း တစ်နေ့ ၂-လုံးစားပါရဲ့။ ကဲ စိတ် ဥတု အာဟာရ လေးမျိုးအနက် ကဲဟောင်းကို

www.burmeseclassic.com

မပြုပြင်နိုင်ပေမယ့် ကဲသစ်ကိုတော့ ပြုပြင်ကြရတယ်။ စိတ်လည်း ထို့အတူပဲ ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်တွေ အသက်ကြီးလာတော့ ကောင်းအောင်ပြုပြင်နိုင်တယ်။ ဥတု အာဟာရတို့က ပိုထင်ရှားတယ်။ ဒကာကြီးတို့ ကိစ္စအမျိုးမျိုးဆောင်ရွက်နေနိုင်တာ ကျန်းမာလို့ဖြစ်မှာပေါ့။

တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ကဲတရားဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူအောင်စီမံထားတယ်။ တူတဲ့နေရာတူပေမယ့် မတူတဲ့အရာတွေကလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက (ကမ္ဘဏ္ဍသုတ္တ ဝိဘင်္ဂတိ)လို့ ဟောတော်မူတာပဲ။ မိမိကိုယ်ကို မကောင်းအောင်လုပ်တာဘယ်သူလဲ၊ မိမိအလုပ်ကိစ္စ မိမိကဲပဲ။ ဘေးရန်အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် ဘယ်သူလုပ်သလဲ မိမိကဲလုပ်တာပဲ။ ဥပမာ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရှိတယ်။ ဒီမြစ်ကြီးက ကုန်းပေါ်မှာနေတဲ့လူကို ရေနစ်အောင်မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ မြစ်ထဲဆင်းတဲ့လူကိုသာ ရေနစ်စေနိုင်တယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေရှိပေမယ့်လည်း အလုပ်ကောင်းလုပ်သူ၊ ကဲကောင်းရှိသူကို ဘေးရန်အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မကောင်းကျိုးကိုဖြစ်စေတတ်တဲ့ မိမိရဲ့ကဲညံ့ကဲယုတ်ကိုသာ ကြောက်စရာလိုတယ်။ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေကို ကြောက်စရာမလိုဘူး'

'ဗြိုဟ်တွေပူးတာနဲ့ ဘေးဥပဒ်ဖြစ်ပါသလားဘုရား'

'ဗြိုဟ်တွေပူးပူး မပူးပူး ဇာတိ ဇရာ မရဏာစတဲ့ သံသရာ

ဘေးရန်တွေ သတ္တဝါတိုင်း တွေ့နေကြရတယ်။ သံသရာကျင်လည်ခိုက်မှာ မကောင်းကဲပါလာလို့ ကပ်ကြီးသုံးပါးတွေ့ကြရ သံသရာဒုက္ခ ခံကြရတယ်'

'ဗြိုဟ်ကြီးရှစ်လုံးပူးတာနဲ့ သတ္တဝါတွေ ဘေးဥပဒ်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မှန်ပါသလားဘုရား'

'ခုနကပြောခဲ့တဲ့အဓိပ္ပါယ်ပါပဲ။ ဘေးရန်တွေက မိမိမှာလာဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့မကောင်းတဲ့စိတ်ကြောင့် မကောင်းတဲ့အကျိုးတွေဖြစ်ကြရတာ။ အမှန်ကတော့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ပါပဲ။ အတိတ်နိမိတ်ဆိုတာကတော့ တစ်ခါတစ်ရံရှိတတ်ပါရဲ့။ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ရှိပေမယ့် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှလာမခေါ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့မကောင်းတဲ့စိတ်ကသာ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ရှိရာကို ခေါ်သွားနိုင်တယ်'

ဆရာတော်နဲ့ နိဒ်ဒံတော်အကြီးအကဲတို့ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေထဲကစကားတချို့ပါ။ တခြား ဘာသာရေး သာသနာရေးတိုင်းပြည်အရေးတွေကိုပြောပြီး ပြန်သွားကြပါတယ်။

ဆရာတော်အကြောင်းရေးရင် မဖြစ်မနေပါရမယ့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ဆရာတော်ဇာတာကြည့်ပြီး အာယုဒသာဖြတ်ကြတာပါ။ မန္တလေးက ဗေဒင်ကျော်ပညာရှိကြီးတွေ အောက်ပါအတိုင်းဖြတ်ကြပါတယ်။

ညောင်ကန်နည်းအရ (၉၇)နှစ်၊ (၅)လ၊ (၂၅)ရက်၊ (၉)နာရီ။

www.burmeseclassic.com

ငွေချိုနည်းအရ (၉၇)နှစ်၊ (၇)လ၊ (၁၃)ရက်၊ (၈)နာရီ။
အပရေဝါဒအရ (၁၀၅)နှစ်၊ (၅)လ၊ (၂၅)ရက်၊ (၉)နာရီ။

ဒီလိုနဲ့ ဆရာတော် သက်တော်(၉၇)နှစ်ကျော်သွားပြီး အထက်နည်းတွေလွဲသွားချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီးက ဒီသတင်းကြားတော့–

'သူတို့က ငယ်ငယ်တုန်းကဓောတာကိုကြည့်ပြီးဟောကြတာကိုး၊ တို့က ငယ်ငယ်တုန်းကလိုမှမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အခု လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကြည့်ပြီးဟောမှ မှန်တော့မပေါ့'လို့ မိန့်တော်မူ' ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗေဒင်သုံးနည်းလုံး လွဲသွားခဲ့ပါတယ်။ နီးစပ်မှုတောင်မရှိခဲ့ပါဘူး။ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာတော်က သက်တော် (၁၀၂)နှစ်မှာ ပျံလွန်တော်မူသွားလို့ပါ။ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်းလည်းရင်းနှီး၊ ဗေဒင်လည်းကျွမ်းကျင်တဲ့ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကိုမေးကြည့်တော့ သီလသမာဓိ ပညာ စရဏတွေနဲ့ပြည့်စုံနေတဲ့ဘုန်းကြီးကို ဗေဒင်ဟောရင် မှန်ဖို့ခဲယဉ်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ တကယ်တော့ ဆရာတော်ဖြစ်စဉ်ဟာ နှောင်းလူတွေအတွက် အသိပွားစရာနဲ့ သတိထားစရာတွေ ကောင်းလှတယ်လို့ပဲ ဆိုလိုက် ပါရစေတော့။

* * *

<u>ကျမ်းကိုး</u>

(၁) စံကင်းဆရာတော် ထေရပ္ပတ္တိ
(ဦးမာနိတသိရိ၊ ဦးနန္ဒမာလာဘိဝံသ)
သုရဇ္ဈ ၊ ၈ပြို–၂၀၀၁

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတို့ရဲ့
မြစ်ဖျား(၁၂)

ရှေးရှေးကျမ်းစာတွေမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းတချို့ ရှိတတ်ပါတယ်။ အတုယူစရာ အားကျစရာ ကြည်ညိုစရာတွေပေါ့။ အခုပြောပြချင်တဲ့ ကျမ်းတစ်ကျမ်းရဲ့သမိုင်းကြောင်းကတော့ အင်းဝခေတ်မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ ကျမ်းတစ်ကျမ်းအကြောင်းပါ။ ကျမ်းပြုစုသူက အရှင်မဟာအရိယဝံသမထေရ်၊ ကျမ်းစာအမည်က မဏိသာရမဉ္ဇူသာဋ္ဌီကာ ဆိုတဲ့ကျမ်းပါ။ တကယ်ဆို ကျမ်းစာရေးသားမှုအားကောင်းခဲ့တဲ့ အင်းဝခေတ်မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ စာတတ်ရဟန်းတော်တစ်ပါးအနေနဲ့ ကျမ်းစာရေးဖြစ်တာ သိပ်တော့မထူးခြားလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထူးခြားတာက ကျမ်းစာဖြစ်ပေါ်လာပုံသမိုင်းကြောင်းပါ။ အဲဒီသမိုင်းကြောင်းလေးကို ပြောပြချင်လို့ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျားကဖွာမှာ ထည့်လိုက်ရတာပါ။

အရှင်အရိယဝံသက ပင်းယမြို့ စကားကျောင်းမှာ စာသင်နေပါတယ်။ စာသယ်လောက်အထိ နွှတ်တက် အာဂုံ

www.burmeseclassic.com

ဆောင်နိုင်ပြီလဲဆိုရင် မိန်းမကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ရွက်ခန့် လောက် ပါဠိကျမ်းဂန်တွေကို အာဂုံဆောင်နိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရှင်အရိယဝံသက ကိုယ့်ကိုယ်ကို 'စာတတ်သည် ကျမ်းဂန်တတ်သည်' ဆိုတဲ့သဘောကို မသိသေးဘူးလို့ ခံယူထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် စစ်ကိုင်းမှာရှိတဲ့ ဆရာတော်တွေဆီနည်းသွားခဲ့ဦးမယ်ဆိုပြီး စစ်ကိုင်းဘက်ကို ကူးခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန် စစ်ကိုင်ပုညရှင်စေတီမြောက်ဘက်မှာ စာအလွန်တတ်တဲ့ ရေငုံဘုန်းကြီးတစ်ပါး ထင်ရှားနေတဲ့အချိန်ပါ။ လိုလိုရာရာ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားစကားတွေမပြောချင်လို့ ရေငုံနေလေ့ရှိတာကြောင့် 'ရေငုံဘုန်းကြီး'လို့ အမည်တွင်နေတာပါ။ အရှင်အရိယဝံသက စစ်ကိုင်းရောက်တာနဲ့ ရေငုံဘုန်းကြီးဆီကို စာဝါတောင်းမယ်ဆိုပြီး သွားပါတယ်။ ရေငုံဘုန်းကြီးဆီရောက်တော့ အရှင်အရိယဝံသက ရေငုံဘုန်းကြီးနဲ့ ဘေးတိုက်နေရာလောက်ကထိုင်ပြီး ဦးချလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရေငုံဘုန်းကြီးက ကိုယ့်စာပဲ ကိုယ်ကြည့်နေပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသ အနားရောက်နေတာကို သတိမပြုမိပါဘူး။ ဒါကြောင့် အရှင်အရိယဝံသလည်း ကိုယ့်သားရေနွယ်လေးအသာခေါက်ပြီး ပြန်ခဲ့ ရပါတယ်။ ဒုတိယရက် ထပ်သွားပြန်ပါတယ်။ ရေငုံဘုန်းကြီးက ပထမရက်အတိုင်း ကိုယ့်စာပဲကိုယ်ကြည့်နေလို့ ရှေးနည်းအတူပဲ ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။ တတိယရက်မှာလည်း အရှင်အရိယဝံသက

ဇွဲမလျော့သေးဘဲ ထပ်သွားပါတယ်။ ရေငုံ ဘုန်းကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စာပဲကြည့်နေပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသကလည်း ရေငုံဘုန်းကြီးအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဒီနေ့ တစ်နေ့တာလက်လျှော့တဲ့အနေနဲ့ သားရေနွယ်အခင်းကို ခေါက်လိုက်တာ အမှတ်တမဲ့ အသံထွက်သွားပါတယ်။ အသံထွက်သွားတော့မှ ရေငုံဘုန်းကြီးကအရှင်အရိယဝံသကို သတိထားမိသွားပါတယ်။ ဒီတော့မှ ငုံထားတဲ့ရေကိုထွေးပြီး မေးပါတယ်။

'ငါ့ရှင် ဘာကိစ္စတုန်း'

'တပည့်တော် ဆရာတော်ဘုရားထံရောက်သည်မှာ ယနေ့နှင့်ဆို သုံးရက်မြောက်ပါဘုရား၊ တပည့်တော် ဆရာတော်ဘုရားထံ စာဝါတောင်းချင်လို့ပါဘုရား'

'ငါ့ရှင် ဘာကျမ်းဂန်တွေ လေ့ကျင့်ဖူးပါသလဲ'

'တပည့်တော် မသင်ကြား မလေ့ကျင့်ဖူးသောကျမ်းဂန် မရှိပါဘုရား၊ ဒါပေသိ "စာတတ်သည် ကျမ်းဂန်တတ်သည်" ဆိုသည့်သဘောကိုမသိသေး၍ ဆရာတော်ဘုရားထံ စာဝါတောင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်ဘုရား'

'ငါ့မှာ တစ်နေ့ စာဝါသုံးဝါပို့ချပေးရသည်။ မွန်းတိမ်းလျှင် ပုညရှင်စေတီတက်ပြီး တံမြက်ဝတ်လည်း ပြုရသေးသည်။ မအားလပ်ပါ။ သို့သော်လည်း စာတတ်မှန်းမသိဆိုသည်ကို ငါ့ထံ၌သိစေရမည်။ တံမြက်ဝတ်ပျက်ပါစေဘုရား ဦးကာလက်သန်းကို ပို့ချပေးမည်။'

www.burmeseclassic.com

အရှင်အရိယဝံသလည်း ရေငုံဘုန်းကြီးဆီက စာတက်ခွင့်ပြုလိုက်တာနဲ့ 'မှန်ပါ့ဘုရား'လို့ဝန်ခံလိုက်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ **ဦးကာလက်သန်း** ဆိုတဲ့ ကျမ်းအကြောင်းနည်းနည်းပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ သီဟိုဠ်ကျွန်း ဝဠဂါမဏိမင်းကြီးလက်ထက်မှာ အရှင်အနုရဒ္ဓါမထေရ်က အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟဆိုတဲ့သဂြိဟ်ကျမ်းကို စီရင်ပါတယ်။ယခုခေတ်စာသင်သားတွေသင်နေရတဲ့ သဂြိဟ်ကျမ်းပါ။ လက်သန်းအဋ္ဌကထာလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီ သဂြိဟ်ကျမ်းရဲ့အဖွင့်ဖြစ်တဲ့ အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိနီဋီကာကျမ်းကို သီဟိုဠ်ကျွန်းအရှင်သုမင်္ဂလသာမိက စီရင်ပါတယ်။ ဒီကျမ်းကို ဦးကာလက်သန်းလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ ဒီကျမ်းကလည်း ဒီနေ့ခေတ်စာသင်သားတွေ သင်ကြားပို့ချနေရတဲ့ကျမ်းပါ။ ရေငုံဘုန်းကြီးက အရှင်အရိယဝံသကို အဲဒီ ဦးကာလက်သန်းဆိုတဲ့ အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိနီဋီကာကျမ်းကို သင်စေတာပါ။

အရှင်အရိယဝံသက အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိနီဋီကာကျမ်းကို ရေငုံဘုန်းကြီးဆီမှာ သုံးရက်တိတိသင်ပါတယ်။ သုံးရက်သင်ပြီးသွားတော့ အရှင်အရိယဝံသက သင်ပြီးသားတွေကို ပြန်လည်လေ့ကျက်နေတဲ့အတွက် ရေငုံဘုန်းကြီးဆီ သုံးရက်မသွားဘဲ နေနေလိုက်ပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသက ရေငုံဘုန်းကြီးရဲ့ ပို့ချချက်နဲ့ ဦးကာကို တိုက်ဆိုင်လေ့ကျက်လိုက်တော့ ရှင်းခနဲ လင်းခနဲနဲ့ စာတတ်သည်ဆိုတဲ့သဘောကို သိသွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် 'ဦးကာနယ်ကျော်

ရော၊ ဦးကာနယ်ကျော်ရော' ဆိုပြီး ဥဒါန်းကျူးပါတယ်။ အဲဒီဥဒါန်းစကားကိုအစွဲပြုပြီး ဦးကာကျော်လို့ တွင်ခဲ့တာလည်းဒီနေ့အထိပါပဲ။ ဒီဘက်မှာသာ အရှင်အရိယဝံသက ဥဒါန်းကျူးနေတာ ဟိုဘက်မှာတော့ ရေငုံဘုန်းကြီးက အရှင်အရိယဝံသမလာလို့ မကျန်းမမာဖြစ်လို့လားဆိုပြီး စိုးရိမ်နေတာပါ။ ဒါကြောင့် ရဟန်းငယ်တစ်ပါးကိုလွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အရှင်အရိယဝံသကလည်း စာတတ်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ရေငုံဘုန်းကြီးကိုလျှောက်ဖို့အလာ လမ်းမှာ ရဟန်းငယ်နဲ့ဆုံပါတယ်။ အကျိုးအကြောင်းအပြန်အလှန်ပြောကြပြီး ရဟန်းငယ်နဲ့အတူ ရေငုံဘုန်းကြီးဆီလာခဲ့ကြပါတယ်။ ရေငုံဘုန်းကြီးက သူ့ဆီရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ 'ဘာကြောင့်မလာသလဲ'ဆိုတာ ဦးစွာစမေးပါတယ်။ ဒီတော့ အရှင်အရိယဝံသက 'ဆရာတော်သင်ပေးသောနည်းကို အမှီပြုပြီး အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိနီဋီကာနည်းကို သိပါပြီဘုရား၊ ဆရာတော်ကျေးဇူးကြောင့် စာတတ်တဲ့သဘောကို သိပါပြီ'လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။ ရေငုံဘုန်းကြီးကလည်းတော်တော်လေး ကျေနပ်အားရသွားပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသရဲ့ စာပေအရည်အချင်းကိုလည်း တစ်ခါတည်းနားလည်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် 'ငါ့ရှင်သည် အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိနီကျမ်းကို အမှီပြုပြီး ကျန်းဂန်အရာ၌ လိမ္မာတတ်မြောက်ခဲ့ပေတယ်။ ငါ့ရှင်တတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ကျမ်းရဲ့အဖွင့်ကိုရေးပြီး ကျေးဇူးဆပ်တော့'လို့မိန့်တော်မူပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

အရှင်အရိယဝံသကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ လက်ခံလိုက်ပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသက အဖွင့်ကျမ်းကို လူသံငှက်သံမကြားတဲ့ တိတ်ဆိတ်တဲ့ညဉ့်အချိန်မှာပဲရေးပါတယ်။ နေ့ပိုင်းမှာ လုံးဝမရေးပါဘူး။ ပြီးတော့ တစ်ခုထူးခြားတာကလပြည့်၊ လကွယ်၊ (၈)ရက်ဥပုသ်နေ့တိုင်း စီရင်ရေးသားပြီး သမ္မကို ပညာရှင်စေတီရင်ပြင်မှာ သံဃာတော်တွေကို စုဝေးစေပြီး ဖတ်ကြားပါတယ်။ အမှားပါရင်ထောက်ပြဖို့လည်း တစ်ခါတည်း မှာထားပါတယ်။ အင်းဝခေတ်ရဲ့စာတမ်းဖတ်ပွဲတစ်ခုလို့ဆိုရင်လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ပုဂံသားရဟန်းတော်တစ်ပါးဘုရားဖူးလာတာနဲ့ကြုံပါတယ်။ ပုဂံသားရဟန်းကလည်း အခွင့်ကြုံနေတာနဲ့ အစွန့်တစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး နာယူပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသ စာတမ်းဖတ်နေစဉ်မှာပဲ ပုဂံသားရဟန်းက 'အေးအေး' ဆိုပြီး နှစ်ကြိမ် အသံပြုလိုက်ပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသကလည်း အသံပြုတဲ့နေရာကို ကညစ်နဲ့ မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ စာတမ်းဖတ်ပြီးတော့ အသံပြုသူရဟန်းရဲ့ တည်းခိုနေရပ်ကိုလည်း မေးထားလိုက်ပါတယ်။ ကျောင်းပြန်ရောက်လို့ အသံပြုထားတဲ့နှစ်နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်နေရာက ဝါကျနှစ်ခုထပ်နေပြီး တစ်နေရာမှာတော့ ဣန္ဒံလို့ ပုလ္လိင်ဆိုရမှာကို ဣဒံ ဂန္ဆံလို့ နပုလ္လိင်နဲ့ရေးထားတဲ့ အမှားနှစ်ချက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသက ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ အမှားပြသူ ပုဂံသားရဟန်းကို အပင့်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ပုဂံသားရဟန်း

ကျောင်းရောက်တော့ 'ငါ့ရှင် ငါသည် ဤကျမ်းကို သာမညပြုသည်မဟုတ်၊ လူသံငှက်သံစဲတဲ့ ညဉ့်အချိန်မှာ ပုရပိုက်ကို ဖွင့်ပြီးရေးတယ်၊ မနက်လူသံငှက်သံကြားမှ ပုရပိုက်ကို အုပ်ဖြစ်တယ်။ ထိုသို့အားထုတ်ထားပါလျက် 'အေး အေး' လို့ အဆိုခံရသေးတယ်'လို့ မိန့်ပါတယ်။ ဒီတော့ ပုဂံသားရဟန်းတော်ကလည်း 'အရှင်ဘုရား ပြုစုသောကျမ်းမှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပါ။ လူတစ်ယောက် ကျောက်စရစ်ခဲတွေ လက်နဲ့ဆုပ်ပြီး တိုက်နံ့ရံကို ပစ်လိုက်တဲ့အခါ တစ်ခဲမကျန် တိုက်နံ့ရံကိုအကုန်မှန်သလို အရှင်ဘုရား မိန့်ဆိုသောစကားများမှာ အလို ရှိအပ်သော အနက်အဓိပ္ပါယ်သို့ ချည်းရောက်ပါပေတယ်။ ဝါကျတစ်ချက်ထပ်တာနဲ့ အခွဲတစ်ချက်လွဲတာကိုသာ 'အေး အေး' လို့ ဆိုမိလိုက်တာပါဘုရား'လို့ ပြန်လျှောက်ပြပါတယ်။

အရှင်အရိယဝံသက အပြစ်ထောက်ပြသူ ပုဂံသားရဟန်းတော်ကို ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကျေးဇူးကို ဘာနဲ့ပူဇော်ရမလဲလို့ ဘေးဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မိမိရဲ့ ဒုကုဋ္ဌသင်္ကန်းကြီးကို သွားတွေ့ပါတယ်။ ဒီအတိုင်းလှူလိုက်ရင် ပုဂံသားရဟန်းငယ် အလှူမခံဝံ့မှာစိုးလို့ ဘယ်လိုပြောလှူသလဲဆိုတော့ **'ဤသင်္ကန်းသည်ငါ့ရှင်ကို ပူဇော်သည်မဟုတ်၊ ငါ့ရှင်ရဲ့ဂုဏ်ကိုသာပူဇော်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်'** လို့ ပြောလှူပါတယ်။

အရှင်အရိယဝံသက ဒါနဲ့တင်ပူဇော်တာမဟုတ်ပါဘူး။

www.burmeseclassic.com

နောင်အခါမှာ ဘုရင်မင်းခေါင်ကိုအကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကိုလည်း အလျှုခံစေခဲ့တယ်လို့ စာမှာဆိုပါတယ်။ ဒီအပြုအမူက အတုခိုးစရာနဲ့ နည်းယူစရာပါ။ သာသနာ့သမိုင်းမှာ ယနေ့ထက်တိုင် ပြောစမှတ်ပြုနေရတဲ့ အပြုအမူပါ။ ပြီးတော့ ဤအရှင်အရိယဝံသက သူ့ရဲ့ကျမ်းကို မဏိသာရမဉ္ဇူသာဠီကာလို့ အမည်တပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကြုံတုန်း ဓမ္မသမိုင်းတစ်ခုကိုလည်း ထည့်ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ တစ်ခါမှာ ဘုရင်မင်းခေါင် ဆရာတော် အရှင်အရိယဝံသကျောင်းကို ရောက်လာပါတယ်။ တရားဟောပြီးပြန်ခါနီးမှာ ဆရာတော်က 'စစ်ကိုင်းယာဉ်ခွန်ကို ချမ်းသာပါစေ'လို့ အလျှုခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်မင်းခေါင်က မလျှုပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ လေ့တော်စီးအပြန် မြစ်လယ်ခေါင်မှာ တက်မကိုမိကျောင်းကို ကံထားလို့ ရွှေဆက်မသွားနိုင်ဘဲဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ 'ယာဉ်ခွန်ကို လျှုပါတယ်'လို့ အော်လိုက်မှ မိကျောင်းကလွှတ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ လုပ်သင့်တာကိုလုပ်ပြီး၊ ပြောသင့်တာကိုပြောတာ တရားပြည့်သူတွေရဲ့ ဓမ္မတာတစ်ခုပါ။ မမေ့ကောင်းတဲ့ အင်းဝခေတ်ရဲ့ အပြုအမူပါပဲ။

ကျမ်းကိုး

(၁) သာသနာလင်္ကာရစာတမ်း (မဟာဓမ္မသင်္ကြံ)

(၂) သာသနဗဟုသုတဖွဲ့ကာသနိ (ဘုရားဖြူဆရာတော်)

[သူရဇ္ဈ မေ ၂၀၀၁]

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတိုရဲ့
မြစ်ဖျား(၁၃)

လူသားတစ်ယောက် လောကကြီးထဲရောက်လာရင် သူ့ရဲ့ အချိန်တိုင်း နေရာတိုင်းမှာ လောကတာဝန်တွေက အသင့်ရှိနေပြီးသားပါ။ အသင့်ရှိနေပြီးသား လောကတာဝန်တွေကို အဲဒီလူသားအနေနဲ့ပြုမယ်ဆိုရင်လည်း ပြုလို့ရပါတယ်။ မပြုဘဲနေမယ်ဆိုရင်လည်း နေနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါက ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးပါ။ ဥပမာ အများသောက်တဲ့ ရေအိုးနားမှာ ခွဲသလိပ်တွေ့တယ်ဆိုပါတော့။ တွေ့တဲ့သူက သန့်ရှင်းသွားရမှာပါပဲ။ အများနဲ့သက်ဆိုင်နေတဲ့အလုပ်မှန်သမျှ ဘယ်ဟာမှ မသေးငယ်ပါဘူး။ အားလုံးကြီးကျယ်တာချည်းပါပဲ။ ကိုယ့်ရှေ့မှာတွေ့ရတဲ့ လောကတာဝန်ဟာ ကိုယ့်တာဝန်ပါပဲ။ လူဆိုတာ ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ အသုံးတည့်အောင်နေဖို့ လိုပါတယ်။ အသုံးတည့်နေရုံ တန်ဘိုးရှိနေတာပါပဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်တော့

"ဩော် ... မင်းက မဟုတ်ရင်မခံချင်ဘဲကိုး၊
အဲသလိုဆိုရင် မင်းတစ်သက်လုံး
တစ်လောကလုံးနဲ့
ငြင်းခုံခိုက်ရန်ဖြစ်နေပေရော့၊
ဒီလောကကြီးက
ဟုတ်တဲ့လောကကြီးမှမဟုတ်ဘဲ၊
မဟုတ်တဲ့လောကကြီးပဲကွယ်။
ဟုတ် ဟုတ်၊ မဟုတ် ဟုတ် သည်းခံမှပေါ့!"

(မနိုးရိုမိအာဂုဏော်)

www.burmeseclassic.com

တစ်ကွက်ချန်စဉ်းစားတတ်တယ်လို့ လောကပြောစဉ်ရှိပေမယ့် တကယ့်လူကတော့ ကိစ္စတိုင်းမှာ သူများအတွက် တစ်ကွက်ချန်စဉ်းစားပေးတတ်တာ သူတို့ရဲ့ ဗီဇဓမ္မာတာပဲလေ။

ဒါပေမယ့် သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုဆိုတာရှိစမြဲဆိုတဲ့အတိုင်း လောကကြီးက ကာလအတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ သတိရနေသင့်တဲ့သူကို သတိရနေကြပါလိမ့်မယ်။ မေ့သင့်တဲ့သူကို မေ့လိုက်ကြပါလိမ့်မယ်။ လောကကိုချစ်သူ၊ မချစ်သူ၊ လောကအပေါ် တာဝန်ကျေသူ မကျေသူ၊ အဲဒီကြားကာလမှာနေသူ စသည်ဖြင့် အကောင်းအဆိုး အယုတ်အလတ် အမြတ်တွေကတော့ ဒွန်တွဲနေကြမှာပါ။

အထက်ပါစကားတွေနဲ့ အစချီနေရတာကတော့ ဒီအတောအတွင်း လောကအပေါ် တစ်နည်းပြောရရင် လူမျိုးနဲ့ သာသနာ့အပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့တဲ့ဆရာတော်တွေအကြောင်း စဉ်းစားနေမိလို့ပါ။ ရှင်အရဟံ၊ ရှင်မဟာသီလဝံသ၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ၊ ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်၊ ရွှေကျင်ဆရာတော်၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်၊ မန်လဲညီဆရာတော်၊ လယ်တီဆရာတော်၊ မဟာစည်ဆရာတော်၊ ဆရာတော်အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၊ မစိုးရိမ်ဆရာတော်၊ မင်းကွန်းတိပိဋကဆရာတော် စသည် စသည်ဖြင့်ပေါ့၊ ဒီဆရာတော်တွေရဲ့ထေရုပ္ပတ္တိတွေဖတ်ရတာ တဒင်္ဂ

လူပီသချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်မိတာတော့အမှန်ပါပဲ။

အခု ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ဖတ်ဖြစ်တဲ့စာအုပ်ကတော့ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ထေရုပ္ပတ္တိစာအုပ်ပါ။ တစ်ကြိမ်သာရိုက်ပြီး၊ ပြန်မရိုက်ဖြစ်တော့တဲ့စာအုပ်ဖြစ်တဲ့အတွက် လူထုလက်ထဲ ပြန်ပြန့်နှံ့နှံ့ရှိမနေတာတော့ သေချာပါတယ်။

မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဘုရားဟာ ၁၂၄၁-ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားပြီး၊ ၁၃၃၇-ခုနှစ်မှာ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ သက်တော်အားဖြင့် ၉၆-နှစ်ဆိုတာ သက်တော်ရှည် ဆရာတော်တစ်ပါးလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ခေတ်အားဖြင့်ခွဲရင် ကိုလိုနီခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ဆရာတော်ပါ။ မန္တလေးမြို့က မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ကြီးကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့လို့ မစိုးရိမ်ဆရာတော်လို့ အမည်တွင်ခဲ့တာပါ။ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ပွဲမှာ ညောင်ရမ်းဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူတဲ့အခါ ဆရာတော်က ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ယူခဲ့သလို၊ စာသင်သားတွေ သင်ကြားပို့ချနေကြရတဲ့ အဘိဓမ္မာညဝါ အရကောက်ကျမ်းတွေကိုလဲ တည်းဖြတ်သုတ်သင်ခဲ့ပေးပါတယ်။

ဆရာတော်ရဲ့ထေရုပ္ပတ္တိမှာ အထူးတွေ့ရတာကတော့ ရိုးဂုဏ်နဲ့ သမာသမတ်ကျတဲ့ လမ်းညွှန်မှုပါ။ ဒါကိုတော့ ဆရာတော် တစ်သက်လုံး စွဲကိုင်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဆရာတော်ကိုရင်ဘဝက ခေတ္တလူထွက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ရွာထဲက ရွယ်တူမိန်းကလေးကိုနှစ်သက်နေလို့ ပြန်မဝတ်တော့ဘူးဆိုပြီး ဇွတ်ပေကပ်နေလို့ လူကြီးတွေက

www.burmeseclassic.com

ချော့ပြီး ပြန်ဝတ်ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာတော် သင်္ကန်းပြန်ဝတ်ပြီး ပထမကျော်၊ သကျသီဟစတဲ့ စာမေးပွဲတွေ အောင်ပြီးတော့မှ ဆရာတော့်အစ်ကိုအစ်မတွေက 'ဦးပဉ္စင်း လူမထွက်တော့ဘူးလား'လို့ မေးတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော်က ဘယ်လိုပြန်မိန့်သလဲဆိုတော့ –

'ကိုယ့်လူတို့ ပထမ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးကို ကြားဖူးကြမှာပါ။ အဲဒီ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးကို အလွန်ကြည်ညိုတဲ့ ဦးဘိုးလှိုင်ဆိုတဲ့ ဒကာကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက တစ်နေ့မှာ သူ့ဆရာတော်ကို စကားတစ်ခွန်းလျှောက်တယ်။ ဘယ်လိုလျှောက်သလဲဆိုတော့ 'ဆရာတော် တစ်မင်္ဂလာတစ်ဖိုလ်ရအောင် ကျွင်္ဘတော်မူပါဘုရား'တဲ့၊ 'ဒါမှ တပည့်တော်တို့ကြည်ညိုရတာ အားရပါးရ ရှိပါတယ်ဘုရား'တဲ့၊ ဒီတော့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးက 'ဘိုးလှိုင် တစ်မင်္ဂလာတစ်ဖိုလ်ရအောင်ကျွင်္ဘဖို့နေနေသာသာ တို့လို ပုထုဇဉ် ရဟန်းတွေအဖို့ လူမထွက်ဖြစ်အောင်ကိုပဲ အတော့်ကို အောင့်နေရသဟဲ့'လို့ ပြန်မိန့်ခဲ့တယ်တဲ့၊ အဲဒီ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့စကားအတိုင်းပဲ ဦးပဉ္စင်းတို့လည်း လူမထွက်ချင်အောင် လူမထွက်ဖြစ်အောင် အတော့်ကို အောင့်နေရတယ်'တဲ့။

ရင်ထဲမှာရှိနေတာကို ရှိနေတဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ရိုးဂုဏ်ပါ။ ရိုးဂုဏ်ဟာ လူသားတစ်ယောက်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ဂုဏ်တစ်ခုပါ။

လောကမှာကြောက်ဖို့အကောင်းဆုံးက ရိုးဂုဏ်နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် ဟန်ဆောင်မှုပါပဲ။ ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ ဟန်ဆောင်သူအတွက်ရော ဟန်ဆောင်ခံရသူအတွက်ပါ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးမရှိတဲ့ကိစ္စပါ။ ပြီးတော့ ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးတစ်ခုလို ဟန်ဆောင်သူအတွက် ပင်ပန်းလှပါတယ်။

ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်နဲ့ ဆရာတော်

ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်ဆိုတာ ခေတ်တစ်ခေတ်မှာ အထင်ကရရှိခဲ့ဖူးတဲ့ စာရေးဆရာပါ။ နတ်သျှင်နောင်ကို အမျိုးသားရေးအမြင်နဲ့ရေးပြသွားခဲ့တဲ့ နားခံတော်ဝတ္ထုဆိုရင် လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီးတို့ကိုယ်တိုင် လက်ဖျားခါ ချီးကျူးခဲ့ရတဲ့ဝတ္ထုပါ။ စာတတ်တဲ့ လူပျံတော်တစ်ယောက်ဖြစ်သလို စိတ်လည်း အတော်တိုပုံရပါတယ်။

၁၃၀၉–ခုနှစ်မှာ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်က ဦးဥာဏောဘာသဆိုတဲ့ နာယကဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ဓမ္မာစရိယစာချုပ်တန်းမှာ ၉–ကျမ်းလုံးကို တစ်နှစ်တည်းအောင်လာပါတယ်။ အောင်လာပုံကလည်း သူများနဲ့မတူပါဘူး။ ၁၃၀၈–ခုနှစ်မှာ ပထမကြိုးတန်းအောင်ပြီး၊ ၁၃၀၉–ခုနှစ်မှာ စာချုပ်တန်း၀င်ဖြေတာ နှစ်မခြားတဲ့အပြင် ၉–ကျမ်းလုံးလည်း အောင်မြင်လာပါတယ်။ အောင်ပုံက တစ်သီးတစ်သန့် ထူးခြားနေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်က ပါဠိပညာရေးအဖွဲ့မှာ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအနေနဲ့ ပါဝင်နေပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်တိုင်လည်း စာမေးပွဲတွေမှာ ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်ခဲ့လေတော့ အခုလို ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်လာတဲ့ ဦးဉာဏောဘာသကို ထူးထူးခြားခြား ချီးမြှောက်လိုဟန်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်က ထူးထူးခြားခြားအောင်လာတဲ့ ဦးဉာဏောဘာသကို ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးတစ်ခု သီးသန့်ရွေးချယ်ပေးသင့်ကြောင်း ပါဠိပညာရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌဆီ စာတင်လိုက်ပါတယ်။ စာတင်ပြီးတော့ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဆီ ရောက်လာပါတယ်။ ရောက်တာနဲ့ ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်ကပဲ စကား စဆိုပါတယ်။

'ဦးဉာဏောဘာသကို ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးရွေးချယ်ပေးဖို့အတွက် ဥက္ကဋ္ဌဆီ တပည့်တော် စာတင်ထားတယ် ဘုရား'

'စိုးမြင့် ... မင်းလုပ်ပုံမဟုတ်ဘူး။ မင်းက မစိုးရိမ်တိုက်ထွက်၊ သူတို့မစိုးရိမ်တိုက်က ထူးထူးခြားခြားအောင်လို့ ဒီစာတင်တယ်ထင်မှာပေါ့။ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးရတော့လဲ ဘာမှ မထူးပါဘူးကွာ။ မပေးတော့လဲ ဘာမှဖြစ်မသွားဝံ့ပါဘူး။ ဆန္ဒဘတိလိုက်တယ်လို့ထင်သွားရင် သိပ်ရှက်စရာကောင်းတယ်'

'ထင်ရင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူးဆရာတော်၊ ပေးသင့်တာကတော့ အမှန်ပဲမဟုတ်လားဘုရား'

'မင်း ... ကဲ ဉာဏောအရင် ဒီလိုအောင်ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မရှိဘူးလားကွာ'

'တစ်ပါးရှိတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်ဘုရား'

'မင်းတို့ အဲဒီဦးပဥ္စင်းအောင်တုန်းကတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးပေးဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ကြသတုန်း'

'တပည့်တော် အဖွဲ့ထဲမှာမပါသေးလို့လား မတ္တြာတတ်ပါဘုရား၊ မှတ်တမ်းပြန်ကြည့်ပါဦးမယ်'

'မင်းတို့ ... ဉာဏောကို ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးပေးရင် ဉာဏောအရင်အောင်ခဲ့တဲ့ဦးပဥ္စင်းကိုလဲ ပေးရမယ်မောင်ရ'

'ဒါကတော့ စဉ်းစားရမှာပေါ့ဘုရား'

ဆရာတော်နဲ့ ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်တို့ အပြန်အလှန်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေပါ။ အဲဒီနှစ်က ဦးဉာဏောဘာသကို သိရောမဏိ ဘွဲ့ထူးပေးခဲ့သလို ဦးဉာဏောအရင် အောင်ခဲ့တဲ့ ဦးပဥ္စင်းကိုလည်း သိရောမဏိ ဘွဲ့ထူး ပေးခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့မရှေးမနှောင်း ပါဠိပညာရေးအဖွဲ့ စည်းဝေးပွဲတစ်ခုမှာပဲ တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးသိမ်းမောင်နဲ့ ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်တို့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြိုးအကျယ် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဦးစိုးမြင့်က မျက်နှာကြိုးနီပြီး ဒေါသအတော်ထွက်နေတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ စည်းဝေးပွဲပြီးသွားတော့ မစိုးရိမ်ဆရာတော်က ဦးစိုးမြင့်ကိုခေါ်ပြီး ဒေါသမထွက်ဖို့၊ အရာရာသည်းခံဖို့ ဆုံးမသြဝါဒပေးပါတယ်။ ဒေါသအရှိန်မပြယ်သေးတဲ့ဦးစိုးမြင့်က ဆရာတော်ကို ဘယ်လိုပြန်လျှောက်သလဲဆိုတော့ ...

www.burmeseclassic.com

'တပည့်တော် မဟုတ်ရင်မခံချင်ဘူး ဆရာတော်၊ ဟုတ်ရင်တော့ ဘယ်လိုလုပ်လုပ်ခံမှာပဲ'လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော်က–

'ဩဝါ ... မင်းက မဟုတ်ရင်မခံချင်ဘဲကိုး၊ အဲ သလိုဆိုရင် မင်းတစ်သက်လုံး တစ်လောကလုံးနဲ့ ငြင်းခုံ ရိုက်ရန်ဖြစ်နေပေရော့၊ ဒီလောကကြီးက ဟုတ်တဲ့လောက ကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ မဟုတ်တဲ့လောကကြီး ပဲကွယ်၊ ဟုတ် ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် သည်းခံမှပေါ့'လို့ မိန့်ပါတယ်။

ဒီတော့မှ ဦးစိုးမြင့်လည်း ဒေါသအရှိန်ပြယ်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်နဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍမှာ ဥဒါန်းတွင်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ ရွှေစကား တစ်ခွန်းပါ။

လူပျံတော်ပတ္တမြားဦးမောင်မောင်နဲ့ ဆရာတော်

ဆရာတော့်အကြောင်းကိုရေးရင် မဖြစ်မနေပါရမယ့် ဒကာတစ်ယောက်လည်း ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီသူက အခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးသိကြတဲ့ လူပျံတော် ပတ္တမြားသွေးဆောင်ကို စတင်ရောင်းချခဲ့တဲ့ လူပျံတော် ပတ္တမြား ဦးမောင်မောင်ပါပဲ။

ဟိုဘက်ကာလတစ်ခုမှာ လူပျံတော်ပတ္တမြား ဦးမောင်မောင်က သူနေထိုင်ရာ ဖဆပလမှာ ဆရာတော်ကို ပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်ပါတယ်။ ဦးမောင်မောင်ရဲ့အိမ်က မိုးမလုံ

လေမလုံ ခနော်ခနဲ့ အိမ်ကလေးပေါ်မှာပဲ သင်ဖြူးဟောင်း ကလေးခင်းပြီး ဆွမ်းကပ်ခဲ့ရတာပါ။ ဆွမ်းစားပြီးတော့ ဆရာတော်က စကားတစ်ခွန်းအမိန့်ရှိပါတယ်။ 'မင်းတို့ ကပ်တဲ့ ဆွမ်းစားရတာ မျိုမကျပါဘူးကွာ။ မင်းတို့ကို ငါ မေတ္တာပို့ပေးပါဦးမယ်'တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ဦးမောင်မောင်က သွေးဆေားရောင်းရင်း တစ်နေ့တခြား ကြီးပွားချမ်းသာလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ကြီးပွားချမ်းသာလာတဲ့အခါ ဦးမောင်မောင်က တစ်ချိန်က ဆရာတော်ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ပြန်ပြီးသတိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ ဦးမောင်မောင်က ဆရာတော်မေတ္တာပို့ပေးလို့ ကြီးပွားချမ်းသာလာတာလို့ ထင်ကြောင်း လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော်ကပြုံးပြီး **'တိုက်ဆိုင်လို့ပါကွာ၊ ဒီလို တိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေ ရှိနေလို့လဲ နုနေတဲ့ ဘိုးတော်အမည်ခံတွေ စားသာနေကြရတာပေါ့ကွာ'** လို့ ပြန်မိန့်ပါတယ်။ တစ်ဖက်က ပြောလာတဲ့စကားအတိုင်း ဆရာတော်မိန်းမနေခဲ့ပါဘူး။ ဆရာတော်ရဲ့ ရိုးဂုဏ်တစ်ခု ပါပဲ။

ဆရာတော်ရဲ့ရိုးဂုဏ်ကို ဘယ်လောက်အထိတွေ့ရသလဲဆိုရင် ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူခါနီးအထိပါပဲ။ ဆရာတော်ပျံလွန်တော်မမူမီ သုံးလခန့်အလို ၁၃၃၇–ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၂–ရက်နေ့မှာ တပည့်တွေကို 'ငါဟာ့ အသက် ၉၆–နှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ ဘာတရားထူးမမြင်ဘူး'လို့

www.burmeseclassic.com

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဩဝါဒမိန့်ပါတယ်။ ဒီစကားကို လူပျံတော်ပတ္တမြား ဦးမောင်မောင် ပြန်ကြားတော့ ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ 'ဆရာတော်ဟာ တရားထူးမရပေမယ့် ပုထုဇဉ်ထဲမှာတော့ အနီးကပ် အကြည်ညိုအခံနိုင်ဆုံးဆရာတော်ပါ' လို့ မှတ်ချက်ချခဲ့ပါတယ်။

ရိုးဂုဏ်ဆိုတာ သစ္စာနဲ့ယှဉ်တွဲဖြစ်နေတဲ့အရာပါ။ မိသားတစ်စု၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၊ နိုင်ငံတစ်ခု သစ္စာရှိနေကြမယ်ဆိုရင် အဲဒီမိသားစု၊ အဲဒီအဖွဲ့အစည်း၊ အဲဒီနိုင်ငံအတွက် လမ်းမပျောက်ပါဘူး၊ လမ်းမပျောက်ရင် ပန်းတိုင်ဆိုတာ ကာလတစ်ခုဆီမှာရှိနေမှာပါပဲလေ။

× × ×

ကျမ်းကိုး

–ဘဒ္ဒန္တသုရိယာဘိဝံသ ထေရပ္ပတ္တိကထာ
(အရှင်ရာဇဓမ္မာဘိဝံသ ရေးသားသည်)
သုရဇ္ဈ ဇွန်၊ ၂၀၀၁

www.burmeseclassic.com

ရွှေစကားတို့ရဲ့
မြစ်ဖျား(၁၄)

ကုန်းဘောင်ခေတ်မြန်မာ့သမိုင်းမှာ ထူးခြားတဲ့ မြေးအဘွား၊ သားအမိ မိဖုရားကြီးသုံးဦး ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါတယ်။ ထူးခြားတယ်ဆိုတာက သူတို့သုံးဦးဟာ သူစိမ်းတွေမဟုတ်တာရယ်၊ သုံးဦးစလုံး မိဖုရားဖြစ်ခွင့်ရတာရယ်၊ နိုင်ငံရေးကို သူတို့ရဲ့ဘုရင်တွေကိုကျော်လွန်ပြီး စိမ်ခွင့်ရခဲ့တာတွေရယ်ကြောင့်ပါ။ သူတို့သုံးဦးကတော့ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း (၁) နန်းမတော်မယ်နု၊ (၂) (နန်းမတော်မယ်နုရဲ့သမီး) ဆင်ဖြူမရှင်၊ (၃) (ဆင်ဖြူမရှင်ရဲ့သမီး) စုဖုရားဇတ်တို့ပါ။ သူတို့သုံးဦးဟာ နိုင်ငံရေးရှုထောင့်ကကြည့်ရင် သမိုင်းသိပ်မလှခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာသာရေးရှုထောင့်က ကြည့်လိုက်တော့ တော်တော်လေးထူးခြားနေတာကို တွေ့ရပြန်ပါတယ်။

နန်းမတော်မယ်နုက အင်းဝမှာ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓကို မယ်နုအုတ်ကျောင်းတော်ကြီးဆိုပြီး လှူဒါန်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆင်ဖြူမရှင်က မန္တလေးမြို့အရှေ့ပြင်ဘက်မှာ ၁၅-ပါသာ

"မိန ... သူ့ကြွေးရှိရင် ဆပ်ရလိမ့်မယ်"

(ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ)

www.burmeseclassic.com

ရှိသေးတဲ့ ဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကို ဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ စုဖုရားလတ်က မန္တလေးမြို့မှာပဲ ၂၅-ဝါရှိတဲ့ ဆရာတော်ဦးအာလောကကို မြတောင်ကျောင်းတိုက်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ပြီး လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါတွေဟာ သာသနာ့သမိုင်းမှာ ဘယ်လိုမှ ချန်လှပ်ထားလို့မရတဲ့ သာဓကပြယုဂ်ကြီးတွေပါ။ ဒါတွေက ကြီကြီးကျိုက်တိုက်ဆိုင်လာလို့ ထူးခြားမှုပြယုဂ်တစ်ခုအနေနဲ့ ပြောပြတာပါ။ အဓိကပြောချင်တာကတော့ နန်းမတော်မယ်နု အကြောင်းပါ။

နန်းမတော်မယ်နုဟာ ရေခိုးနေတုန်း သူ့ထမီစွန်ချိပြီး ထမီနန်းတော်ထဲကျရာကနေ အိမ်ရှေ့မင်းသားက ထူးခြားတဲ့ အမျိုးသမီးပဲဆိုပြီး တော်ကောက်ရာက မိဖုရားဖြစ်လာရသူပါ။ အိမ်ရှေ့မင်းသား နန်းမတော်မယ်နုကို မိဖုရားမြောက်တာ အားလုံးက သဘောမတူကြပါဘူး။ 'လူမှာအမျိုး ကြက်မှာအရိုး' ဆိုပြီး ဝိုင်းကန့်ကွက်ကြပါတယ်။ ဒီစကားကြားတော့ နန်းမတော်မယ်နုက သူ့အိမ်ရှေ့မင်းသားကို ဘယ်လိုပြန်ပြောသလဲဆိုတော့ 'လူမှာအချစ်၊ ကြက်မှာအမြစ်'တဲ့။ အချစ်သာအဓိကတဲ့၊ ဒီစကားက အိမ်ရှေ့မင်းသား သဘောခွေ့စေခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းပါ။ နန်းမတော်မယ်နု မိဖုရားဖြစ်ချိန်တစ်လျှောက်လုံးနီးပါး နိုင်ငံရေးဟာ လုံးဝ မတည် ငြိမ်ခဲ့ပါဘူး။ နန်းမတော်မယ်နုမိဖုရားဘဝမှာပဲ (၁၁၈၅-၈၆ခုနှစ်မှာ) အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ် ဖြစ်ကြပါတယ်။

မြဝတီမင်းကြီးဦးစန့် မဟာဗန္ဓုလတို့ ရရှိင်ပြည်ဘက် စစ်ထွက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရပါတယ်။

နောက် ... အင်္ဂလိပ်က ရန်ကုန်ဘက်က ပြန်လှည့်ဝင်လာတာကြောင့် ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းပြီးခုခံရသလို ဓနုဖြူတိုက်ပွဲမှာတော့ မဟာဗန္ဓုလ ကျဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ ဒီထက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာကတော့ အင်္ဂလိပ်ကို ရခိုင်နဲ့တနင်္သာရီနယ်ကို ပေးလိုက်ရတာပါပဲ။ ဒါတင်မကပါဘူး။ စစ်လျော်ကြေးငွေ တစ်ကုဋေကိုလည်း အင်္ဂလိပ်ကိုပေးလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီ စစ်လျော်ကြေးငွေ တစ်ကုဋေကိုတောင် မြန်မာအစိုးရက မပေးနိုင်လို့ နန်းမတော်မယ်နုက စိုက်ပြီးပေးခဲ့ရတာပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ နန်းမတော်မယ်နုအတွက် နိုင်ငံရေးမတည်ငြိမ်မှုဟာ ပြည်ပနဲ့သာရင်ဆိုင်နေရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြည်တွင်းမှာရှိတဲ့သူတွေနဲ့ပါ ရင်ဆိုင်နေရပါပြီ။ သူ အဓိကထားရင်ဆိုင်နေရတဲ့သူကတော့ အခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘကြီးတော်မင်းတရားလို့ခေါ်တဲ့ စစ်ကိုင်းမင်းရဲ့ ညီလည်းဖြစ်၊ သူ့ရဲ့မတ်တော်လည်းဖြစ်တဲ့ သာယာဝတီမင်းသားပါ။ နောက်ဆုံးမတည်မြဲလှတဲ့ သခင်္ဂါရသဘော အတိုင်း စစ်ကိုင်းမင်း ထီးနန်းကဆင်းပေးပြီး သာယာဝတီမင်းသားကို နန်းတင်ပေးလိုက်ရပါတယ်။ စစ်ကိုင်းမင်း နန်းကျပြီဆိုတော့ နန်းမတော်မယ်နုလည်း အကျယ်ချုပ်နဲ့ နေနေရပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံး ထုံးစံအကိုင်း မတွဲရာဘက် ဆူပူထကြွမှုမှာ နန်းမတော်မယ်နု ပယောဂ

www.burmeseclassic.com

ပါတယ်ဆိုပြီး သာယာဝတီမင်းက ရေမှာချပြီး အဆုံးစီရင်ဖို့ အမိန့်ချလိုက်ပါတယ်။ နန်းမတော်မယ်နက သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ကြိုတင်တွက်ဆထားလို့လား မပြောတတ်ပါဘူး။ မြို့ဝန်နဲ့ အာဏာပါးကွက်သားတွေ သူ့ဆီရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သိပ်ပြီးတုန်တုန်လှုပ်လှုပ်မရှိခဲ့ပါဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ရောက်လာတဲ့ အာဏာပါးကွက်သားတွေကို နန်းမတော်မယ်နက အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။ ဘယ်လိုတောင်းသလဲဆိုတော့ –

'ငါဟာ ... ဒီဘဝမှာ မြင့်မြတ်တဲ့အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့လို့ အလိုရှိသမျှ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ခံစားခဲ့ရပါပြီ။ များမြတ်တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရပါပြီ။ ဒီအတွက် သေရမှာကို တွေးတွေးဆဆ ပူပန်လို့ ငါမကြောက်လှ၊ ဒါပေမယ့် ငါရှိသေလေးမြတ်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်အပ်တဲ့ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓကို နောက်ဆုံးဖူးမြော်လိုပါတယ်။ ဒီအတွက် မင်္ဂလာတဲ့ကျော် ညောင်ကန်တိုက်ကို ငါသွားလိုတယ်၊ ခွင့်ပြုနိုင်မလား'လို့ မေးပါတယ်။ အဲဒီတော့ မြို့ဝန်နဲ့ အာဏာပါးကွက်သားတွေကလည်း ရှေးရှေးက ကျူးဇူးတရားတွေကိုထောက်ထားပြီး နန်းမတော်မယ်နသွားလိုရာ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓဆီကို ပို့ပေးကြပါတယ်။

နန်းမတော်မယ်နဲ့ ဆရာတော်ဆီရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ဆရာတော်က မြင်တွေ့နေကျအတိုင်း စာကြည့်နေပါတယ်။ဒါပေမယ့် အရင်လိုစောင့်ဆိုင်းနေဖို့ အခြေအနေ

မပေးတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဆရာတော်ကို ဦးချပြီး –

'ဆရာတော်ဘုရား ... ယခုအခါ သာယာဝတီမင်းရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးလွှမ်းမိုးလာလို့ သူ့ရဲ့အာဏာစက်နဲ့ တပည့်တော်မ အဆုံးစီရင်ခြင်းခံရပါတော့မယ်ဘုရား၊ ဒီနေ့ဟာ ဆရာတော်ဘုရားကို နောက်ဆုံးဖူးမြော်ကန်တော့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား' လို့ ဝမ်းနည်းသံတစ်ဝက်နဲ့ လျှောက်ထားပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓက **'မိန့်...သူ့ကြွေးရှိရင် ဆပ်ရလိမ့်မယ်'** လို့ အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်။ ဆရာတော့်စကားသံကို ကြားလိုက်ရတော့ နန်းမတော်မယ်နမျက်နှာချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ဝင်းပသွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဝင်းပတဲ့ မျက်နှာနဲ့ပဲ ဆရာတော်ကိုဦးသုံးကြိမ်ချ၊ ကျောင်းပေါ်ကဆင်း၊ ကျောင်းအောက်ရောက်တာနဲ့ –

'တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... ငါသေပျော်ပြီ၊ ငါသေဝံ့ပြီ၊ ငါသေရဲပြီ၊ ဆရာတော်ဘုရားကို နှစ်ပေါင်းများစွာကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လာခဲ့တာ ဘယ်အခါမှ ငါ့နာမည်ကို ခေါ်ပြီး စကားလည်းမပြောဖူးဘူး၊ တရားလည်း မဟောဖူးပါဘူး၊ စကြည့်ရာကနေ ငါရှိရာဘက်ကိုမျက်နှာလည့်ပြီး ဒီလို ကြည့်ဖူးတာလည်း မရှိ၊ ဒီနေ့မှပဲ ငါရှိရာဘက်ကို မျက်နှာလှည့်လို့ ငါ့နာမည်ကိုခေါ်ပြီး တရားဟောလိုက်တာ **'မိန့် သူ့ကြွေးရှိရင် ဆပ်ရလိမ့်မယ်'** တဲ့၊ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ သေလမ်းဖြောင့်ပြီ၊ ငါ့ကို ဆရာတော် သေစရိတ်ပေးလိုက်ပြီ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လို့ ထပ်တလဲလဲပြောဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့အာဏာပါးကွက်သားတွေခေါ်ရာကို မျက်နှာမည်ိုးဘဲ လိုက်သွားပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ နန်းမတော်မယ်နဟာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စကားတစ်ခွန်းလောက်ကြားရဖို့ ကာလကြာကြာအထိစောင့်နေရသူပါ။ တကယ်တမ်းကြားမယ့်ကြားရတော့လည်း ဘဝရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာပါ။ ဘာပဲပြောပြော ဆရာတော်ကတော့ တကယ့်အသေရောဂါနဲ့မွန်းကျပ်နေချိန်မှာ နန်းမတော်မယ်နအတွက် သေရဲတဲ့သတ္တိဆေးကို ချီးမြှင့်လိုက်တာပါပဲ။

ကျမ်းကိုး

(၁) ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ နှစ်(၂၀၀)ပြည့် အထိမ်းအမှတ်စာပေများ (ဆရာတော်ဦးသုဒဿန၊ မာဂဓီ(သာစည်)၊ မာဃ)

(၂) မြတ်တောင်သာသနာ နှစ်တစ်ရာသမိုင်း၊ ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားသော ကျောင်းအမကြီးသုံးဦး (ရဝေထွန်း) (သူရဿ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၁)

× × ×

"စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံး ငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝတစ်ခုကို ကိုယ်စီ တည်ဆောက်နိုင်ကြပါစေ"

ရဝေန္တယ် (အင်းမ)

ဖုန်း–၆၆၁၅၉၇

ဓမ္မရဝေ ဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးထောဝရပဒေသာဟင်

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များ

၁။	အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)	၁,၄၀၀,၀၀၀
၂။	ဦးရှိန်ဝင်း + ဒေါ်ခင်ချိဦး (တက်လမ်းဆောက်လုပ်ရေး)	၁,၀၆၀,၀၀၀
၃။	ကိုစိုးနိုင် + မစိမ့်ဟန်နီ (ဇီဝဖိုးပွဲရုံနှင့် စိမ့်ရတနာဆိုင်)	၆၄၀,၀၀၀
၄။	ဦးခင်မောင်အေး + ဒေါ်ခင်စောမူ (ပရင့်ဆက်ဟိုတယ်)	၅၀၀,၀၀၀
၅။	ဦးစိုးကြီး(ကွမ်းယာ)+ဒေါ်ညွှန့်ရိ(ဖြိတ်ဖြို)	၅၀၀,၀၀၀
၆။	ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်နန်းကျော့ (သြစတြေးလျ)	၄၅၀,၀၀၀
၇။	ဦးအောင်မြင့် + ဒေါ်သုခ (အောင်သုခမြန်မာထမင်းဆိုင်)	၄၀၀,၀၀၀
၈။	Dr. အောင်နိုင် + Dr. ဖြူဖြူဝင်း	၄၀၀,၀၀၀
၉။	ဦးမောင်မောင်စိုး + ဒေါ်မဥ္ဇူ။ သား ခန့်ကြွယ်စိုး၊ သမီး စုလွဲဖြူ	၄၀၀,၀၀၀
၁၀။	ကိုအေးထွန်း+မချောစု၊သမီးထွန်းအိန္ဒြာစု (ခ)ဂုံဂုံ၊ သားဟိန်းမြတ်ထွန်း(ခ)ကောင်းချစ်၊(ဖျာပုံ)	၃၅၀,၀၀၀
၁၁။	ဘိုကလေးမြို့တရားနာအလှူရှင်များ	၃၅၀,၀၀၀
၁၂။	ဦးမျိုးမြင့် + ဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်း (စိန်မှုန်းဆေးပေါ့လိပ်)	၃၅၀,၀၀၀
၁၃။	Dr. ထူးမောင်အုန်း+ဒေါ်ခင်မေအုံကြီး (U . S . A)	၃၀၀,၀၀၀

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၄။	ကိုအောင်ထွန်းသိန်း + မလွင်မာအောင်သား မင်းသန့်ကျော် (အောင်သပြေဆေးဆိုင်၊ ဈေးချို၊ မန္တလေး)	၃၀၀,၀၀၀
၁၅။	ဖခင် ဦးမောင်မောင်အား အမှုးထား၍ ဦးသန့်ဇင်ဦး + ဒေါ်လဲ့လဲ့	၂၅၀,၀၀၀
၁၆။	ဦးဝင်းမြင့် + ဒေါ်ခင်သန်းလှ	၂၅၀,၀၀၀
၁၇။	ဗိုလ်မှူးကြီးမင်းလှအောင် + ဒေါ်ကြူကြူမာ	၂၅၀,၀၀၀
၁၈။	ဦးညွန့်ဝင်း + ဒေါ်ခင်နီလာမြင့် သားမောင်ရဲခေါင်ဦး၊သမီးမတာရာမြတ်မိုရ် (စာပေလောက-၆)	၂၁၀,၀၀၀
၁၉။	ကိုရှိုတူး + မပုံပုံ(မန္တလေး)	၂၀၀,၀၀၀
၂၀။	ကိုမျိုးထက်ညွန့် + မကြည်ကြည်စန်း၊ သားမျိုးဆက်ပိုင်၊ ဇော်မျိုးဆက် (ဖျာပုံ)	၂၀၀,၀၀၀
၂၁။	ဦးအောင်ကိုကို + ဒေါ်ခင်ခင်ဦး သမီးမမျိုးမြတ်လင်း (ဘိုကလေး)	၂၀၀,၀၀၀
၂၂။	ဦးကျော်စွီး+ဒေါ်မိမိခိုင် (မြိတ်မြို့)	၂၀၀,၀၀၀
၂၃။	ဗိုလ်ကြီးကျော်ရဲထွန်း+ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဝါ မင်္ဂလာဦးအလှူ (မြိတ်မြို့)	၂၀၀,၀၀၀
၂၄။	ဦးရဲမြင့်ဆွေ + ဒေါ်တင်တင်ဝင်းမိသားစု	၁၇၅,၀၀၀
၂၅။	လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)	၁၅၁,၀၀၀
၂၆။	ဒေါ်တင်ရီ(ပေါင်းတည်)	၁၅၀,၀၀၀
၂၇။	(ဦးဟုတ်ယုံ)+ဒေါ်ကျင်လှ၊ သား(Capt:)ကိုဌေးမြင့်	၁၅၀,၀၀၀
၂၈။	မယဉ်မျိုးမျိုးအေး (Costume Designer)	၁၅၀,၀၀၀
၂၉။	စာအုပ်ချုပ် ဦးမြင့် + ဒေါ်လှလှအေး	၁၅၀,၀၀၀

၃၀။	ဦးလေးမောင်အားရည်စူး၍ဇနီးဒေါ်ယဉ်မြင့်	၁၄၀,၀၀၀
၃၁။	ဒေါ်ကြွေကြွေ+ဒေါ်အေးအေးမြင့်+ ဒေါ်စိမ်းစိမ်းရည် (မန္တလေး)	၁၃၀,၀၀၀
၃၂။	ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းသန်း (စကိုပူ)	၁၃၀,၀၀၀
၃၃။	ကွယ်လွန်သူဖခင်ကြီးဗိုလ်မှူးသူရ (B.I.A + B.P.F) နှင့် မိခင်ကြီးဒေါ်ခင်ရီ၊ သားကြီး မောင်သူရိန်တို့အား ရည်စူး၍ ဦးကိုကိုကြီး + ဒေါ်မေသန်းမြင့်	၁၂၀,၀၀၀
၃၄။	ဒေါက်တာစောဝင်းအေး၊ မမိုးစပါယ်အေး (ခေတ္တ U.S.A) (၃.၁.၀၄)	၁၁၀,၀၀၀
၃၅။	ဦးဝင်းသန်းသောင်း + ဒေါ်တင်တင်ရွှေ သားရန်မျိုးအောင်၊ သမီးထက်သဥ္ဇာအောင်	၁၁၀,၀၀၀
၃၆။	ဦးသိန်းအေး + ဒေါ်လဲ့လဲ့၊ သမီးယမင်းထက်	၁၀၀,၀၀၀
၃၇။	မဝင်းပပချယ်ရီထွေး(ခေတ္တ-Japan)	၁၀၀,၀၀၀
၃၈။	ဦးအောင်သန်းဝင်း(ခေါ်)မိုးကြီး+ဒေါ်နီနီမာ	၁၀၀,၀၀၀
၃၉။	ဦးကျော်ခ + ဒေါ်စု (တောင်ငူ)	၁၀၀,၀၀၀
၄၀။	ဦးဇော်မောင်အုံးနှင့် (တူ)ထွန်းဝင်းလှ	၁၀၀,၀၀၀
၄၁။	ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဇင်ဝေသိမ်း+ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း	၁၀၀,၀၀၀
၄၂။	ဗိုလ်မှူးဟန်တင် + ဒေါ်စန်းစန်းလေး သမီးဒေါက်တာနွယ်နီဟန်တင်	၁၀၀,၀၀၀
၄၃။	ဦးထွန်းအောင် + ဒေါ်ခင်ရီ	၁၀၀,၀၀၀
၄၄။	ဦးစိန်ဝင်း+ဒေါ်ဖြူဖြူအေး၊ သားကုဋ္ဌေအောင် ကုဋ္ဌေအောင်ဟိုတယ် (ပုဂံ)	၁၀၀,၀၀၀
၄၅။	ပိုင်ဇေရဲထွန်း + သဲသဲ	၁၀၀,၀၀၀
၄၆။	ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် နိုင်းနိုင်းမိသားစု	၁၀၀,၀၀၀

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

အမှတ်		ရထားနှုန်း(အင်အား)
၄၇။	ဦးတင်ဝင်းသျှင်+အကယ်ဒမီဒေါ်ခင်လေးသိမ့် သမီးကြည်ဖြူသျှင် - နုရွှေရည်	၁၀၀,၀၀၀
၄၈။	ဦးဝင်းခင်+ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်၊ သား သရုပ်ဆောင်ကျော်ရှိန်း၊ ဗိုလ်ကြီးမျိုးဇော်ဝင်း၊ သမီးသဥ္ဇာဝင်းခင်၊ သရုပ်ဆောင်ပပဝင်းခင်	၁၀၀,၀၀၀
၄၉။	ဦးသက်လွင် + ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း၊ မြသီရိ မိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၅၀။	ဦးစိုးစိုး+ဒေါ်သီဂီဝင်း၊ သားမောင်ဇော်ထွန်း သမီး မစန္ဒီထွန်း	၁၀၀,၀၀၀
၅၁။	ဦးဝိုင်စိန်+ဒေါ်ထွေးသိန်းမိသားစု (ကျောက်တံခါးမြို့)	၁၀၀,၀၀၀
၅၂။	ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အုံး(ငြိမ်း)+ဒေါ်ခင်စိုး	၁၀၀,၀၀၀
၅၃။	ဦးကျော်ခင် + ဒေါ်မွေးမွေးမိသားစု (Decoland Co.Ltd)	၁၀၀,၀၀၀
၅၄။	ဦးစိုးနိုင် + ဒေါ်သီသီအောင် သားမောင်ဘုန်းနိုင်မိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၅၅။	Diary Queen မိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၅၆။	မောင်ကျော်ကျော်စိုး + မည်ညီလွင်	၁၀၀,၀၀၀
၅၇။	ဒေါ်မွေးမွေးကြည်၊ သားမောင်ကောင်းတော် (U.S.A)	၁၀၀,၀၀၀
၅၈။	ဦးဟုန် + ဒေါ်သန်းလှ သမီးဒေါ်ခင်ခင်ဦး၊ သားမျိုးဇော်ဦး	၁၀၀,၀၀၀
၅၉။	ဒေါက်တာနွယ်နွယ်ဦး (U.K)	၁၀၀,၀၀၀
၆၀။	ဒေါက်တာကျော်ကျော်မိုး + မခင်မိုးဆမ်း	၁၀၀,၀၀၀
၆၁။	ယါမောကွချုပ် ဦးမင်းသန်းသောင်း(ငြိမ်း)+	၁၀၀,၀၀၀

www.burmeseclassic.com